

Búza és konkoly

„Aki a jó magot veti, az az Emberfia. A szántóföld ez a világ. A jó mag az Ország fia, a konkoly pedig a gonosz fia. Az ellenség, aki ezt veti, az az ördög. Azt aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. Mint ahogy a konkolyt összeszedik és tűzben elégetik, úgy lesz ez a világ végén is. ...Akkor az igazak ragyognak majd, mint a Nap, Atyjuk országában.” (Máté, 13.37-43.)

I. rész „Nomen est omen”

A magyar nemzet sorsfolyamában elenyészően apró szerep jut a véletlennek. Is-ten a magyar történelemben, s napjainkban éppúgy, sokféleképpen veti el a jó magot, melyből tápláló búza, rozs, árpa nő, de sosem konkoly. Jeleket hagy számunkra, akik e majdnem kibogozhatatlanul komplikált korban keressük az eredeti tisztaság forrását, életünk értelmét, s jövőnk útját, e szakadékos hegyi ösvényt, mely veszé-lyek között ugyan, de mégiscsak felfelé vezet, a havas, tiszta, verőfényben a hegycsúcsok felé.

R világ egyfajta dualizmusra épül, melyet megtapasztalunk, ha a férfi-nő, sze- retet-gyűlölet, fekete-fehér, világosság-sötétség, vagy a kozmosz belső e- gyensúlyát adó anyag-antianyag ellentétpárok organikus együtt létezésére gondo- lunk. Ezek azonban nem független jelenségek, egymásba folyva színezik a szerves- szervetlen lét világát. Így a világban nem csak a végtelen fehér Fény-Isten vetette el tápláló magvait, hanem a vetésbe belekerült az alkotás eredeti rendjéből kilépő, árnyékra hangolt ellenfény, a sötétség csillogó hatalmainak konkolya is. Emberi jellemünk fényből származó vetülete is e kettősség erőterében küzd egy teljes éle- ten át a saját fonákjával, s bukások és emelkedések közt tanulunk emberi sorsot és szellemi lakóhelyet építeni az ajándékként kapott évtizedek alatt. Mégsem vagyunk védelem nélkül kiszolgáltatva semmilyen erőnek, hiszen a Világosság állandó mér- legelési is döntési szabadságot biztosít nekünk, a sötétség pedig alárendeltje isten-, azaz fény-gyermekségünk hatalmának.

Lelkünk és szellemi lényünk jórészt a nyelven át fejezi ki önmagát. Így életünk determinatív módon kapcsolódik egy nyelvi kultúrához, de ezen át egy termő, fé- nyes szellemi kincshez is szervesen kötődünk, s ez népi kultúránk aranytára. Ez a kultúra többnyire a megragadhatatlan szájhagyomány, azaz az emberi Ige által ö- röklődik át, tehát nincs mód megmerevedie, megcsontosodnia, s éppen ezért éltető szívverése állandó élő organizmusként lüktet bennünk, ha bensőnkben ráhangoljuk saját létritmusunkat erre a lüktetésre. Többen meglátták, s megállapították már: a

magyar nyelv szókincs-tablója és a szókincs használatához nélkülözhetetlen nyelvi rendszerének szerkezete természetfölötti törvények lenyomatát hordozza. Főként szókincsünk ősi rétegének névszói közt találjuk meg azt a tényszerű nyersanyagot, mely a teremtés eredeti szándékainak magyar nyelvünkben való letükrözését adja, de igéink is, sőt igekötőink egyike-másika is titkokat feltáró, laponként felnyíló könyvként áll elénk, mely visszavezeti a kutató elmét a teremtés első pillanataihoz, s Isten ősi elgondolásainak titkaira vet fényt. Egyszóval az a komplex egység, melyet a magyar nyelv fogalma rejt, szókincsével és belső logikájával, gondolatszerkesztési alapelveivel és a nép sorsához és sorsában szerveződő ősgénius pszichikai áramlatainak fantáziát mozgató kifejező erejével, valamint a történelem során megjárt út lelki élményeinek nyelvbeli lecsapódásaival együtt adja és alkotja magyarságunk mindentől megkülönböztető csodáját. Mondatszerkesztésünk azonban értelmetlenné válik, ha hiányzik belőle az alany, a fundamentum, mely individualizálja a teremtésben enélkül szervesen rendtelenséggé omló történéseket. Pillantsunk hát bele annak titkába, mire is gondolhattak a régiek, amikor a nevet „omen”-nek, sorsnak, küldetэшordozónak nevezték!

* * *

Mi is a név? Megkülönböztető **jel**, teremtményi lényünk individualitásának kifejezője, mely értelménél fogva jelentéstartalmat hordoz. A magyar nyelv olyan logikára és alkotó fantáziára épülő jelrendszer, mely az Alkotó hátrahagyott nyomait hordozza, s keletkezése az emberi szellem világának kezdeteire tehető. Arra az időre, amikor az álomból megnyíló teremtményi értelem sorra felfedezte a világ jelenségeit, s nevet adott nekik. Arra az időre, amikor a teremtés még maga is lassan valószínű gondolat volt csupán, s a Teremtő kimondott formába öntötte gondolkodása nyelvét, melyen terveit megalkotta. Ez az ősnyelv szerves öröksége annak a népnek, mely az egykori egész Európának, Eurázsia meghatározó részének, ma pedig az a Kárpát-medencének uralkodó fajtát adta s adja, s mely magát magyarnak nevezi.

A névből az ember számára fontos élettartalom kiömlése a személy élettörténetében realizálódik. Mikor a szülők gyermeküknek nevet adnak, tulajdonképpen *sorsot* is adnak hozzá. Az emberi lény neve által beleágyazódik egy sorsfolyamatba, melyet a név ősi hagyományának története tesz különössé. Persze ennek az aktusnak mély ünnepélyességét nem fejezi ki egy „névadó ünnepély”, hanem az emberélet szakraliását kidomborító, áldást hozó szer tartása kell hozzá. Amikor édesatyja a kelő Nap fényének felmutatta azt az Árpád népéből származó kisgyermeket, akit **Lél**-nek, **Lehel**-nek nevezték el, azaz a **Lélek**nek, Isten kiáradó, kegyelemteljes leheletének ajánlottak fel, talán nem sejtették pontosan, hogy ebből a csecsemőből valaha Európa egyik legrettegettebb és legnagyobb tiszteletben álló hadvezéré, Európa belső nyugalmi rendjének lelke lesz. Az azonban tiszta sor kellett legyen, hogy olyan ember élete indul el ezzel az aktussal, amelynek lényege Európa lelkében beálló hatalmas változással lesz összefüggésben. **Lél** sors-jele a **kürt**, ami az emberi **lélegzettől**, **lehelettől** szólal meg, de ő lesz az a magyar főember, aki

a német császártól kelepcebe csalva lelkével fizet helytállásáért. Igaz, Konrád császár és egész Európa is lelkét veszti a egyezséggel és a béke feltételeivel közeledő magyarok elárulása folytán Lélel való találkozásukkor, s ezt a lelket azóta sem kapta vissza. Anonymus krónikája nyíltan közli, hogy a két hatalmas vezér, Lél és Bulcsu „*az ellenség gonosz csele miatt*” jutott szorultságba, s a magyaron esett gaztettért a történelmi sors és a németföldre rontó magyar főserég azonnal megfizet a gonosztevőknek. A név hát több pusztá jelnél. A név maga életlehelet. Lássuk csak, hogy is áll ehhez a dologhoz az emberi lélek!

Azt tartjuk, hogy amit sokat hallunk magunkról, az szuggesztív erővel hat ránk, s idővel el is hisszük. Ez így van még akkor is, ha nem mindig fogjuk fel teljes mélységében a ránk zúduló szidalmakat, vagy dicséreteket, a személyünkkel és életünk sorával kapcsolatban mások által elhangzott közléseket, melyek nem csupán konkrét személyiségünk fejlődését, de ezen túl evilágbeli sorsunkat is megszabott irányba terelgetik. Eletünk során a legtöbbet nevünket halljuk. A név tehát *életgyökér*, mely az ember-növevényt lét-gyökéretén át összeköti a „táplálékot” rejtő történelmi és nemzeti hagyomány-talajjal. Ezért a megválasztott név vagy életidegen termőföldből sarjad, melynek „kémiai összetétele” rossz, romboló impulzusokat szállít szellemiségünk vérkeringésébe, vagy egyszerűen csak idegen, semmitmondó hagyományokkal, vagy éppen a nemzeti léttel, a saját, léleképítő hagyománnyal köti össze hordozóját. Így a név lehet súlyos feszültségek, belső, titkos ártalmak hordozója is, de lehet felszabadító, boldog, áldásos életerő megteremtője is. Ezért „*omen*” a „*nomen*”, mert megfogalmazza az életút mikéntjét is. A név *karma*.

Az a tény, hogy amikor valaki neve után tudakozódunk, ezt a kérdést tesszük fel magyarul: „*Hogy hívják téged?*”, arra mutat, hogy a név az a sajátosságunk, amelynek szóltatása alapján kapcsolatot teremtünk, tehát útra kelünk a saját koordinátánktól a másik felé, hiszen a név kimondása a „*hívás*”-nak, másként szólva egyfajta *hivatásnak* kezdő lépése. Hivatásunk teljesítése során azonban már egy *küldetésnek* is eleget teszünk, feladatot látunk el, azaz egy meghatározott cél felé indulunk. A hívás elhangzik tehát már akkor, mikor először mondja ki a pap nevünket Isten színe előtt, s ezzel egy sors útjára állít bennünket, melynek során egyben megkapjuk szellemi támogatónkat is utunk mellé, aki szemmel követi botladozásunkat, s egy Isten szándékainak megfelelő egyenes mellé egyengeti oly sokszor tudatlan ténfergéseink vonalát. Így is igazolódik, hogy a név egyben *karma* is, azaz egyfajta *elrendeltség* záródik vele emberi sorsunkra.

Nem véletlen, hogy az embernek pl. a *Helmut*, a *Wolfgang*, az *Ingrid*, vagy a *Dagmar* nevek kapcsán a germán világ, fenyvesekkel borított alpesi tájak, magas tetős, fagerendás házakkal dicsekvő német falvak, vagy éppen a kelet-fríz vidék kiterjedt víz-mezőiből kiemelkedő piros-fehér csíkos világítótoronyai jutnak eszébe, míg a *Csaba* név hallatán az Erdély havasaira boruló égi csillagösvényt látjuk, vagy az „*Atilla*” kapcsán a füves puszták sűvítő szeleinek szabadságára asszociálunk. Mert a név a családi, a nemzeti, a vallási, vagy egyszerűen csak a népi hagyo-

mányon keresztül képesül számunkra jó vagy rossz, idegen vagy bennünk élő képzetekkel, s mert az emberi szellem alapvonása, hogy nem csupán az ösztönök szintjén, amint az állat teszi (kellemes-kellemetlen, hideg-meleg, jó-rossz stb.), hanem alkotó módon is képes a valóság tényeihez képzeteket társítani.

Ennek a ténynek további és valamivel mélyebb bizonyítására most elsőként nem egy személy nevét, hanem ősi magyar városunk, **Esztergom**, a magyar érseki, s ezért kultikus központ nevét helyezem górcső alá. Azért is megtehetem ezt, mert nincs egy sem köztünk, aki ennek a történelmi jelentőségű városunknak egyedi és sajátos szerepéről ne tudna már. Mit árul el nekünk e városnevünk?

Esztergom a Pilis észak-nyugati peremén fekszik, mintegy a hegység és a Duna folyó közé zárva. A Pilis hegységről tudjuk, hogy – amint azt szív formája is alátámasztja – a Föld nevű élő organizmus ún. *szív-csakrája* (a szívben megtestesülő pszichikai energiákat irányító *erő-csokor*), azaz a Föld bolygó élő egységének legfontosabb *energia-csokra*, melynek lényege, hogy az éltető nedveket megújítja, életerőkkel látja újra el őket, majd kiterjeszti azokat a Föld minden irányába. Elsősorban persze a Kárpát-medence természeti-organikus egysége táplálkozik ezekből a szív-energiákból, s csak aztán a többi. Forró energiagóc, vagy régiesen „gamó” ez (gamós bot = csomós bot), azaz *csomó-pont*, mely mind ősi királyi (szellemi), mind pedig ősi érseki (érzelmi-lelki) középpont. Működésének lényege, ha az ember fiziológiája világából vesszük példánkat, hogy „nedves”, ha tetszik, az „élet-nedveket” működtető központi szervet testesít meg. Ezért nélkülözhetetlen, hogy mint a *koronaér*-en, azaz a Korona erén elhelyezkedő pontnál, közelében folyóvizet feltételezzünk.

Ha szemügyre vesszük, mi is a Pilis tulajdonképpen, akkor láthatjuk, hogy annak szív alakját északról és keletről egy csekélyke betüremkedéssel egészen a Buda fölötti, budakalászi, pilisborosjenői részekig a Duna folyó öleli körbe, de azt is tudhatjuk, hogy Esztergom alatt, tehát a nyugati oldalon a „szív” alsó csücskéig egy egykor volt, ma már száraz Duna-mellékág által kivájt völgy, tehát szintén folyó-völgy szegélyezi. Ezért nevezték valaha ezt a hegységünket „*Insula Pilis*”-nek, azaz „*Pilis-sziget*”-nek. Megvolt hát e hegynek éltető vízzel körülölelt burka, amely alátámasztotta az energiagóc vérrel, életnedvekkel kapcsolatos tevékenységét.

Esztergom – tán kissé erőltetett megfogalmazással – az az élő organikus csomópont, mely a szív anyagi teste és a testet nedvvel ellátó folyam közé ékelődött. Anyagi és éteri, materiális és asztrális jegyek hordozója ez a város. S vajon mi az a *megfoghatatlan* jelenség, melynek feladata a szív örökös mozgását biztosító izomzatának és a nedvkeringésnek működtetése? Ezt az egyébként megragadhatatlan jelenséget, mely az élő test életének alapját képezi, nevezi a tudomány pszichének, léleknek, az indiai jóga szanszkritül „*práná*”-nak (vö. *prána* - *pára*) mely magyar kifejezésünk elárulja lényegét: a lélek addig tart kapcsolatot a testtel, amíg a test képes „*lélekezni*”, azaz a szív ver. Ha ez megáll, akkor a *lélek* eltávozik a testből, s vele együtt távozik a *pára*, a *prána* is. Azaz megszűnik a nedves állapot, kiszára-

dás, szikessedés következik el. Ezért nevezték egykor a szerencsétlenül járt embert, állatot éppen leglényegesebb jellemzőjénél fogva „szegény párát”-nak. Esztergom földrajzi és metafizikai pozícióját egyaránt tekintve tehát *a lélek, a pára városa*, mert a koszorúerek és az izomzat, tehát az életet szállító nedv csatornája és a mozgást, a fizikai életet biztosító izomrostok között helyezkedik el, hogy jelenlétével mozgásban tartsa az élet-áramlatokat. Emiatt lett ez a város az *érseki központ*, mert szinte megragadhatatlanul hatalmas lelki energiákat hordoz, s a nemzeti élet erezé-
tének mentén az élet *páráival*, éltető nedvkeringésünkkel együtt lélegzik/lélelzik maga is.

Nem véletlen tehát az sem, hogy 2004-ben e város nemzeti elkötelezettségű, becsületes vezetése alkalmazta először azt a nemzetmentő programot, melynek lényege, hogy a város polgársága adójából pénzt különítenek el minden egyes itt született gyermek számára, hogy majdan felnőve rendelkezhesen egy életalappal, mely az építő lehetőségek egészséges irányába, s az életnedv keringésének útján indítja el a felcseperedőt. Ez a kezdeményezés megtartó erő a város és a nemzet számára, fejlődést biztosít, és lényege, hogy az életnedveket nem engedi elpárologni a semmibe, hanem éppen ezek forró áramlását alakítja át szeretet-energiák alkalmazásával életté, mozgássá, megtartó erővé. Anyagiakat (pénzt) alakít át az emberi *pára*-lény életének alapjává, otthonossággá, békévé, kiegyensúlyozottsággá. Ha ez a kezdeményezés kiterjedne az ország minden településére, felpezsdülhetne a magyar élet, s vele együtt a lokálpatriotizmus újjászületése nyomán újra fellángolhatna a patriotizmus a nemzetben. Hiszen a nemzetszeretnek mindig a lakóhelyhez való szeretettel, büszke ragaszkodás, a családi és helyi hagyományok értése és ápolása, az életnedvek büszke továbbadása az alapja. A nemzetszeretet és a hazaszeretet életünkben falunk, városunk, tájegységünk, és a velünk élő közösség megbecsülésén alapul. Esztergom mai vezetése ezt tudja, s nemzetszerető módon teszi a kötelességét. Ez nem is csoda, ha tudjuk, hogy miként az ember neve, egy város neve is jó sorshordozó erővé válhat jó kezekben.

Esztergom eredeti neve így hangzott valaha: **ISTER-GAM**. Ebből kiviláglik, hogy mivel az **Ister** a Duna egykori, őszkíta neve, amit az akadémikusok Akadémia természetesen indo-európai alapú szónak tart, a gamó pedig a magyar népnyelvben *csomót, csomópontot* jelent ma is. Az Esztergom városnév mai értelemben véve tehát **Dunai Csomó-t** ad. Ebből egyelőre csak annyi derül ki, hogy ez a kikötőváros egykor a kereskedelemben igen fontos kirakodó-feltöltékező csomópont lehetett. Ezért most mélyebbre ásunk az értelmezésben, a felszín, a hég irányából a név magja irányába.

Ister szavunk első hangzásra is összecseng az **Isten** szóval, mert alapgyöke az **IS**, vagy **IZ**, a Fény, a világosság nyelvi megjelenítése (izzó, izzik), de meglepő egyezést mutat **Inanna** őszumer istenanya későbbi, *babilóniai* névváltozatával, az **Istárral**, kinek nevét szintén a szumer őszeredetiből, az **Iz-Ten**-ből alkották meg, mivel a szumer nyelv a latinhoz hasonlóan, Mezopotámiában a szumer kor utáni, idegen megszállások korában is szakrális nyelv maradt. Badiny professzor

fordításában így beszél erről a káldeus teremtetéstörténet szövege: „*Kezdetben létezett a Szellem, a Lélek és az Erő. A nagy EGY-ben élt a minden felett. Lelrhatatlan, kifejezhetetlen és elérhetetlen hatalmasságnak hittük. Neve: IZ. IZ volt a kezdetben és van örökké a Minden felett. IZ alatt nyugodott a csend. Mozdulatlanságában hordozta az őszanyagot. Az őszanyagban az ősvíz. Az ősvízben az Élet ígérését. E három egységét is hittük. Neve: TEN. Így lett nekünk a kezdet: IZ-TEN.*” Nem véletlen, hogy a dél-bajorországi Isar (a német a „s”-t ez esetben „z”-nek ejti) folyó, tehát egy másik közép-európai víz neve is ebből a nyelvi közegből származik, s ha hatezer éves őshungár szótárunkban otthon vagyunk, akkor azonnal fordítjuk is azt: **Fény-áradat, Tömerdek Fény.** E folyó egyik eredet-ágának forrásvidékén található a *Lech-mező*-tól nem messze fekvő **Issing** helység, melynek magyar kiejtése: **Izzing.** Próbálja meg ezt a két földrajzi nyelvemléket bármelyik német nyelvész a saját nyelvéből úgy levezetni, hogy értelmes jelentést hozdozzon!

Ha a Duna folyó ősi nevének értelmét ezen őskáldeus szöveg szerint értelmezzük, akkor olyan vizes absztrakcióról beszélhetünk, amely magába foglalja az **IZ** által kifejezett **Szellem-Lélek-Erő** hármasságot, mely az *Élő Fényben* manifesztálódik, tehát a *Szellem* által föliztított *Lélekből* fakadó *Életerőt*. Ugyanakkor az Isten női és anyai vonásait emeli ki e név, mert **Istár** babiloni istennő nevével rokonítható elsősorban, amit értünk is, hiszen folyónévről van szó, s a folyó, vagyis az idézett szövegben említett „*ősvíz*” csakúgy az élet hordozója, mint a *magzatvíz*, azaz *női minőség*. Az élet benne jött létre, amikor a Szellem és a Lélek Ereje megtermékenyítette. Az emberi és állati élet is először, s hosszú hónapokon keresztül ebben az anyaság gömblye által körbezárt „*ősvíz*”-ben él, s csak fejlődése bizonyos szakaszában lép ki belőle a nyílt levegőjű világba, amikor már kifejlődtek benne önálló létének fiziológiai feltételei.

Az **Ister** név tehát „**Isten**”, vagy „**isteni**” értelemben érthető, de nem a teremtető férfi jelleget, hanem az *istenanyaság* vonásait előtérbe helyezve. A „**gam**” szót azonban meg is lehet fordítanunk, amiként a magyar nyelv ősi rétege ezt a gyakorlatot gyakran alkalmazza: szóalkotáskor az eredeti jelentés színezése, vagy ellenértelmezése érdekében megfordítható a szó, mint pl. a „**bil**”, illetve „**lib**” (**billeg**, de **libeg**), vagy a „**ker**”-„**rek**” (**kerít**, de **rekeszt**), a „**köp**”- „**pök**”, vagy a „**zub**”- „**buz**” (**zubog** – **buzog**) szópárosok ténye esetében is. Az ilyen érteleműsítő fordulatból előlépő „**MAG**” azonban már messzebbre visz. Ekkor válik láthatóvá, hogy Esztergom „**Isteni Mag**”-ot jelent. Ha ezt az értelmet tovább bontjuk, s az Isten fogalomnak régiesebb formáját, az „**ŐS-TEN**” –t tekintjük, akkor újabb jelentéssel színesedik a feszegetett értelem: „**ŐS-VÉGTÉLEN-MAG**” (vö.: „**ten**” – **ten-ger**, vagy az őstörök istennévvel: *Tengri*, azaz a *Végtelenben Uralkodó*) lesz az értelme. Ha most a „**mag**” szót eredeti szumer jelentésének megfelelően értelmezzük, akkor ez tovább módosul: „**ŐS-VÉGTÉLEN-TUDÁS**”, azaz „**VÉGTÉLEN ISTENI ŐS-TUDÁS**”, de mivel – mint láttuk – itt az anya-erő formája testesül meg, ez a jelentés kiegészül még a „**TERMÉKENY**” jelzővel. Az az erőforrás

csomósodik, „gamósodik” itt egy mag formájává, mely a teremtés során elvetetett a világban, s amelyből a teljesség a maga sokféleségében kifejlődött. S ekkor már pontosan értjük, miért áll ez a város, s miért mutatkozik egyszersmind ez a nyelvi jelenség is a Pilisben, a magyar ősnép központi szent hegyének, a fehér energiák, a pilisi fehér pálosok hegyének észak-nyugati peremén, s miért folyó partján, s hogy miért lett ez a hely az ősi korban, már az avar-magyarok idején is, kik az esztergomi vár voltaképpeni építői, szakrális, főpapi központ. Ez a központi szerep időlegesen megszűnik, amikor az Avar Birodalom a nyugat-római hódítás áldozatává válik, vazallussá lesz, és sok más kultikus kincssel együtt a Magyar Szent Korona is átkerül a nyugati világba. Mindennek alapján nyilvánvalóvá válik, hogy Szent István idején miért erősödött meg ez a pozíciója: mert István, aki a római rítusú latin kereszténységet nagylelkűen felvette az ősi szkíta-magyar vallási ökumenébe, s ezzel az ősi manicheus szándékok szerint cselekedett, tehát mert István nem engedte meg, hogy a szkíta-magyar kereszténység központja az egykori, a Nyugat-Római Birodalom által leigázott és megalázott késő-Avar Birodalom szakrális központjával egybeessen. Az Avar Birodalom megszűntével ugyanis csak a hatalmi és a vallási központ került át nyugatra, a népesség – mint egyébként mindig – szülőföldjén maradt. Esztergom szerepét ekkor az egykori Avar Birodalom nyugati gyeplő helyet foglaló három német püspöki központ vette át: *Regensburg, Passau és Salzburg*. Ez azt jelenti, hogy a magyar avarok népe alávett viszonyba került nemcsak hatalmi szempontból, hanem vallási életét is külföldről irányították. Ennek a népnek fel kellett oldódnia a területére térő árpádi magyar nép keretei között, mert különben – vallását, s vele lelkét is veszve – elpusztult volna. Emiatt köszöntötte hát Árpád hatalmas katonai fölénnyel hazatérő népét felszabadítóként az őslakosság, amint arról krónikáink beszámolnak. Aztán már István elődei rehabilitálják Esztergomot, a Pilist, s ezeken keresztül a magyar politikai és kultikus függetlenséget is. István erre a szándéokra rányomja a pecsétet, amikor a *pilisi Fehérvárott, Albában* központi székesegyházat alapít a magyar kereszténység számára, s ellátja azt „*arany oltárokkal, keresztelőkkel és kelyhekkel, a legtisztább arannyal átszőtt főpapi ruhákkal, valamint a legértékesebb drágakövekkel...*”, amint erről a Képes Krónika oly részletesen beszámol. Ennek olyan hatalmas és európai mértékű jelentősége volt, hogy amikor István ugyaneme székesegyháznak két „püspöki palliumot” ajándékoz, melyeknek „*szegélye hetvennégy márka szinarannyal volt átszőve és drágakövekkel ékesítve, akkor a római pápa, Benedek is meghajítja e hatalom előtt a fejét, s elfogadja, „hogy aki misézés közben ezeket használja, az törvénytelenül fölkenhesse a királyt.*” Ezzel a magyar királyi hatalom végleg a pilisi jelenséggel forr össze, de elszakad Rómától, s annak politikai befolyása a magyar sorsra a nullára nyesődik vissza. Ez, s még sok más, hasonló magyar érdekű tett kötődik Szent István nevéhez, akit oly nagy igyekezettel állítanak be római egyházi történetírók a római katolicizmus kiszolgálójaként, hogy a magyar ember tudatából ez már szinte kiverhetetlen. Azért én mégis teszek rá néhány kevéssé elkeseredett kísérletet ennek a tanulmánynak a folyamán, hogy a szent királyok házából való

táltos-királyt, Istvánt kiemeljük végre a mondvacsinált, magyar megosztó *István-Koppány* ellentét akkumulálta ostoba és gyökértelen „történettudományos” dogmából, s a ráerőszakolt kollaboráns szerepből, melynek még olyan hatalmas nemzeti tudósaink, Fély-látó táltosaink is áldozatául estek, mint az a szeretve tisztelt nemzeti tudósunk, Fény-látó táltosunk, akinek oly mérhetetlenül sokat köszönhetünk a magyar-szumerológia területén, s ezért nevét még a legcsekélyebb negatív összefüggésben sem áll módomban említeni. Így kötelességemnek tudom, hogy Szent István csillogó személyét visszaállítsam megérdemelt helyére: a magyar ember szívének közepére.

Ugyanakkor **Is-ter-gam** kapcsán megemlítek még egy vonatkozást, mely tovább mélyíti az előbb tárgyalt jelentéscsokrot. Ne feledjük el, hogy Jézus nevének eredeti formája nem úgy hangzott, miként ma használjuk. A keleti egyház is fenntartotta ennek eredetijét az „**ÍSZU**” formában, de a muzulmán hagyomány is tartalmazza ezt, amikor Jézus nevét „**ÍSZA**” formában ejti ki. Ez az eredeti hangzsváltozat is az őszumer „**IZ**”-ből ered. Badiny Jós professzor azt is közli, hogy miért nem helyes a „**JESU**” zsidó változat használata: Egyrészt, mert „**JÉZUS**” nevét sokan a görögből, mások a héberből származtatják. A görögből azért, mert a Kánai menyegzőt ismertető görög szöveg úgy mondja, hogy : „**Ott volt anyja IE-SOUS-nak.**” „**IESOUS**”... „**Üdvözítő**”-t jelent a görög nyelvben. Az eredeti görög szöveg tehát így mondja: „**Ott volt az Üdvözítő édesanyja.**” Másrészt, mert „**A héberben ugyanez „JESUA**”, de írásaikban mindig „**JESU**” rövidítésben találjuk. A számmisztikájuk (gammatria) metódusa szerint „**JESU**” a 316 számmal van kifejezve. Ugyanez a 316 azonban három héber szónak – **IMMACH SEMO VE-ZIRKO** – nak a takarója. E három szó titkos és alattomos jelentése pedig: „**Legyen neve és emléke örökre kitörölve!**”. A kezdőbetűk összeolvasásával azonban „**JESU**”-t kapunk.” Eszerint indokolt, hogy a görög és a zsidó kultúrán kívül keressük az Üdvözítő individuális nevének értelmezését, melyet Gábriél angyal sügött Mária fülebe azon a varázsos, misztikus éjszakán, mikor „az Asszony” elfogadta az Úr elhívását az anyaság elfogadására.

Ha tehát az eredeti, kinyilatkoztatott változat megtalálható egy ősi magyar város nevében, akkor fel kell tennünk a kérdést: Milyen nyelvtörténeti rétegből és milyen néptől származik ez a városnév, egy észak-szibériai finnugor-, vagy a mezopotámiai káldeus eredetű ősnéptől és ősnyelvtől? Másrészt megkérdezzük: milyen vérségi-kultikus-szellemi kapcsolatban áll az a magyar nemzet Jézussal, akinek neve egyedül a káld-magyar nyelven értelmezhető, s a magyar ősi „szumer” rétegének (= nyelvújítás előtti) nyelvi közegeből származik? Ki kell mondanunk tehát, hogy amennyiben ez a város az a kárpát-medencei erőközpont, melyet a Végtelen Fény jelöl, akkor ez a város nevében hordoz egy őszumer-káldeus hagyományt, mely a zsidók által halálra ítélt és kivégeztetett Fény Fiú eljövételének mintegy jövőbeni, földrajzi koordinátáit is kijelöli. A Jézus-jelenséggel való közvetlen kapcsolata pedig titokzatos módon összeköti ezt a várost, s a nemzetet, melynek e város a mindenkori szakrális fővárosa, a feltámadás egyetemes tényével is, melyet jobban megértünk,

ha a városvezetés által 2004-ben kidolgozott, magyar életmentő programjának mélyére látunk. Mert a név és hordozója nem véletlenül találkoznak, s mert ebben a találkozásban egy jövőben kibontakozó sors ténye, és az e sorsra, *karmára* utaló jel olvad egybe.

Szent István tehát a sokévezredes múltra visszatekintő, ősi szkíta-magyar hatalmi képlet és vallási hagyomány alapján, s a tárgyalt név-jel tartalmával tisztában lévén munkálkodott, amikkor az imént említett, egykor vazallusivá súlylyedt uralmi viszonyt megszüntette, s az atillai birodalmi eszme erkölcsi magasságából tekintve alá Európára, visszaállította Esztergomot, s ezzel a mindenkori *magyar vallási és nemzeti függetlenséget* is egykori fényébe. Ne feledjük, hogy egy ősi jelkép helyreállítása tudati változásokkal is jár a nemzet életében, ahogy újra éledt az árpádsávós jelképpel, valamint a Magyar Szent Korona megjelenésével a közéletben, a nemzeti címerben, s nemzetünk szívében egyszersmind az érdeklődés is e régi, nemzettörténetünk szempontjából oly fontos történelmi korok iránt. Ezzel az aktussal Esztergom a pilisi jelenség kapcsán azonban nem csupán Magyarország vallási központjává vált, hanem az egész világ megújult, eljövendő vallásának, Jézus-hitének szíve is itt dobog majd, he eljött az idő. Az „érme” árnyoldala, hogy ezt a csodát a világ még nem fedezte föl, s nem veszi tudomásul. Ez azonban az amúgy is már elégtelenre „levizsgázott” világ baja, nem a miénk. Csírában már megjelent az igény ennek az erő-központnak a kiaknázására, amikor a dunai népek föderációjának mára szertehullott kezdeményeként az 1990-es évek második felében a pilisi Visegrádon, Mátyás egykori palotájának s Esztergomnak közelében hívják össze a „visegrádi négyek” találkozóit. Ügyetlen és avatatlan, ugyanakkor tapogatózó, ébredező lélekre utaló magyar kezdeményezés volt ez, de mivel nem tudáson, hanem ráérzésen alapult, nem is tarthatott sokáig. Nekünk azonban ettől kezdve így kell erre a városra tekintenünk, s ha majd egykor ismét király fog uralkodni országunk fölött, s ez a király az ősi szkíta szer szerint olyan magyar szakrális egyházfőt emel a legfőbb vallási méltóságba, aki valóban magyar ember és elhivatott magyar táltos lesz, s nem egyházi hivatalnok, mint amilyen a mai, akkor majd automatikusan megszűnik a sok baj egyházunk testében is. Gondoljunk csak arra, milyen összefüggésben lehet a jelenlegi előtti magyar egyházfő személye az a ténynel, hogy megszűnt a kizárólagos esztergomi érsekség intézménye, illetve hogy ez az intézmény megromlott formájában *esztergom-budapesti érsekséggé* degradálódott. Reményeink szerint hamarosan olyan ember kerül majd a minden Kárpát-medencén kívüli hatalomtól független, s a szentistváni értelemben helyreállított Magyar Egyház élére, aki tudni fogja, hogy a Magyar Szent Koronával beavatott magyar király, de ugyanígy király híjával a magyar népfeleség is egyházjogilag magasabban áll minden más uralkodónál és organizációnál, még a római püspöknél is, ahogy a magyar korona-eszme is minden uralmi eszménél. Azt a kérdést pedig, hogy Esztergomban, vagy Budapesten kell-e a magyar főpapnak székelnie, nem az éppen aktuális főpapnak a budapesti kávéházi szubkultúra közelsége iránti vágya, vagy az az igény kell eldöntse, hogy ez az úr szívesebben gubbaszt a magyar szak-

rális központ helyett a magyarországi nagy szanhedrin, egykori hitsorsosai székhelyéhez közelebb, hanem a magyar nemzet elemi érdeke és üdvtörténeti sorsvállalása.

Mindebből adódik a kérdés: akkor vajon milyen lehetett az a kereszténység, melyet Szent István király állított véglegesen helyre birodalmában, s melynek szellemi központja idegenből az akkor „*Szkita Birodalom*”-ként emlegetett Magyarországra került vissza, s vajon megalapozott-e az a politikai-ideológiai síkon kisarkított, megosztó, ellenséges viszony a nemzeti oldal két tábora között, melyet a hivatalos és kanonizált történetírás által programozott István-Koppány ellentétre idomítottak lelkünkbe. *Meg kell tanulnunk végre a saját szemünkkel látni, a saját fejünkkel gondolkodni, s a saját kezeinkkel a saját hazánkban a saját magunk által tetsző módon, sajátosan magyarul cselekedni!* Újra kell olvasnunk krónikáinkat, legendáriummunk kincsestárát, mégpedig nemzetünknek elkötelezett magyar elhatározással, s magyar nemzeti érdekeink szerint, de mindig az igazsághoz hűen átírni nem csupán történelmünket, hanem emberi látásmódunknak is új, magyar irányt kell szabnunk. Mert a cselekvés mindig az elgondolkodás végterméke, s csak az cselekedhet igazul, aki nem csak szemeivel, hanem lelkével is lát, s nem különböző iskolák tanait, nem csoport-, illetve csorda-ideológiákat, s nem éppen divatos szellemi diktátumokat követ, hanem nemzetszeretetétől irányított ös-lelke által fogadja a benyomásokat.

Így vezet el minket Esztergom nevének ősi értelme jelenkorunk nagy problémáinak megértésén át saját életünk megértéséhez, mely ezeknek tudatában nem mehet tovább olymódon, ahogyan eddig, a megszokás és a berögzöttségek, begyöpösödöttségek alapján folyt. Mert – amint írtam, s amire Esztergom nevének példáját előszedtem – a név *életgyökér*, a név „*omen*”, a név „*karma*”, azaz *gyökéres, meghatározott irányba elindított, törvények által irányított sors is egyben*. S nem mindegy, hogy ez a sors szentséget, vagy gyalázatot hordoz, hogy fehér, vagy sötét tónusú energiákat szabadít fel személyes és nemzeti életünkben. De most, e példa után kanyarodjunk vissza az eredeti kerékvágásba!

Az ősi iratok szerint Isten az embernek megengedte, hogy nevet adjon a teremtményeknek, s ezzel *hatalmat* adott a kezébe azok sorsa fölött. Mert a névben rejlő *erő* mibenléte a név hordozója számára akkor válik nyilvánvalóvá, amikor ráérez, hogy a névben rejlő történelmi hagyomány összhangban áll személyiségevei. Akinek vagy aminek neve van, annak *sorsa* van, annak elkezdődik a története. Ezért a név mint jel, mindig egyfajta misztikus kapcsolat megteremtője, az emberi sors és a hordozott név jelentéstartalma között, mégha ezt a kapcsolatot nem is érezzük át mindennapjaink lélekből kiforgató felületességében. Ezért, ha történelmünkben, vagy akár családjaink történetében megvizsgáljuk a szereplők neveit, szinte kivétel nélkül ott érezzük emögött a felelősségtudattal átítatott, névadó szülők igyekezetét, mellyel a történelmi szükségszerűség útjára állítják a gyermeket. Az életével megelégedett, gyökéres falusi ember gyakran saját nevével adja gyerme-

kének, az apáét a fiúnak, az anyáét a leánynak, s ezáltal családja ősi gyökereihez, a faluközösséghez, s a saját sorsához köti gyermeke jövőjét. Emellett azonban, ha történelmi nagyságainkat tekintjük, sok esetben érezhetően ott rejtőzik neveik mögött egy nem evilági szándék is, melynek kifejeződése, kinyilvánítása során a megnevezett ember szimbolikus tartalmak és jelentések energiáinak középpontjába kerül. Mert a név sors is egyben.

A nemzeti lét lepusztulásának egyik legalapvetőbb oka a nemzeti hagyomány feledésbe menetele, mert ezen keresztül tér nyílik az idegenségek, a nemzeti szellem-testhez és kultúrához nem szervesen kötődő elemek sorsunkba épülése előtt. Először az idegen hagyomány iránti igény importálódik a divatokkal sznobbá tett lelkekbe. Ez a X. századtól a XVI. század kezdetéig rejtetten, azután nyílt és idegen terror-rendszerek által, s napjainkban felerősödött intenzitással, folyamatosan folyik. A hanyatlás első jelei külsőségekben jelentkeznek, s innen tartanak befelé, az nemzeti szellem belső tartalmai irányába. Így pl. elsőként a magyar viselet divatja húzódik vissza a XI. századtól a mérvadó főnemesség körében, s valamikor a XIII-XIV. századok során a nyugati viseleti rend főúri és királyi udvarba történt importjával végleg eltűnik az egykori magyar öltözködési hagyomány, s ezzel párhuzamosan új beszédmodor alakul ki a hivatalossá tett latin nyelvűséggel, ami középkori irodalmunkban szorosan nyomon követhető. Ez a latin aztán már sem szókincsében, sem kifejező erejében messze nem Ovidius, Cicero, Vergilius, vagy a mediterrán latin ókor Ifáliája egyéb szellemi hatalmasságának nyelvén, hanem egy lerontott, deklaszált és primitív nyelvezet, mely úgy jött létre, hogy az eredeti szókincsét és belső logikai rendjét az új-európai barbár a saját szellemi szintjére nyírta vissza. Aztán idegen szokások vernek gyökeret, majd lépésről-lépésre átalakul az ősi, szerves magyar lelki kultusz, hogy végül már a köznép is belenyugvó együgyűséggel fogadja el az idegenség minden megnyilvánulását életterében, s a maga feje fölött is, a hatalomban. Aztán jönnek idők, amikor az ősi néplelek, a nép egészséges szelleme fellázad a nagy népfelkelések idején, s a szerves magyar élet ismét levegőhöz jutva felágaskodik, s eleddig elfojtott légszomját kielégítve, gyökereitől írta ki az idegenség minden nyomát az országból. Egészen biztosan állítható, hogy ún. szabadságharcaink nem politikai vagy gazdasági okokra vezethetők vissza, mint ahogy a „modern”, azaz materialista szemléletű történettudományosság sugallja, hanem az az ősi lelki hagyomány ágaskodik fel a magyar nemzetben általuk, amely lelkünk az lenbensőbb sajátja. Ennek őseredete nyelvünkben is hátrahagyta lenyomatát, hiszen a magyar nyelv az indo-erurópai nyelvek belső szerkezeti és szerkesztési megkötöttségeivel ellentétben pl. a mondatszerkesztésben, a szórendiségben, s magával a toldalékoló szerkezettel is meglehetősen nagy-nagy szabadságot enged a magyar lélek nyelvbe fogalmazása, s így annak irodalmi megnyilatkozásai előtt is. Aki lelkében olyan alapvetően szabad, mint a magyar, s ez a szabadság annyira elemi tulajdonsága, hogy még nyelvének használatában, sőt, annak belső szerkezetében is megjelenik ez a független szellem, az a nemzet pedig nem tűri sosem az elnyomatást, a függő viszonyt semmilyen külső hatalomtól sem. Ilyenkor

a palackból kiengedett, egyébként szelíd és szeretetteli magyar nemzeti szellem nem ismer kegyelmet, s patakokban folyik az idegen betolakodók vére az országban. Ezek a szabadságtörekvések azonban sorra elbuknak. Mára odáig jutottunk, hogy már parlamenti törvényhozói joggal rendelkezik a nyílt hazaárulás mindenre elszánt terrorista szervezete, mely ilyen otrombaságokkal rombolja a kiszolgáltatottak lelkét: „Az idegen szép”, s olyan mozgalmakat támogat, mint a vadkendert népszerűsítő egyesületek nemzetgyilkos mozgalmai. Az ilyesfajta szellemi terrorhálózat mellett, hogy az előbbi badarságnak semmi értelme nincs, mert ahogy minden nép gyermekeiben, az idegenek között is vannak szépek és csúnyák, mégiscsak a nemzettől távol álló, sokszor ellenséges népi képletek alantas szándékai jogalapjának megteremtéséhez járul hozzá, azaz lazít és rombol.

A lelki romlás során az idegen szellem beszívárog a köztudatba, aztán elkezd a nemzeti nyelv, s azon át a hagyomány süllyedni. Az ember eltávolodik az éltető forrás vidékétől. Így történt ez a XVIII-XIX. század fordulóján az ősliberális-szabadságkőműves, nyugatmajmoló, modernkedő, sznob Kazinczy-csoport szándékos nyelvrontása során előidézett tudati tévesztéskor is, majd az idegen gondolkodási impulzusok szétömlöttek, elterültek, befedve, s elláposítva a nemzeti hagyományt. Nem csoda, hogy a kommunista rezsim idején létrehívott „Kazinczy-versek” alapítói és irányítói között is egy bizonyos, pontosan definiálható „érdekkör” emberei foglalták el a vezető helyeket.

Ezt követi a nemzeti önismeret torziója a gyöckértelesség és társtalanság szimptomáival („egyedül vagyunk”), aztán – a rombolás koronájaként – a lassú beszívárgás gyorsul, tömegesedik, majd csőstől jönnek az idegenek, s jelenlétük gondolatainkba épülése után gyakorlatilag is átveszik az életteret, a földet, a gazdaságot, a politikai irányítást, s a kulturális élet hatalmát, az újságírást, a könyvkiadást, a színházi-, tehát a nyelvhez tapadó kulturális élet vezetését, azaz a magyar gondolkodás fejlődését. A történelmi Magyarországon tömegesen és nyíltan 1867-től, tehát a 49-et követő 18 éves elnyomást feloldó általános nemzetpolitikai konszolidáció létrejöttének időpontjától napjainkig tartó folyamatról beszélünk. S ne feledjük, hogy az országban azóta folyamatosan fellépő nemzetellenes, idegenből dirigált politikai berendezkedések, melyek kivétel nélkül a gazdasági hatalomért, a magyar föld megszerzéséért, s emiatt a magyar fajta lehetőleg minél nagyobb körű, létszámbeli visszaszorításáért folytatnak hatalmi küzdelmet, mindig a magyar népi képlet lelkének és szellemének kézbentartása által érik el sikereiket.

Nem véletlen az a közkinccsé lett mondás, hogy „nyelvében él a nemzet”, s amíg a nyelv nem romlik, a nemzeti hagyomány, a néplélek tavasza is virágozik, s a nemzet erkölcsében, szellemében, lelkében sem pusztul, nem morzsálódik szerte. Hiszen amíg a nyelvi romlás nem következik be, nincs nyitva a káros következmények előtt a nemzeti lélek és szellem kapuja, s a rombolás „dominó-elve” sem léphet érvénybe.

A nyelvi romlás egyik fontos lépése az *idegen nevek* divatszzerű elharapódzása, habár a magyar nemzettudat erősödésének korszakaiban, mint ma is, ennek ellen-

kezőjét is megfigyelhetjük. Miért volt a századfordulótól kezdődően olyan fontos a korábbi betelepültek számára a német, szláv, oláh, zsidó s egyéb, nem magyar családnevek megmagyarítása? Miért lett a zsidó zeneműkiadó *Rosenthalból* Rózsavölgyi, s a magyar lelkű *Franz Herzogból* Herczeg Ferenc? Mert a korábbi betelepültek utódainak számára fontos lett, hogy a magyarsággal így is kifejezzék *érzelmi* vagy *érdekbeli* azonosulásukat. Igaz, ellenpélda is akad bőven, mint a *Kohn*-ból lett *Kun Béla* és a *Sámuelből* lett *Szamuely*, vagy a *Löwingerből* lett *Lukács György* esetei is mutatják. Ők igazi valójukat rejtették el a magyarított (?), alapjában véve azonban inkább *megmásított* név mögé, hiszen valódi szándékaikat is rejtegetniük kellett, mert többségük lelke a véres és gyilkos ösztönvilág állati szintjén állt. A külszínes változás tökéletes összhangban volt a belső elhatározással. Valós szándékaikat, csakúgy, mint a század második felében uralkodó kommunista kártevők tették, a demokrácia, az egyenjogúság és a társadalmi igazságosság hazugsága mögé kellett rejtetniük. A felvett név mögött aljas szándékok hálózata rejtőzött. A hazatérő, nemzetgyilkos **Károlyi Mihály** gróf neve is áruklodó családnév, hiszen – bár a **Károly** a **Kara-ulu** (vö. Tur-Ulu), azaz az avar-hun fekete ölyv kifejezésre vezethető vissza – mássalhangzói, a **KRL** a *király* szavunkat rejtik, mely a viselőnek – ez esetben – uralkodói szándékaira, hatalmi ösztönzéseire mutat, de a név szógyöke, a **KÁR** a viselő személyiségének történelmi szerepére utal: kárt okozni, tönkre tenni, elrontani. Megjegyzem, a magyarok szent madara, a Turul sohasem a fekete ölyv (*kara ulu*), hanem hófehér tollazatú, koronás fejű kerecsensólyom, a **Karácsony**-Istennek, Jézusnak születésekor földre szálló kegyelem hótiszta, kozmoszi madara. Mert a név egy szellemiség, és egyben egy lelkeség, egyfajta ilyen vagy olyan *érzelmi elkötelezettség* kifejeződése is, Károlyi Mihály a fellépése előtti, legitim magyar miniszterelnök, *Tisza István* (Tisza – az egyetlen olyan folyó, mely Nagy-Magyarországon ered és ugyancsak itt ér véget – „nomen est omen”) brutális gyilkosainak megbízója. Ez a szellemileg behatárolt képességű gnóm egyszerűen nem hordhatott más családnevet, mint amit születésénél kapott. Mihály arkangyalnak nevéből, aki a Sátánt eltápossa, csak a letaszító erő származott át személyiségébe, s valódi énjét családja nevének az alapszóra való visszametszésével jelezhetnénk: Károkozó Mihály.

Tisza megölésével nyilvánvalóan a magyar életfolyam víz-áramlásának akartak gátat vetni, hogy megálljon a magyar nemzettestben a nedv-, azaz vérkeringés. Megtörtént? Igen, megtörtént. A károkozó hatalmas sziklakkal elzárta a víz folyását, s a folyó útja más irányba terelődött. Aknamunkájának eredményét egy kollektív nemzeti és történelmi szivinfarktus létrehívása fémjelzi, melyből csak egy radikális, a teljes magyar orgánum-rendszert kézbe vevő, nemzeti erő fellépése volt képes a magyart – úgy ahogy – talpraállítani: a terrorra jogos elnyomással, a vörös konkoly gyökeres elfojtásával reagált az egészséges politikai erő. Jellemző, hogy ennek a nyomorult politikai kukacnak botrányos módon szobra áll ma az idegen politikai istenképtől átfertőzött pesti oldalon. Károlyi igazi, hamisítatlan konkolyjelenség történelmünkben, és tevékenysége is, máig ható érvénnyel, a konkoly el-

terjedésének érdekében működött a magyar vetésben.

A névmagyarítás során az ember először elsajátítja a befogadó nemzet nemzeti kultúrájának szuggesztív látásmódját, azaz lelki-ideológiai azonosulás zajlik le benne, aztán már otthonosan mozog a befogadók szellemi útcácskáinak nyüzsgő forgatagában. Ezért építők a népiségük teljességének megtartása mellett is a nemzettel érzelmileg azonosulni tudó kisebbségek, mint pl. a magyarországi (főként Erdélyben megtelepült) örmények, svábságunk nagy része, vagy a kárpátaljai ruszinok is, de életveszélyesek a nemzet számára azok, melyek tudni sem akarnak a többségről, melyek gettószerűen, belterjesen elzárkóznak, elhúzódnak a nemzettől, mert utóbbiak később a kisebbségi létből fakadó kisebbségi érzés bázisán kiépült, művi felsőbbrendűségi érzet önvigasztaló szellemében egészen a gyűlölet gyilkos praktikájáig elmehetnek befogadóikkal szemben. Ha egy ilyen kisebbség pl. politikai hatalomhoz jut, minden mézes szava hazugsággá, csalássá, epévé lesz, s ha el képes fogadtatni magát a leépülő tudatú nemzet egy részével, gyorsan, s ami a legborzasztóbb, belülről, a belső, a lélektani „én”, a szerves élet irányából feléli annak erkölcsi és lelki tartalékait. Erre mutat a „*dicsőséges 133 nap*” története is. Ezért kötelessége a nemzetnek az állandó önkontroll és önvédelem, de erre az önvédelemre állandó éberséggel kell nevelnie, rászorítania magát. Mint ahogy az okos kompjútertulajdonos is első lépésként megvásárolja a legkorszerűbb vírusölő programot, úgy kell a nemzetnek kialakítania a rendszert óvó, belső védekezési reflexeket: a feltétlen hazaszeretetet, a nemzeti büszkeséget, a kollektív nemzeti önszeretetet, öntudatot, a nemzettesten belüli boldogulás biztonságának tudatát az egyik oldalon, s a kíméletlen, harcos, radikális, „fegyvert s vitézt” kiáltó indulatot minden nemzetpusztító erővel szemben a másik oldalon. A nemzet, ha lezajlik fölötte az általam felvázolt gonosz folyamat, fokozatosan, befelé őrlődve, fellazult sorokban enyészik el, oldódik fel az idegenségben, majd a legvégén, *eredeti minőségéhez mértén megszűnik létezni. A nemzeti lét teljes tudatosságot igényel, de a liberális-, s minden egyéb más kozmopolitizmus és internacionalizmus tudattalanná, sodródóvá, alaptalanná tesz.* Ha ez a tudatosság csökken a népben, az egyedek tetszés szerint az élet-folyam bárhova sorozható, sodródó, atomizált szellemi hordalékává válnak. Mert nem fontos egy népet biológiaiailag kiirtani, áttelepíteni, vagy akárcsak gyarmatosítani sem ahhoz, hogy eltűnjön a porondról. Elég, ha nyelvének eredeti impulzusait megvonjuk tőle, ezzel kultúráját, lelkének ősi kultuszát veszti, hiszen fejlődésének hagyománya, s lelki differencia specifikája törlődik el a hordozó nyelvvel együtt belőle, s dominó-elvszerűen szellemét is elveszíti ezután. A kultúrával együtt hal el a kultikus öntudat is, hiszen nincsen olyan kultúra, amely nem kultikus alapokon áll. Mert a lélek olyan megragadhatatlan, mint a pára, s miként a nedvesség a só, ennek megkötő, hordozó szövete, lelki matériája a *nemzeti nyelv.* S mivel a név fedi az „alanyt” a történetben, ez egyik fontos tartópillére az individuális emberi sorsnak. Alany nélkül megszűnik ugyanis a *cselekvés, a történések világa jéggé fagy, s a létezés kérdéssé válik.*

S most hadd mutassak rá néhány megszívlelendő nyelvi vonatkozásra, amikor is-

mét emberi létünk lényegét érintő kérdéseket feszegetünk, hogy ezáltal is érthetőbbé váljanak magyar, és általános emberi észjárásunk, gondolkodásunk ösiségének sajátosságai.

S mostantól vastag betűkkel szedem azokat az ősi magyar szógyököket, melyekre nem muszáj feltétlenül odafigyelni, ha valakit akadályoznak a szövegértésben, de amelyeknek megértése által sokkal mélyebbre juthatunk magyarságunk és emberi létünk lényegének és eredetünk titkainak megértésében. Némelyeket talán zavarhatnak a vastagon szedett szórészek, mert zavarják a szöveg-koncentrációt. Nekik azt ajánlom, először egyszerűen olvassák el az itt következőket, s utólag próbálják meg mégegyszer, a vastagon szedetttekre is figyelve kiegészíteni a megértetteket.

Fontos tehát, hogy gyermekeinket már a kezdet kezdetén, már a névadáson keresztül is a nyelvhez, azon át szorosan a **nemzeti hagyományhoz**, a **nemzeti lelki-kultikus tradícióhoz**, a gyökerekhez kössük, hiszen ez az a kultikus szer, mely alapot ad a jövőendő személyiség felépítményéhez. Rajta keresztül az új élet *hagyományt* is, *múltat* is, azaz kultuszt is kap, hiszen a **nemtelenység** nem szül hagyományt, csakis biológiai tényként egzisztál. A mélységes múlttal rendelkező, nagy hagyományok lényege, mint pl. a magyar népi hagyatéki is, a kultuszban teljesedik ki. Sajnos a mai magyar ember nagy sokasága nincs tisztában sem a nyelvhasználat tisztaságának, sem a névadásnak a jelentőségével, s így kultuszai sincsenek már. Ezáltal mint a szél rombolta pókháló, eloldódott a semmibe az a lágy szövet is, ami lelkét személyhez kötötte. Így az idegen nevet hordozó többség lassan más kultúrák hordozójává is válik, s mivel nevét **kész**ként kapja a névadáskor, idegen **kész**séget kap, s a gyökértől idegen képek, **szó**képek, gondolati képek átvételével **kép**ességeket fejleszt a **nemzeti kultúrától**, azaz a **nemzet** ősi időkben szerves módon kifejlődött kultikus hagyományától való elidegenedéshez. Ezért nem mindegy, milyen nevet kapunk. Mert a kultúra **magva** a kultuszt ösztönző szellemiség, melyben mint csirába forduló **magban** a nagy természet, mutatja meg **magát** az Isteni Örök Szellem. Ő az eredet szelleme, mely mint **ér**, bűvópataként táplálja vérével áterezett létünket eredendően tiszta energiáival (vö. en-er-gia - ön-ér-zet; en-er-gia = ön-er-ő). Mai nyugati kultúránk, s a nyugati ember szelleme is azért stagnál, mert az egykor benne rejtőző kultikus hagyomány vérkeringési betegségeken szenved, s nem kap immár éltető oxigént, elfárad, szemei homályosan látnak, s tisztánlátását veszti e fuldoklásban. Amit ezután termel, az már nem éltető vér, melytől ver a szív, s erőit megújítja a szervezet, hanem beteg, lassú folyású, felhígult folyadék, mely inkább csökkenti az életerőt, mint hordozná, s tovább adná. Mivel a népi kultúra a gyökerek kultúrája, s a gyökér eredetének törvényei a mag törvényei, ezért ez népi kultusz is egyben. A kultuszt a magyar **szer**-nek nevezi. Aki pedig kultúráját védi, kultuszát is őrzi. Így pedig a **szer**, az élet **szeret**etének, a szerves élet megtartásának főlmutatása a **szer** tartása folyamán éltető forrás-sá válik. Aki a **szer**-től elfordul, az élettől fordul el.

Amikor a magyar nemzet szellemi vezetői a magyar kultúra védelmében lépnek fel az ezt romboló erőkkel szemben, tulajdonképpen a nemzeti kultikus sajátossá-

gok védelmét hangsúlyozzák. *Mert aki/ami nem a gyökérből táplálkozik, az nem táplálkozik semmiből: az halott!* A magyar Turul-ház, a Fény-Háza uralkodása idején, s aztán még egy darabig, azért élhetett tovább egészen a XVI. század elejéig szinte érintetlen magyar szellem az ellenséges fogantatású európai környezetben, mert a nyugati vallási rítus beintegrálása után sem szakadt meg az őseredeti kultikus szálak kulturális örökségének kultusza. Mert a magyar Istvánnal csak egy új *ritust*, azaz *szertartásrendet* vett magához, szellemet, kultúrát, „teológiát” nem. Ezért tekintették a magyar nemzetet a további évszázadokban is a nyugati egyház főemberei ellenségnek, pogánynak, barbárnak, mert az új rítus felvétele a magyar nemzetnek nem hozott kulturális, azaz kultikus újdonságot, az idegen szellemiség kertészeinek pedig nem hozta meg a magyar szellem és lélek fölötti teljes kontrollt, s nem okozott hatalomváltást sem: az Istenről alkotott kép, s a vallási gondolat évszázadokig, sőt, még a reformáció által bevezetett ószövetségi zsidó-kultusz ellenére is, máig megmaradt az eredeti, magyar nemzeti szellem forrásai mellett. Ezt tükrözi országserzte református templomaink XVI-XVII. században készült kazettás mennyezetábráinak festett szimbolikája is, melyekről többek közt Papp Gábor és Szántai Lajos mutatták ki, hogy jórészt a római kereszténység előtti, mezopotámiai káldeus ősvallás, valamint az ebből kifejlődött manicheus, illetve pártus hagyományon nőtt szkíta-magyar ősvallás jegyeit hordozzák magukon. Ilyen jegy például a manicheus „*Béma-ünnep*”-re utaló *szőlő* és *dinnye* ábrázolás e kazettás mennyezeteken.

A minden kultusz mindig vallási hátteret mutat. Emiatt a kultúra sem más mint vallomás a legbensőbb lényegről, lényünk magjáról, amit önazonosságunk megőrzése miatt minden lélegzetvételünkkel *megvallunk*, annyira csak a miénk. Emiatt, egy belső kényszertől hajtva vagyunk kénytelenek folyamatosan vallásról beszélni, bármilyen, a magyar nemzetet érintő politikai, társadalomtudományi, történelmi, uralmi témakörrel, vagy a magyar népi kultuszt hordozó kultúrával foglalkozunk is, mert kultúránk alapja a kultusz, s a kultusz élettere, még a politikai kultuszoké is, a vallás. Isten nélkül tehát nincs magyar élet, legalábbis szerves magyar élet nincsen, mert életünk elemi megnyilvánulása a kultúra kultikus jelensége. Ha a kultúra nem erről szól, ti. nem a vallásról alkotott, elemi erővel feltörő vallomás, ha elveszti kultikus jellegét, akkor immár szubkultúráról, álkultúráról, züllött, eredeti, szent küldetését tekintve deklasszált kultúráról beszélhetünk, melynek lényege, hogy csak külsőségeiben emlékeztet az igazi, gyökeres kultúrára.

A névadás egy kultikus folyamat elindítója, így a név egyben mágia is, hiszen a kultusz gyakorlata mindig mágikus tevékenység. A mágia a „mag” elemi kultúrája, szere, azaz kultusza, mely tápláló alapja az egész élet-termésnek. Ez mutatja meg igazi természetünket, mely már mag-létünk alatt, még születésünk előtt szubjektív énünké fogalmazódott. Mivel magunk is mag-ból fejlődünk természetessé, mely mag örökségünk és egyben örökletességünk hordozója, élet-mágiánk a termékenység, azaz a halhatatlanság mágiája. Hiszen az átörökítésnek, az örökség megőrzésének akkor van értelme, ha olyasmit mutat fel, ami nem romlandó, ha-

nem örök. Romlandó „termékeket”, szellemi-lelki romokat nem érdemes őrizgetni az utókor számára. Mert ami örök, az megfelelő őrzés mellett elpusztíthatatlan.

Ezért lehetetlen a „mag” elpusztítása, mert létének törvényei nem az anyagvilágban találhatóak, hanem az örökkévalóságban. Innen származik mag-ár-ságunk (magyarságunk) alapjelentése, s egyben elpusztíthatatlanságunk, örökkévalóságunk lényege is: Habár a héj lebomlik, s lepusztul a testi réteg, a mag örök marad, mert a *mag kultusza* az, hogy elpusztíthatatlan. Amit tehát anyagi valónkkal magunkon hordozunk, az a végtelenből érkezik, s a jelenidő csatornáján át a végtelenbe, az örök időközön túlra igyekeznek. S még anyagi vonatkozásaink is a túlnani, az örök világ szellemi szövetéből állnak össze, hiszen az anyaság lényegét, a teremtő szeretetet tükrözik, mellyel megalkotott minket az Örök Életet Őrző Törvény. Íme tehát egy nyelvi istenérv, mely kinyilvánítja, hogy magyar mag-életünk soha meg nem szűnő ajándék, az örökkévalóság és az örök élet csodálatos hordozója.

A hogy kezünk bőrével érezzük, tapasztaljuk meg a világ minőségét, finomságát vagy durvaságát, ahogy szemünkön és bőrünkön át engedjük be testünkbe a fényt, úgy nemzeti, azaz azonos testi-lelki-szellemi nemzésünk hagyományának nyelvi vonatkozásain keresztül kerül lelkünkbe hovatarozásunk tudata. Mert a *nemzetség* azonos *nemzettség*. Ez az identitás minden emberi öntudat alapja. A név varázslat, mert olyasmivel köt össze bennünket, amelyet csak a pszichénk érzékelhet, az sem folyamatosan, csak ihletett pillanatokban, mert a név, csakúgy mint maga a nyelv, földi sorsunk első lépéseként vagy kötődés az ősohöz, vagy éppen szakítás velük: *oldás* és *oldódás*, vagy *kötés* és *kötődés* egyben. Mert a név a megfoghatatlan, s ezért ronthatatlan és romolhatatlan bizonyosság, mely arra vonatkozik, hogy „*én vagyok*” (= öntudat), s „*én nem akárci vagyok*” (= istengyermekségi, emelkedett öntudat), ezért a név világgá kiáltott hatalom, melynek kihatása van a környezetében folyó életre, s melynek gyökeres ismerete erőt, mégpedig mindenekelőtt életerőt jelent. Ha ez az erő a mag-ságunkhoz, azaz mag-árságunk-hoz köt minket szervesen, akkor épülésünk ereje, ha a héj, a külszín irányába erősebbek a szálak, akkor romlásunk ereje lesz. Ezért a névadás lehet lelket tápláló hazatérés, de lehet lelki emigráció, szellemi száműzöttség is, átkerülés egy idegen, számunkra kedvezőtlen erővel beerezett táptalajba, melynek lelket formáló energia-sugárzása más, mint a hazaié, a sajáté, az éltetőé, a magból fakadóé. Mert a név mágikus, azaz a magházban foglalt, lényegi jelentéstartalmak hordozója, s ezért kultikus erők mozgásterébe helyezi a név tulajdonosát.

A névadás ezért szertartás. A szer megtartása a megnevesült gyermeket élete során sorsszerűen összeköti a név eredeti jelentésével. Mert a szer szerelem, azaz mélységes, révült kötődés, és szeretet is, mely szervezett erőket szerel az emberi konstrukcióba, s vagy erősíti, vagy gyöngíti a szervezetet, melyben aktívvá válik. Révült kötődés, mert a kezdetektől egy mágikus áthajlással elvezet a végcélhez, a révhez, ahová minden élet halad a világegyetemben. S így megnevesült sorsunk áthajlik a kicsinyesen számolt időn, végtelenből végtelenbe hajtva az emberi szelle-

met. Mert a név személyes karaktert formáló **szerves** egységünk, ezért emberi létünk gyökereihez vezet le bennünket, ahányszor elhangzik az életünkben. Ha a rendszer egy elhibázott és felelőtlen aktus folyamán nem illeszkedik **szervesen** a **nemzeti** hagyományba, azaz nem **nemzés** útján, tehát nem **szerves** módon jön létre, akkor elrekeszti az emberi lelket az egyedül tápláló forrás vizétől. A **szertelenség** egyben **szervetlenség** is, ami **tehetetlenséghez** vezet, és sorsunk **teher** lesz, kolonc a hátunkon. Ezért nagyon fontos, hogy a névadásban, azaz **sorsadásban** megfontolás tárgyává tegyük annak a történelmi, vagy mitikus ősnak, **személynek** a kiválasztását, akinek ezzel az aktussal kezébe adjuk gyermekeinket, akinek szelleme **szemmel** követi életünk sorát, hogy organikus testi-lelki-szellemi hagyatékunkat az ő kezébe helyezhessük. A természeti népek, mint amilyenek Afrika, Közép- és Dél-Amerika ősnépei, s valaha őseink is voltak, köbe-fába faragták a kultikus **őst**, hogy ezen a faragott jelképen keresztül is folyamatosan annak erőterében élhessenek. Egyes törzsek az ősök koponyáit halomba rakva a ház elkülönített épületében helyezték nyugalomra, hogy a gondolat, a **mag** szelleme továbbra is köztük élhessen. **Őseinknél** a küszöbre azért volt tilos rálépni, mert az ősi hajlék küszöbdeszkája alá, tehát védett helyre került az **ős** koponyája. Arra a helyre, ahol a házba lépő idegen mozdulatai, arcvonásai, tekintete alapján azonnal letesztelhető, s **szándékai** körvonalazhatóak. Ne feledjük el, hogy nagyon sokat mond el valakiről az a tény, hogy miként lép be egy térbe az illető. Így az **ős** vigyázott a bent lévők biztonságára, s aki a küszöbre tette lábát, számolnia kellett még azzal is, hogy esetleg megölik őt a háziak. Afrika népeinek említett „bálványait” a szervezett keresztény vallási erőszakosság rombolta le, verte szét, égette el, s ez a tevékenység folyt még a 60-as, 70-es években is, de egy ilyen hatalmas **Ős-Ten** szobrot döntetett le katonáival az esztergomi várhegyre érkező „Szent” Adalbert püspök is a korabeli „római béke” kinyilatkoztató arroganciájával. Nyelvünk ősi értelmének hatalmas erejét azonban háromszáz éve képtelenek lerombolni, bár a hazai szabadkőművéség minden igyekezetével ezen volt már az ún. „nyelvújítás”, a szabadkőműves indíttatású nyelvrontás idején is. Most, hogy a magyar nép újra felfedezi testvéreit az ellopott területek szabad bejárhatóságán át, került figyelmünk előterébe a csángómagyarság, s vele együtt lehetőségünk adódik a nyelvrontás előtti, XV-XVIII. Századi, eredeti magyar nyelv tanulmányozására, irodalmi feldolgozására, s az okozott kár lassú, folyamatos, tudatos megszüntetésére, az eredeti állapotok aktualizált helyreállítására. Mert Isten a történelmi időben mindig kínált, s ma is kínál nekünk tisztulási lehetőséget, s mert ha valaki, akkor Ő csak tudja, hogy egy nemzet lelki rendbetételének első lépése a nyelvi gyökerek tisztaságának rehabilitálása kell legyen. Nosza, fiatal nyelvészeink, itt az idő, szabad az út csángóföldre, s szabad az út a jószándék, a szorgalmas és derék nemzetszeretet előtt!

„**Nomen est omen**” – emlékeztet a latin bölcsélet, s igaza van. A név sors, ami viszont áldás és átok, alacsonyság és magasság, mélység és felületesség is lehet egyben, kinek-kinek választott sorsa, létsora, létrendje szerint. Mert a név és a sors szorosan összefonódnak egymással. Az élet események sora, s ha ebben a sorban,

az sorsban (sorosban) nem uralkodik a szervező (szer-ser-sor) akarat, akkor ~~kor~~ szerént belép a sorsba a *sorstalanság*. Nem véletlen, hogy a magyar (?????) irodalmi szubkultúra és filmgyártás fonákján pont egy olyan kor-pillanatban jelenik meg a „sorstalanság” fogalma, amikor a nemzeti Krisztus sírba helyezése (= EU

Szántai Lajos magyar sorselemzése nyomán) történik, s amikor a globalizmus zsakutcájában tántorgó Európa urai valóságosan, s oly módon is kérdéssé teszik a magyarság létjogosultságát, hogy néhány napra az ország határátkelőin felállított felségjeleket, a nemzeti zászlót a sárga csillagos, kék EU-s főrmédvénnel fedték le. Erre természetesen fentről, a magyar szellemi föntség irányából idejében és *sorsszerűen* megérkezik majd a válasz, mégpedig amolyan „pilises” magyar módon, mely kétségtelenné fogja tenni, hogy a magyar nemzeti sorsba nem operálható bele semmilyen idegen és sorstalan szellemi szemét.

Nagyon sokat rombolt már a középkorban az a tény, hogy a római rítus szer- tartásnyelvének, ennek a leromlott nivójú „konyhalatinnak” életterünkben való elharapózásával magyar neveinket – hangzásuk alapján – megpróbálták azonosítani ún. szentek neveivel, s ezzel összemosták a *Ladislaust* a *Lászlóval*, az *Emericust* az *Imrével*, a *Stephanust* az *Istvánnal*, a *Thomast* a *Tamással*, a *Johannest* a *Jánossal*, *Rékát* a *Reginával*, *Kingát* a *Kunigunddal*, *Katalint* a *Katherinával*, *Elisabeth-et* az *Erzsébettel* stb. Ennek az igyekezetnek dicstelen koronája a XX. Század hatvanas éveinek tudatosan *ószövetségi* névválasztásra ósztönzése, e nevek *divatossá* tétele, melynek során olyan nevek terjedtek el magyar nyelvterületen, mint a *Judit*, a *Dániel*, az *Eszter*, de említhetem napjaink latin, germán, nordikus és frankomán névdívatját is, melynek folytán magyar gyermekeink tömegeit hívják *Anettnek*, *Patricknak*, *Norbertnek*, *Nicolettnek*, *Krisztinának* stb. Ezek a nevek hangzásukban ugyan többségükben illeszkednek a magyar kiejtéshez, mégis olyan *történelmi* és *misztikus* jelentést hordoznak, mely nem harmonizál a magyar néplélekkel. Ilyen folyamatot figyelhetünk meg az erdélyi *protestáns zsidóritus* kiszélesedésének folyamán (reformáció) egyes bibliai nevek *székelyföldi* elterjedésekor is: *Mózes*, *Illés*, *Áron* stb.

Ha történelmünk egykor volt fázisainak megértésén fáradozunk, mint ahogy meg akarunk érteni egy számunkra idegen történetet pl. egy regény elolvasása során, s annak eszmei mondanivalója, lelkülete után kutatunk, s megvizsgáljuk, rejlik-e valamiféle szándékosság az írói fantázia és szerkesztői akarat mögött, elsősorban a szereplők jellemét és azok változásait, fejlődését helyezzük nagyító alá. Ez a normális irodalomtanítás logikai menete. Ez a *jellemfejlődési* folyamat ugyanis a tulajdonképpeni történet gerince. A szereplő jellemfejlődése elindul, aztán akadályokba ütközik, a bukkánók között kiutat keres. Értékelhető prózai mű, de ugyanígy értékelhető valós emberi sors esetében is, a jellemfejlődés, miként a bűvópatak, mindig a fény, az oldódás, az egyszerűsödés felé törekszik, melynek csúcán aztán lezajlik valami mélyreható változás, mely a *katharzis* tisztító lehetőségét hordozza. Ettől kezdve oldódik a sok összekuszált sorsfonál, s a felszabadult lelki fényszikra belemertül a hatalmas fény-tengerbe. Amely epikai vagy drámai mű, mint a novella,

regény, ballada, vagy éppen a tragédia és a komédia nem ezt az *asztrális* utat járja be, az élvezhetetlen, bukott, rendszertelen, negatív alkotás, a fény sötétségbe forduló fonákja, mint amilyen a közelmúltban köztudatba került, rosszul szerkesztett, tartalmilag és esztétikai szemszögből is hontalan, sorstalan, mag nélküli, s mégis mag-asan, azaz mag-osan díjazott, irodalmat majmoló holo-pamflett. Igen fontos ennek az élet-ívnek vonalára rámutatnunk pl. az irodalom és a pszichológia oktatásában, mert ez a fajta megértés neveli, azaz nőveli diákjaink lelkét, s a megismert szereplői jellemek elítélésén, vagy a melléjük állásban, azaz az erkölcsi ítéletalkotásban megtanulunk *célszerűen*, s mégis *erkölcsösen* viselkedni. A *közmegegyezésen* alapuló *etikus* magatartás édeskevés, hiszen az etikanak létezik marxista-leninista változata is, ilyen erkölcs azonban soha nem volt és nem is lehetséges, ezzel szemben az emberi szellemben oltott alapvonásra, az *organikus erkölcsre* van szükségünk az elviselhető közösségalkotáshoz. Az erkölcs ugyanis nem más, mint hogy az Isten szemébe néző ember rábólint az atyai jóakaratra, mely élhetővé teszi életét. Ennek alapján tanuljuk ugyanis meg, hogy mi fejleszt és mi csorbit. Erkölcsöt, azaz élhető életet tanulunk, miközben senki sem kecs eget bennünket olcsó (etikus) „Lösung”-okkal, lehetetlen és életszerűtlen, illúziórikus, azaz giccses megoldások ígéretével. Hogy az *etika* és az *erkölcs* közötti különbséget jobban megértsük: a kábitószér-élvezőnek elvonási kínjában kábitószert adni lehet etikus, erkölcsös azonban soha.

A történelem tanulmányozásánál hasonló eljárásnak vetjük alá szellemünket. Vizsgáljuk, ki miért tett, mondott, határozott el valamit, gondolatait, szava-it, cselekedeteit hogyan illesztette be a kor szellemi áramlataiba, azaz hogyan épülnek bele a nagy történelmi folyamatokba azok a szellemiségek, melyek annak irányát meghatározzák. Vizsgáljuk, hogy a szereplők milyen szellemtörténeti és erkölcsi háttér előtt váltak olyanná, amilyenné lettek, hiszen a fekete háttér előtt a szürke is fehérnek látszik, de a szürke előtt elötetsző fehér már maga a tetet öltött fény.

Nézzük tehát, milyen módon váltak sorssá, fellelősségvállalássá, építkező erővé és rombolóvá azok a nevek, melyek legnagyobb uralkodóink sorsát összekötik magyar nemzetünk sorsával! Legelőször azonban elmélkedjünk egy kissé individuális népevünk, a „magyar” fölött!

Nemzeti létünk és identitásunk ős-alapjának, a mag-ár individuális népevnek titka

Magyar népevünk titkai már szinte teljes mélységükben nyitottá váltak fény-arcú [szumer: SA-PIR = (hajnal)pirba tekintő] szumerológusaink, történészeink, nyelvészeink, régészeink feltáró munkája nyomán. Tudjuk immár, hogy az egykori Keletet és szinte a teljes Európát kitöltő, nagy népi kollektívánkat legkevesebb hét-nyolcezer éve a címben említett néven nevezzük. Amit ebben a néhány sorban felvázolok, pusztán az eddig feltárt tudásnak csekély kiszélesítése, mellyel célul tü-

zöm ki, hogy jobban megértsük nemzeti küldetésünket, s megláthassuk annak lényegét.

Mindenki előtt nyílt titok, hogy individuális nevünk, a „magyar” a szumer „mag” és az „ár” szavak összetevőiből alakult ki. Előző „mag”-ot és – átvitt értelemben – tudást jelent, utóbbi pedig nagy mennyiséget (ár-áradat, de innen az ár-ja népek összefoglaló neve is), sokaságot, népet. Az egyszerű szóösszetétel alapján nevünk a „tudás népe” jelentést bírja.

Az elemzők részletesen bemutatják, hogy az említett „mag-tudás” összefüggésbe hozható a „magoi”, azaz „mágus”, „mágia” szavakkal, de valamilye tudományos objektívitás elvárásainak okán senki sem merészkedik az értelmezésben ennél tovább. Sőt, ez a megállapítás maga is már nagy merészségnek tűnik abban a végletes szellemi beszűkültségben, melyről a magyarországi akadémiai tudásrontás tesz sorra tanúbizonyságot. A „mágia” szó értelme mára jelentős tartalmi változáson átesve, mondhatni, kiforgatva eredeti jelentéséből, s felruházva egy fordított értelem tartalmával *varázslatot, szemfényvesztést* jelent, s nagy előszeretettel alkalmazzák e fogalmat magukra olyan new-age okkultisták és kóklerek, mint a zsidó Uri Geller és David Kopperfeld. Ám akkor, amikor ez a fogalom keletkezett, egészen más értelemben alkalmazták. Akkor még a mag-ságot, azaz a magban rejlő titkot, az élet, a világ keletkezésének, fejlődésének, majd az enyészetnek minden titkát sejtető tudást, valamint mai szóval élve szinte „tudományos”, igazából azonban kozmológiai és asztrális isten- és valóságismeretet rejtett ez a fogalom. Mágussá, azaz magvassá maga is csak az lehetett, aki szellemi és lelki gyökereinél fogva alkalmassá vált a beavatásra, azaz szellemileg magassá nőtte ki magát. Innen származnak a nyugati nyelvekbe átvett formák: a magnus, a magister, a maggiore stb., melyek mind előljárót, előkelőt, magasrendűt, hatalmasat jelentenek. Mivel a mag szógyökünkből alakították ki az idők visszaható névmásunkat, a „magá”-t, így ennek a fogalomnak eredeti jelentései közé kell sorolnunk azt az értelmet is, mely arra mutat, olyan tudásról van itt szó, mely mindent átfogó, egyedülálló, a lényegeket érintő, de ön-mag-jában, azaz önmagában levő ismeret hatalmat adó birtoklását biztosítja. Olyan tudásról beszélünk ez esetben, amelynek hatalma, ennélfogva közvetlen hatása van, s ez a hatalom mint feltarthatatlanul áramló energia önmagára hat vissza, azaz minden körrel önmagát növeli. Emiatt állandóan fejlődő, növvő, sokasodó erő ez. De ugyanúgy erre a gyökre vezethetjük vissza a meg igekötőt is, mely minden összetételben ragadványként a dolgok lényegének meg-, azaz magjában való elragadásával, meg- azaz meg-érthetőségével kapcsolatos irányultságot fed fel: megfogni, megragadni, megenni, megtenni, megérteni, megszakadni, megálmodni stb. mind-mind a dolgok lényegével, magjával kapcsolatos, a mag-ság, azaz a lényeg, a titokzatos, misztikus központ irányába haladó tevékenységre, történésekre utalnak.

Mivel azonban minket nem köt tudományos fokozatok és hivatalok hatalmi rendje, mégiscsak megkíséreljük a továbblépést, mégpedig úgy, hogy eközben a lehető legobjektívabbak maradjunk. Hiszen az egész eddigi kutatás üres szópuffog-

atás, semmitmondó okoskodás marad, ha célja nem a lényeg meg-, azaz magmutatása. A lényeg pedig éppen annak részletes elemzése, hogy mit rejt tehát a „mag” fogalom absztrakt, rejtett értelmezése, mit rejt tehát ez a tudás, mellyel a mag rendelkezik, s mely mag magyar szellemünk termő humuszába vettetett az idők kezdetén. Íme az alapfogalom értelmezéséből kinyíló absztrakt virágcsokor:

A „mag” alapvetően több a szárnál, a levélnél, a virágnál, s még a termésnél is, hiszen a magban már mint szubsztantív gondolat, benne rejtezik a növekmény teljes terve levelestől, szárástól, virágostól, termésestől, legyen szó növényről, állatról, emberről, vagy a tudomány által „élettelennek” elgondolt anyagról, vagy bármi más, akár asztrális létezőről. Ezen kívül a növény (itt szándékosan nem írok növényt, hiszen itt nem csupán a növényvilágból vett metaforát használva kívánom megértetni a lényegét) létének, fejlődésének végcélja is maga a maghozás, azaz a mag-ság továbbörökítése. Mi lép itt tovább? Az élet. Mert a mag az Élet végső titkának tudását rejt magában. Ennek a tervnek a sajátossága, hogy a mag létének előzményeit is magában foglalja. Ilyen módon a mag időbeliség, azaz múlt, jelen és jövőendő egyben, hiszen már a csira előtti időben, azaz az időtlenségben magában hordja a majdani lét minden idővetületét. Ugyanakkor a mag az örökség hordozója is, ahogy ezt a biológia tudománya bizonyította, mert a fajtabeliség, azaz az elveszithetetlen biológiai emlékezet szellemi erőinek sűrítőmánya is egyben. Mivel örökség-hordozó, egyben maga is örök, halhatatlan, elpusztíthatatlan szubsztancia. A mag kvintesszenciája mindennek, ami volt, ami van, és ami eljövendő. A mag könyvtár, tudástár, a lét titkainak kimeríthetetlen tárháza, minden Örök Igazság és titokzatos, rejtett dolog anyagi, lelki és szellemi summázása, melyet nem égethet le az emberi barbár akaratosság, nem törölhet el semmilyen tűzvész, vagy éppen kompjútervírus. A mag keletkezésénél ott állt már az az anyai termő, azaz teremtő, térbe lépő szubsztancia, akit a szumer ős NIN-TUD, azaz a Tudás Anyja-ként nevezett meg. Sőt, a mag sokkalta több a „volt”-nál is, hiszen létének belső törvényeit akkor alkották meg, amikor még létezés nem is volt, sem tér, sem idő, sem semmi más, csak a Lélek és a Szellem boldog vegyülete, akit a szumer ős az IZ szóba foglalt bele. Izzás volt csak tehát, serény akarat és teremtésre indító szeretet. Amikor a szellemi lét volt csupán, s ez a lét mint szél, megfoghatatlanul és megragadhatatlanul pajkos szeleburdisággal lengedezett a mag-valóság boldog terében. Mert a mag nem csak anyagi feltétel, hanem cselekvő akarat, tehát képesség; program, azaz adottság; készenlét, azaz készség; lehetőség, azaz tehetség, s tehetőség is egyben.

Ősi mag-ságunk hatalmas festője, Csontváry így ír erről az „*Energia és művészet*” c. tanulmányában: „*Energia és művészet lappang a magban, amelyben él a virág, a gyümölcs, a fa koronája, s a jövőendő fának a magja: Lappang a petében, melyben él a hernyó, a pille, s a pille petéje: Lappang a fehérnyében, melyben él az embrió, az embriónak fehérnyéje, s a fehérnyében az embrió.*”

A „mag” fogalma nem csupán a növény életnek eredője, hanem minden életnek

kiindulópontja. Nem véletlenül mondják a régiek, ha valakinek az eredetére akar-
nak rámutatni, hogy kinek a „mag”-vából származik. Nem véletlenül mondjuk a
kihalt családot magvaszakadtnak. Igaz, nyelvünk árnyalatnyira megkülönbözteti az
emberi és állati, valamint a növényi eredetet, mert amikor növényről beszél, akkor
annak mag-j-a van, ha emberről, állatról, azaz magasabban szervezett életről, akkor
annak mag-v-a. A „mag”-jelentés tehát az *átörökölheto teljességet* hordja magá-
ban. *A mag a feltámadás valóságának bizonyítéka.* Ezért kerül növényi és állati
eredetű mag, azaz *dió* a karácsonyi asztalra, s *tojás* a húsvétira, mert a születéssel
és a feltámadással is maghég szakad fel, hogy kitárulkozhassék az igazi valóság fé-
nye. A karácsonyi asztal *arany diója* az Isten eredeti, teremtésbeli elképzelésének
magja, melyből az eredeti ember, a bünre képtelen, időn kívüli fény-ember, azaz
Istenember születik a világra, így ez a dió a Nap fényének színében tündököl, de
Jézus sírja is maghég, melyből kinő az öröklét fénye, s ugyanígy mag a tojás is, a-
mit a feltámadás boldog aktusában örömhír hordozóként, mivesre, hímesre festve
egymásnak ajándékozunk.

Az ember életében a legfontosabb mag a gabonafélék, s azok között is a búza
magja, ezért áldomja annak testi megjelenésére a magyar ember Jézus ar-
cát, s ezért végzi máig mágikus tevékenységét aratáskor: ezért nevezik Jézusnak a
lakócsai aratók a földön meghagyott (magvában hagyott) legszebb három, egyfor-
ma növesztő búzagalaszt, melyet állva hagynak a földön, s mely előtt meghajolnak az
összes többi, levágott, és így a „*Jézus-kéve*” elé fektetett kévék.

Magán viseli az összes ősök teljes genézisét mint emléket, melynek emlőjén ne-
velkedett, de mint a jövőben lejátszódó, előre elgondolt folyamatok tervét is. A
„mag” egyben terv és a megvalósulás (mag-valósulás) gyakorlata is. Magában e-
gyesíti az elméletet és a praxist. Amit a „mag” önmagában hordoz, azzá lesz a
növény, azaz a növ-ekm-ény maga is. Így kimondhatjuk, hogy a „mag” időben
tekintve egy folyamat eltervelt gondolata, kezdete, lefolyása és vége, s a növekedés
teljes mértéke és törvénytára is egyben, mely mértéket szab a fejleménynek, azaz a
fejlődésnek, s így az élet fejének, azaz koronájának létrejöttéért viseli küldetését.
Ez azt jelenti, hogy a mag programja egy fejlődést indít el, mely a sötét talpi világ-
ból felfelé (azaz a fej felé) haladva, a „fej” kialakulásának irányába, tehát a fej-lő-
dés folyamán az anyagiból a szellemi felé tart. Ez a folyamat emelkedő, tehát a
mag útja az az út, melyet a jóga „*kundalini kígyója*” az emberi test ágyéki csakrá-
jától, az *alapsakrától* a *korona-csakra* irányába mozogva, a durva anyagitól és
ösztönöstől a ragyogóan áttetsző, anyagtalan, szellemi irányába megtesz szellemet
építő, tisztító, gerincet egyenesítő, nemesítő útja során. Nem véletlen, hogy az ún
„*alap-csakra*”, a legalsó, ágyéki csakra (az „os pubis” – szeméremcsont táján), a-
honnán minden kiindul, azonos magasságban foglal helyet, mint a fiziológiai test
nemi szervei, melyek az átörökítéssel megbízott szervek, s így a mag átadásának és
befogadásának szervei. A durva, megmarkolható, gondolattalan és emiatt gond-
talan anyag felől a mag-út a szél (perem értelemben) megfoghatatlan, mégis rop-
pantó módon erős szellemi növekménye irányába halad. Ami nem ezt az irányt kö-

veti, az visszahanyatlik, leépül, elmarad, elkorcsosul. Mert a **mag-út** az az út, melyet Csontváry **Nap-út**-nak nevezett: ő festményein alkotta meg azt az ábrázolati rendszert, mely a Fény megélesztésének, a Fény felszabadításának magyar sorskultuszát teremtette meg a magyar festészetben. Képein a sötétségből kigyózik elő a fény, hogy színekre bomolva csodálatos világosságba borítsa a színesedő világot. Festményein így mutatkozik meg a világ Istentől kapott dualisztikus arca, azaz a valóság színe és **fonákja**. Nem véletlen, hogy Csontváry önéletrajzában így írja le elhívásának és beavatásának pillanatát:

„Hajnalban nap-nap után a lángoló Kárpátokat figyelem, s egy délután csendesen bubiskoló tinós szekeren megakadt a szemem. Egy kifejezhetetlen mozdulat kezembe adja a rajzönt s egy vénypapírra kezdem rajzolni a motívumot.

A princípálisom nesztelenül hátul sompolyog, a rajz elkészültével a vállamra ütött. 'Mit csinál: hisz maga festőnek született.' Meglepődve álltunk, egymásra néztünk s csak ekkor láttam, hogy valami különös eset történt, amely kifejezhetetlen boldog érzésben nyilvánult meg. A rajzot oldalzsebbe tettem s e perctől fogva a világ legboldogabb embere lettem. Princípálisom távoztával kiléptem az utcára, a rajzot elővettem tanulmányozásra: s ahogy a rajzban gyönyörködöm, egy háromszögletű kis fekete magot pillantok meg balkezemben, mely figyelmemet lekötötte. E lekötöttségben fejem fölött hátulról hallom: Te leszel a világ legnagyobb napút festője, nagyobb Raffaélnél.”

Nem is történhetett meg ez másként, hiszen a Nap útja, a Fény útja nem más, mint a Mag Útja. A kettő ereje össze kell fogjon ahhoz, hogy az Élet elvégezhesse küldetését: **mag** nélkül a Nap a semmit érleli, s Nap nélkül a **mag** tudása nem nyílhat ki, s akkor nincs fejlődés és terméshozatal, s nincs növény, mely megújítja a minden mást is éltető levegőt a világban. Ez tárja fel előttünk a teremtés titkát, azt, hogy miért volt szüksége Istennek, akit a Nap jelez, az emberre, kinek jele a **mag**. Így a Nap és a mag, Isten és ember, az Örök Arc és a tükörkép útja eredetileg ugyanaz az út. Ez az összeköttetés szerves kötődés, s ha ez megszakad, akkor a **mag** szakad le az élet fény-szálaíró. A **mag** útja ezért egyben a beavatás útja is, melyen nagy táltos-festőnk a **mag** érkezésekor (élete szellemi lényegének **meg**-érkezésekor) egy belső hallás útján kapott szótat keretében meg is kapott: *a Nap-út festője leszel*. Aki nem rendelkezik már ezzel az ösztön-ös, azaz **ös-ten-ös** kötődéssel, s valamilyen módon nem kapja meg ezt a beavatást, annak vége van, ahogy én most, a nagy történelmi függöny legördülése előtti órában bejelentem mindenkinek, akinek a kezébe kerül ez a dolgozat: véget ért annak az emberi civilizációnak a története, mely már sem ösztönösen, sem pedig beavatás útján nem nyeri el az igazlításnak eme ajándékait, s nem ennek a törvénye szerint élte elmúlt kétezer éve alatt életét. Mert a Törvény immár sokadszor kimondatott kétezer éve, s elmúlt kétezer évünk nem másról szól, mint ennek a törvénynek a fölényeskedő, cinikus, gonosz és ostoba semmibevételéről. Most nézzünk körül kis környezetünkben, s láthatjuk e megörült világban, a téboly végkifejletében, hogy csak azok menekülnek a lelki hegyomlás zuhanó szikláitól elől búzaságuk jellege sze-

rint, akik nem keveredtek el a konkollyal, a szeméttel. Legyen hát a magyar embernek füle a hallásra!

A fizikai kozmosz Nap-Útja szintén a láthatár szélén való *fénycsíra* irányából halad ívén a delelő Nap ragyogó és fényes szellemi vándorútján. Ez az út az emelkedés útja, mely a sötétség végtelenjéből a fény felkelésével kibontakozó árnyvilágból a végtelen, fehér fény forráságába vezet – felfelé. Ezért épít Csontváry is képein a vásznakra olyan hatalmas tereket, olyan hihetetlen távlatokat, hogy a fénynek a teljesebb megmutatkozáshoz szolgálatára álljon megfelelő méretű feltület, legyen tér bemutatnia a Fény Útját. Ilyesmi miniatúrákon lehetetlen dolog. Emiatt szükségelnek Fény-tervei akkora vásznakat, amekkorákat használ. Csontváry minden festményén jól láthatóak az ősi *táltos-kultusz*nak e fényességes nyomai, de talán legjobban reprezentálja ennek lényegét a „*Fohászok Udvözüő*” c. festmény, melyen az anyag lehúzó erőt, árnyék-tereit a föld árny-tónusaiba vesző szemita arcok szimbolizálta sötétségből kibontakozó emberi növekmény legyőzi, s karcsú élet-indaként a Fény felé emelkedő, szinte nem is emberi, inkább szellem-növevényi karjaival a magasság felé emelkedik. Karjai fény felé kúszó indák. Méltán nevezzük ezt az égbe tartó, széttárt karú emberalakot, ezt az emberi fiziológiát magára öltő, megváltó világot az *Ember Fiának*, azaz *Isten képmásának*, hiszen az emberi élet lényegi törekvését tárja elénk: a sötétebből, a földies erők közül a Fény felé, az égi, a szellemi kékek, fehérek, okkerek koloritjaiba nyújtani kezeinket, életszárainkat, létágainkat. Alakja a magyar utat, nemzeti lelkünk útját definiálja a számunkra. Ebből a képen jelzett sötét, s csak anyagi jellegű értékeket ismerő szellemiségből kell nekünk ma is a fényre törnünk, különben a lehúzó ellenséges erő hydra-karjaival halálos ölelésébe vonja életünket.

Ez az a melegítő, életadó, jót és jól csíráztató misztikus út, mely a gyök-ereken, a száron (szer-en – módszer, azaz az anyagi-testi és asztrális szervek működésének helyes, szerves útján – a keleti jóga kundalíni kígyójának emelkedő, gyógyító útján) és a természetbe forduló emberi természet ösvényeim, s végül az új mag, azaz az emberélet magvassá válásának, termékenységének folytán a Nap (-Isten), azaz minden élet eredetének (érrendszerének) forrása felé törekszik. A forrásnál pedig magától értetődően minden forr, azaz mozgásban van, tehát ott található az Élet Kapuja, amelyen át a világba ömlik a zubogó, buzgó, teremtő és termő aktivitás. A forrás torka a két létsíkot; a mulandót és a múlhatatlant összekötő pont. Pozitív erők forró forradalma forr a teremtés csodálatos teljességében.

Ősi irataink is arról beszélnek, hogy Isten, a Teremtő Tiszta Szellem is szél alakjában járt-kelt teremtményei, s a „kert” (kerített, körített, azaz önmagába zárt, védett állapot) magból termelt növényei, s szellemi növekményei között. Ez azt jelenti, hogy a mag az anyaság testében fogan meg, azaz anyagi jellegű, de küldetése megfoghatatlan, mint a szél, azaz szellemi jellegű. Ez a dualizmus aztán az embert története során a végső időkhöz elköszéri, s ma is legjellemzőbb kísérő jelensége életünknek. Ez a dualizmus halhatatlanságunk végső oka és alapja. Ezért épít már a pártus korban is magyar őstünk, majd az avarok idején, s később, az avar magya-

rok, majd az árpádok korában is ún. *kör-templomokat*, mert az említett zárt állapotban levő **mag**-ságot ez a forma domborítja ki leginkább. Az e korban született templom szentélyének mindenkori keleti tájolásának köszönhetően a **magyar maglélek** e körnek a keleti ablakrésén át kapta az élethez szükséges életető, felkelő fényenergiát, melyben Istene csillogtatta rá áldását és szeretetét a kozmosz közepéről.

A „**mag**”-ban tehát élő minőség az *időbeliség* s egy *térbeliség*, ugyanakkor egy szellemi minőséggé válás, felfelé **növekedés** szabott iránya is. Ennél fogva válik érthetővé, hogy az esszénus Jézus miért hangsúlyozza folyton az esszénus evangéliumokban a „**Föld-Anya**” tiszteletét: mert a **magnak** tiszta termőföldre van szüksége, hogy küldetését betölthesse, de egyben kihangsúlyozza, hogy aki megérti a **magból** fakadó fű-élet lényegét, az az Élet lényegét érti meg:

„Bizony mondom nektek, az Ember a Föld-Anya fia, és tőle kapta az Embernek Fia egész testét, mégha az újszülött baba az anyja méhéből születik is. Bizony mondom nektek, ti egyek vagytok a Föld-Anyával. ... Mert a ti lehelleitek az Ő lehellete; véretek az Ő vére,; csontotok az Ő csontja; hústok az Ő húsa,; beleitek a Föld-Anya belei; szemetek és füleitek Föld-Anyánk szemei és fülei.”

Aztán: *„És Jézus leült egy göcsörtös, öreg fa alá, egy kis cserépedényt tartván kezében: és az edényben a sarjadozó búza sarjai nőttek, azé a búzáé, ami a legtökéletesebb az összes magot termő fű között. És a puha fű az edényben sugárzott az élettől, ugyanúgy, mint a többi fű és növény, amik a távoli, és a még távolabbi domboldalakat borították. És Jézus megérintette kezével az edényben növekvő fűvet, olyan gyöngéden, mintha kisgyermek fejét érintené. ...”*

Majd így szólt a körülötte állókhoz: *„...Mostan rejtélyes dolgokról fogok nektek beszélni, mert bizony mondom nektek, a szerény fű több, mint egyszerű táplálék az ember és az állat számára. Elrejtí dicsőségét igénytelen megjelenése mögé, mint az a király a régi mesében, aki koldusnak öltöztén járt végig országát, tudván, hogy ilyenképpen mindent megtudhat, míg ha felismernek, térdre rognának előtte félelmükben. Ugyanígy rejtí el dicsőségét a szerény fű egyszerű, zöld köntöse alá, és az emberek fiai járnak rajta, felszántják, megetetik állataikkal, de nem tudják, milyen titkokat is rejt magában, pedig azok az örök élet titkai a mennyei birodalomban.”*

Ezután Jézus a megnedvesített búzaszemeken megmutatja, hogyan történik a teljes növény létrejötte, hogyan hoz a **mag**-ból származó élet újabb magokat, miként sokasodik meg az Egy, s az újabb egyek miként adják tovább az Élet csodálatos ajándékát. Jézus felfedi tanítványai előtt a teremtés titkát. Majd felfedi előttük az élet ősi, rejtéki jelentését: az Élet egy *Szent Folyam*, melyet a sötétben járó, elvakult emberiség ugyan nem lát már, csak a beavatottak, ez a Szent Folyam mégis itt rohan át a Föld-Anya testén szemünk előtt, s megéleszti az Ő keblén nyugvó angyalokat (rejtett energiákat, erőket, szándékok hordozóit), az élet különféle vetületeinek csodálatos, szellemi energiáit, akik az embert segítik, hogy a folyamba szállván, tisztán érthessenek el egykor a Mennyei Atya Birodalmába. Majd amikor látja, hogy a hallgatóság nem egészen érti, miről beszél, becsukja szemét,

kezdi az edényben levő fű fölé helyezi, s a szerény fűvel való kapcsolat által megmutatja hallgatóságának a végtelen élet-energia áramlását: egész testét „csillámló fényhullámok vetik körül, ragyogván a napsugarakban, amint a nyári hőség megremegteti a fényt a felhőtlen ég alatt.” Majd így szól hozzájuk: „Itt van a titok, Fény Gyermekei: itt, a szerény fűben: itt találkozik a Föld-Anya és a Menyuel Atya: itt van az Élet Folyama, amely megszülte az egész teremtést.”

Mert minden, ami magból fakad, az Istenből fakad, aki az Ős-Mag, vagy másnéven Mag-Ős, azaz MAG-US, az ŐS-MÁG-US (Ős-Mag-Ős), az Egy, akin kívül nincsen más Ős-Ten. Az Élet belőle indul, s belé áramlik vissza, miközben folytonosan megtermékenyíti csodálatos, szellemi ter-em-tésének anyagiasult terét, a föld anyai testét, melyen élünk. Ez a titka annak a kinyilatkoztatásnak, miszerint az ember Isten képmása, s annak feltárulása is, miért mondta Jézus, hogy „A test Isten temploma.”

Az anya-teszten átfolyó személyes *Élet-ár / Mag-Ár* aztán visszatér az Ős-Ten-g-árba (a szellemi Ős-Ten-gerbe), de az Élet, az Egyből teremtett végtelenség sosem ér véget többé. Nem véletlen, hogy az európai *ős-mag*-néptől szinte teljes alapkultúráját áttemelő indogermán némettség a hatalom kifejezést a „Macht” szóval jelöli, ami nem más, mint mag szavunk áttiteltése egy idegen gondolkodásmód fonetikai rendjébe, de a „machen” (alapértelmében = csinálni) főnévi igenév is ebből származik, mely ezen kívül használatos „elkészít”, „elvégez”, „teljesít”, „végrehajt”, „művel”, „szerez”, „okoz”, „alkalmaz” értelemben is, azaz meghatározott tevékenységet, állapotváltozást, eredményváltozást jelentő kifejezésként alkalmazzák, sőt „alkot”, „teremt” jelentéssel is. Ez utóbbi sokat elárul eredetileg alkalmazott értelméről. Tehát a germán-némettség őrizte meg és konzerválta az átvétel nyomán azt a lényegbevágó és eredeti jeltartalmat, amely e szkíta-magyar fogalom lényegi és egyben legősibb értelmét hordozza.

A „mag” a teremtés kiindulópontja, mely önmagában hordozza a teremtés őszándékát. Ezért amikor az ember egyedül van, akkor maga van, azaz önnön „mag”-jában leledzik. A magányos (de nem elmagányosodott) ember újra játssza azt az isteni állapotot, mely a teremtés folyamatának kiindulópontja volt: Istennek elég volt az örökkévalóság a saját magában, azaz mag-vá-ban levésre, de létre kellett hoznia a mulandóságot, hogy szeretetét kiáraszthassa a mulandóra, melynek léte azonban lényegileg mégiscsak örök, mert Isten szelleméből, azaz a szél fúvása, kiáradása által jött a léte és oda tér vissza. A teremtés tehát úgy zajlott le, hogy a mag-ányos mag-va-kat, Isten gondolatait szétfújta a szél a létezés terébe. S miközben az Ős-erő, ŐS-TEN, azaz az ŐS-TEN-GER (= minden élet eredője a víz) teremtett, azaz teret adott az életnek, jót mulatott magában. Ezzel létrejött a mulandóság, azaz az idő dimenziója is. Mi is a mulékony idő? Nem más, mint behatárolt, keretek szűk foglalatába foglalt végtelenség. Ennek ellenére a mulékony-ság, azaz egyszerűség változatosságával gyönyörködtette a mulandóságon túlit, az Örököt, hiszen a gyönyörködés lényege, hogy felfedezem és szemlélem azt, ami

nem én vagyok. Mert minden szép, ami **mulandó**, vagy másként a **mulandóban** az a szép, hogy pillanatnyi. Kissé banális megfogalmazásban, ami örök, az nem szép, hanem csak „VAN”. Ez az ige, a létige eszerint az általa kinyilatkoztatott jelentés teljességének értelmében azonban csak egyes számban használható, hiszen csak Istenre vonatkozhat, aki **Egy**. „Einai” – mondja az ógörög hagyomány a görög istenekre: „vannak”, s ez létük egyetlen értelme. S milyen banális: ez egyben a bizonyíték arra is, hogy ezek az istenek nincsenek, mert éppen az hiányzik belőlük, ami a létező Istent megkülönbözteti tőlük: hogy **Egy**, s így arcát a **ter-em**-tésben a **mulandóságba** helyezte, s ezzel a **mulandóságot** az öröklétbe emelte. S mert Isten az abszolút **EGY**, ezért a **teremtésben** gyönyörködhetett is, hiszen tükröt tartott általa a saját csodálatos arca elé. Így a **teremtett világ**, mely a szél átfújta térbe **helyeződött** (tere lett) szétáradó, kiömlő magok milliárdjaiból nőtt ki, Isten tükörképévé vált, melyben Isten, mint a kisgyermek első, ártatlan tükörbe pillantásakor, beletekintve gyönyörködött. Gyönyörködve múltatta a **magságból** kipattanó időt: az **Örök Egy**-et gyönyörködtette a sokféle **mulandóság**. Erre utal még a szumer eredetiből áttüzetett zsidó **teremtéstörténetnek** a **teremtés egyes fázisait** lezáró mondata is: „**Látta Isten, hogy amit teremtett, az jó.**” Tehát gyönyörködött a **teremtés sikerén**, mint a festőművész, aki **festményének egyes fázisaiban** hátralép néhány lépést, hogy **szemrevételezze** az arányok, a formák és a színek **egyensúlyát** és **kifejező erejét**.

Isten is gyorsan meglátta azonban, mert **maga is tapasztalta, hogy „nem jó az embernek egyedül”**. Az **egyedüliség** ebben az esetben nem **mag-ányosság**ot jelent, ilyen is létezik, de ez ellenkezik a „**mag**” fajtatulajdonságaival, ezért sokkal inkább **egy-ediséget** jelent, hiszen minden „**mag**”, a fáké, virágoké, állatoké s embereké, más és más formát fejleszt, azaz **individualizálja** a **teremtést**. **Egy** csak az **Isten** maradhatott, mégha **három személyben** is, minden másnak **szaporodnia, osztódnia** kellett, mert minden egyéb **maghordozó** a **világban**. Isten az **egyedüli**, aki nem **magból** keletkezett, mert sohasem keletkezett, mert mindig volt, ezért soha nem is lehet **magányos**. Ezért a **háromságban** is „**Egy az Isten**”, de sok a **teretmény**. A főként Erdélyben túlélt **unitárius kereszténység** makacs vaksága éppen abban áll, hogy **összekeverik** az „**Egy**”-ediség és a „**Mag**”-ány fogalmát, s nem látják, hogy Isten nem lehet egy személy, mert egy személy **önmagában képtelen a teremtésre**, arra csak egy **dualizmusra épülő egy-ség** képes, ami **emberi világunkban** a **család**.

A **teretmény** akkor **boldog**, akkor **múlik** előtte **gyönyörűen** az idő, ha a **mag-ány**nak még az **illúzióját** is **eloszlatja** **lelkében**, már **földi életében** **ráilleszkedik** az **örökkévalóságból** rá **sugárzó törvények hullámhosszára**, azaz **mag-vát** továbbadja, **magvát** veszti, azaz **Isten evilági képévé képezi magát**, s így ő sem lesz soha **magányos**, hanem **EGY** lesz **mindennel**, azaz **egyedül a teremtés minden porcikájával**, s **mindenekelőtt magával a Teremtővel**. Ez a **titok** a **kultikus háttere** a **férfi és a nő találkozásának** is **Isten előtt** (de csak az **Isten előtt!**), amikor „**lesznek egy testté és egy lélekke**”. Mert a **puszta testi egyesülés**, az **anyag vágyainak áldás nélküli anyagbafajtása**, csupán **ócska, lealacsonyító félmunka**, a **teremtés megcsú-**

tolása, s ezzel Isten arcába hulló pofon is. Ez csak az Ő áldásával, azaz a mag-ság magélésén át válik magszentelt aktussá. Hogy osztoódhassanak, kiáraszt hassák a mag hatalmát, az életet, először egyesülniük kell. Mert a mag-ány az önzés állapota, ezért a mag-osság, e mag-asság állapotát tovább kell adni, de egyben le is kell mondani róla.

A „mag” ugyan méretét tekintve sokkalta kisebb magánál a növényenél, mégis abszolút nagyságot jelent. A *szanszkrit*ban is megtaláljuk e fogalomnak ezt az értelmét, mely fogalmat az európai ember *Gandhi* ragadványnevével, a „Mah-atma”-val ismert meg. Ennek eredeti formája a Mah-atman. Az „atman”-t az indogermán nyelvek közül szinte mindegyikben megtaláljuk, s a németben pl. „Atem”, azaz „lélegzet”, vagy „atmen”, azaz „lélegezni” formájában él. Az „atman” tehát lelket, élet-párát jelent. Mert a levegő átjár, azaz – kissé erőltetett magyarsággal – „átmen” mindenben, nincs előtte akadály. Ebben az ősi magyar értelemben fogant a Lelket megjelenítő, földi sorsba lehívó magyar Lehel nevünk is, melynek régi formája, a Lél a lélek szó gyökével azonos. Amikor Jézus tanítványainak átadja a Lelket, így szól hozzájuk: „*Vegyétek a Szent Lelket!*”, és – rájuk lehelt. Nem véletlen az sem, hogy az álmodozó germán fantázia a soha le nem zajlott, de több változatban is megírt ún. „Ungarnschlacht”-ot (magyarmérszárlást) is az Augsburg melletti „Lech” mezejére helyezi, hiszen ezt a földrajzi helyet a neve determinálja a ráhúzott történet helyszínéeként, ahol egy nemzetbe bele lehetett fojtani a leheletét, ahol törbe lehetett csalni, s el lehetett fogni Lél vezért, vele a magyar élet lelkét, azaz az élet, az önálló sorsvezetés lehetőségét meg lehetett szakítani.

A „mah” ugyanazt jelenti, amit e keveréknelv, a *szanszkrit* e szava „szumer”-, azaz mag-ár elődjének idejében jelentett: tudást, tudóst, a mág-iára, azaz a mag-ős-erejének alkalmazásában jártassággal rendelkező beavatottat. *Gandhi* ragadványnevét magyarra „nagy lélek”-ként fordították le, ami nagyjából igaz is, de nem teljesen. Hiszen a mag („mah”) lényege, hogy belőle nő ki a nagy lélek, ezért inkább „mag-os”-nak, azaz „magas”-nak fordítanám. A mah-atman „szélként mindent átjáró, akadálytalanul áradó, mag-as/mag-os tudást”, azaz bölcsességet és hatalmat jelent. Mahatma *Gandhi* nem is hozott soha szégyent erre az „epitheton ornansra”.

A mag lényege akkor bontakozik ki, amikor belép a térbe, azaz szellemi síkról áthelyeződik a teremtés síkjára, és kibontja a benne foglaltakat: a Tudást, melynek életté érésével a mag növekményének teljessége visszatérhet a szellemi síkra, azaz magot hozhat maga is, s ezáltal tovább lendítheti a teremtés kerekét. Útja során erővel, léttel töltkezik, melyeknek birtokában betöltheti küldetését. Mert a mag-ság egyik fontos vonása, hogy magtstesülésének titka küldetés-teljesítése, azaz individuális története során bontakozik ki.

A mag, s így a mag népe is csak akkor teljesíti küldetését, ha felébred, megvilágosodik, kaput tár a teremtett világ négy elemének energiái (angyalai) előtt, hogy

erejükkel átjárhassák, megfüröszthessék a teremtés egészét.

Az ébredés jele, ha nyitott a szem. Ezért nevezzük a gabona magvát szemnek is, mert a gabonaszem is magként nyitott, azaz éber a növekedésre, a terméshozatalra, azaz a teremtés titkának, az életnek megisméltésére, továbbadására. Ezért nevezi az ős-székita nép Istenét ÉL-nek, mert Óbelőle származik az igaz élet. Emiatt szól így az ó-magyar *Halotti Beszéd*, amikor a teremtést felemlíti: „*Mennyei malaszban teremtette Elevé a mi ösünket, Ádámot, és adta vala néki paradicsomot házul.*” Mert minden, ami él, az az Elevé-ből, azaz az Eleven Istenből szakadt ki az idők kezdetekor. Így lesz a világ élő minősége az Élő Fény sugárzó valóságának szubsztanciájává, s így lesz az ember is magból való születése, azaz lényvé (lé-ny = él-eny) ébredése által e Fény tükröződésévé a világban. Emiatt, ha egészségesen, az élet, azaz az Ős-mag törvényének megfelelően táplálkozunk Isten Apa ajándékaiból, valójában tiszta és elemi lég-, föld-, víz- és fényenergiákkal, azaz Isten szennyezetlen létével telítődünk (a „lé” az „él” megfordításából keletkezett szógyök. vö. „lét” és az „e” vokális kiejtésével: „élt”), azaz a teremtés elemi, azaz életből, sőt egyenesen ÉL-ből származó, tiszta *Nap-energiát* hordozó ajándékait vesszük magunkhoz, míg ha halálból, öléből, gyilkosságból származó, vagy genetikailag kezelt, a haszonelvűség szellemével átitatott és átalakított természetből, azaz a sötétbe fordult áleteremtésből való anyagot veszünk magunkhoz, akkor halállal telítődünk, melyben nincsenek meg a természet négy elemének angyali, azaz anyai tápláló erői, hanem a sötétség erői laknak bennük. Isten parancsa nem így szólt az idők kezdetén az emberhez: „*Ne ölj embert!*”, hanem így: „*Ne ölj!*”. Mert ami él, az nem öl-het. Hiába próbálja meg ezt a parancsot az elhomályosult szellemű „új ember”, korunk szerencsétlen páriája a saját eltorzult ösztönrendszerének beidegződései szerint csak az emberölés tilalmára korlátozni, eredeti, Istentől származó értelme minden életnek kioltását tiltja a számunkra. Mert ami Isten teremtésének életre bocsátó energiáiból születik, azt Isten képmásának, az embernek nem áll jogában megszüntetni. Mert az ember élete, ami a Mag-Őstől származik, mágikus jelentőségű ajándék, ezért nem olthat ki más mágikus, azaz mag-ős-i jelenségeket a világban.

Mi tehát az egészség lényege? Mi egész a világon? Csakis az, ami/aki az EGY. S Egy egyedül az Isten a hármasságban, hiszen minden más osztódás, kiadás eredménye, az ős-magból való keletkezése. Így ha egészségesen akarunk élni, csakis az egyetlen Egy Isten szándékai szerint élhetünk, nem attól eltérően! Micsoda emelkedett, titokzatos módon filozófál létünk valódi, immár elfelejtett, lenullázott értelméről és lényegéről oly sokszor tudattalanul használt, szent magyar nyelvünk!

Ez a folyamat, melyről Jézus is oly átszellemülten beszél, egy hatalmas egyesülés a teremtett világ pozitív erőivel (a föld, a levegő, a napfény és a víz angyalival) melyek az egészség törvényeit oltják a teremtés mag-életébe. S talán az idézett esszéus szöveg által érthetővé válik az a 2004. kora tavaszán *Sükösdön* elhangzott jézusi kinyilatkoztatás is, melynek lényege az volt, hogy életünkben „*itt a Fény*”, s hogy a Fény „*a zöldön keresztül közelít*”. Amikor ez elhangzott a sükösi

látlnoknő, Mária száján át ebben a kis bács-kunsági falucskában (*bács* = lovász-
íjász táltos; *kun* = *hun*, azaz a terület neve „*íjász-lovász hun táltos*”-t jelent), érthe-
tetlennek tűnt, mit akar a közlő itt a „*zöld*”-del mondani, ám Jézus imént idézett i-
gaz szavainak előterében már nyilvánvaló és érthető, hogy mit kívánt velünk kö-
zölni: *A Nap ereje a csodálatos teremtésben a zöld szín megannyi változatának
sokaságában nyilvánul meg, s ha a Fény a zöldön keresztül közelít, akkor az Élet
közelít hozzánk, magyarokhoz.* Ez egyértelműen egy minden rosszat elsöprő törté-
nelmi áttörést, sorsfordulót jelez előre, melyben a magyar nemzet nedvkeringése
újra helyreáll, s a nép maga is kiizzadja, kiüríti testéből a legújabb kori láz álmai
során felgyülemlett romboló nedveket és váladékokat. Nem csoda hát, hogy a hiva-
talos „egyház” tiltja papjainak és híveinek a süködsi látogatásokat, hiszen itt nem
Jehova népének, hanem a Jézus-sorsot önként fölvállaló magyar nemzetnek szól a
kinyilatkoztatás, melynek földrajzi terében tovább él a jézusi mágus-táltosság ősi
hagyománya, s a patriotizmus láthatólag nincs ingyére a zsidókeresztény internacio-
nálnak.

Na újkori nemzeti trikolorunk jelképi szín-misztikáját értelmezzük, a Fény
valóban alulról, a *zöldön*, a tavaszba forduló élet anyagi/anyai testén ke-
resztül hatol fel a *fehér* fény-állapotba, mely a tisztaság, a megtisztult nemzeti lélek
és szellem világába vezet, majd ennek át kell forrósodnia a Fény erejétől, s akkor
beléphet a megtisztító, salakot kiegészítő tűz színébe, a *pirosba*, hogy elvégezze ma-
gán a megszentelődés folyamatát. Jelenlegi zászlónk az aktuális magyar sors, az
előttünk álló és körülöttünk zajló népelki folyamatok színmisztikában történő ábr-
ázolása, egyfajta prófécia, de egyben egy történelmi szükségszerűség megjeleníté-
se is. Ősi zászlónk – az árpádsávós – váltakozó piros és fehér sávjai még egy olyan
nemzeti sorsállapotot ábrázolnak, illetve még olyan lelki állapotban ábrázolják a
magyar léte, melyben nem kellett újból és újból a zöldön át elindítani a lelki kloro-
fill-termelés menetét, mert az Árpádok, s elődeik korának évszázadaiban a folya-
matosság, a nemzeti gyökérrzel való állandó és évezredes összeköttetés még
fennállt, s a nemzet a *fehér* fény és a *piros* élet-energia áradatának állandóan válto-
kozó lángolásában élte életét. Azóta hatalmas törések, repedések, árkok, hasadékok
rendezkedtek be nemzeti lényünk és ősi hagyományunk gyökérszete között, s a törzs
mai szintje eltávolodott lassan a táplálékot szállító erekről. Ezért az újkor új magyar
nemzeti jelképe a piros-fehér mellett a legalul helyet foglaló zöld lett, mert a
nemzet fellángoló *élet*-éhe az ősi hajszalerekkel való összeköttetés helyreállítását
követelte, s szükségünk lett a *zöldön* át, a magyar szellemi tavaszon át történő
megújulásra, amiről az esszéus Jézus csodálatos, látomásos kinyilatkoztatása is
szól nekünk. Nem nehéz megjövendölni, melyik lesz a magyar ébredés és talpra-
állítás után, s a helyreállított magyar szellemi nedvkeringés alapján a nemzet zász-
laja. Mert a zöldön át, a szelid és életteli fű színén át – ahogy az esszéus evan-
géliumi szöveg mondja – az „*Élet Szent Folyama*” fűréshti nemzettestünk lábait,
mely a megújulás, a felébredés, az átlékesülés feltétele a félálomban lévő magyar
ember számára. A süködsi kinyilatkoztatás szerint tehát 2004 tavaszán a magyar

sorsban a Fény elérkezett, s ez a feltartóztathatatlan erő az élet zöldjén, tavaszán át üzeni a nemzetnek, hogy a mag élete, aktivitása újra elkezdődött, ami törvényszerűen egy mag-áradatban fog kicsúcsosodni, s magyar sorsfordulást rejt magában. Itt van tehát a felfelé növekedés, a nemzeti „klorofill-termelés” ideje.

A „mag” formáját tekintve, a különféle fajtabeliségeken belül mind-mind egyforma, ugyanakkor nincs két egyforma növekmény: nincs két egyforma szín, egyforma íz, egyforma arc, egyforma alak, alakzat, egyforma tenyér, mancs a nagyvilágon. A „mag” az egység, a megnyilatkozott (mag-nyilatkozott, azaz nyitott magvúvá vált) eredet, ami jelzi, hogy minden fajtabeliség ugyanabból a formából, egyazonos lényegből, gondolatból, tervből, akaratból keletkezett. Mert a „lényeg” a lényességgé levés irányító gondolata maga a Törvény. A törvény elleni véték azért súlyos, mert a törvény törékeny, s ha eltörik, akkor a törvénytelenység lép automatikusan életbe a világban. Ezért a mag a legegységesebb istenérv, ami a világban létezik, s amit az ember is képes felfogni, mérlegelni, magáévá tenni. Ennek megtörése (a mag feltörése, megbontása = magbontása, tönkretétele) a „mag-rend” létének magbontása, a bűn, a törvénytelenység életbe helyezése, rossz, romboló energiák világba bocsátásával jár. Ezen a valóságon alapul a meg-, azaz maghasadás ténye. Ha a mag meghasad, tönkremegy, a bomba pusztító erővel robban, s mag-semmisíti még a föld-elem mélyére rejtőzött élet csiráit is. A mag hasadásakor ugyanis nem kívülről ható energiák okozzák a detonációt, hanem a belső rend bomlik fel, elszabadulnak az egyébként építésre küldetett, rendben tartott, rendezett energiák, s az újonnan keletkezett kaotikus rendszertelenségben egymást bontják, roncsolják szét alkotóelemeikre. Ez a belső rombolás aztán felszabadítja a dűh, a gyűlölet, a meghasonlottság (mag-hasonlottság) erőit, s olyan pusztító energia keletkezik, mely már nem tartható többé kordában, s így a rombolás erői kerülnek fölénybe a rend és a rendezettség rendszerű erőivel szemben. Ez nem csupán egy atomrobbanásokról zajlik le, hanem ez történik elmúlt évszázadaink történelmében is: atomizálás – káoszteremtés – robbanás.

R bűn lényege, hogy eloszlatja az éberséget, s az ember előtt csábító, csillogó lehetőségek tárházát nyitja meg, azaz elbűvöl árnyjátékának mozgalmasságával. Ekkor az ember figyelme nem a lényegre tekint, hanem a csillogó felületet szemléli, s elveszik a részletek között. Az élő világnak a mag-eredet az a specialitása, melynek lényegét Csontváry Koszka Tivadar, e magyar táltos-festő a „fajtabeliség” kifejezéssel nevezte meg. Ő azt mondja ki, ami a Törvény lényege, hogy „*Miért kötött határokhoz az Isteni bölcsélet ezen a világon mindent, ami fajtatulajdonosát jelent? Fajtalan nemzetközösséget, fajtalan közös szerelmet nem ismer a természet.*” Mert a természet lényege, hogy termést hozni, teremni, s aztán táplálni törekszik, mint a jó mag. A természet természetes állapota a mag-ság, s egyben a mag-asság állapota. A „*fajtalan közös szerelem*”, melyet immár a budapesti magyar is egy évente zajló, gyalázatos tömegdemonstráció keretei közt a két szemével láthat, íme, nem a termés szolgálatára, hanem az emberi jellemnek a terméketlenség, az önzés irányába való beteges elfajzása, mert ellentétben áll a

Teremtő, az Egy akaratával és tiszta szándékaival. Mert az EGY ugyan kettőt, de nem két egyformát hozott létre, hanem két különbözőt, hogy kiegészítsék egymást, s ezáltal szerelemből és szeretetből létrehozzák az EGY újbóli szent aktusát, mely továbbítja a magot az idő végtelenségében, s a mag-ár-ral a Törvényt is, mely az Ős-Egy-ből ered. E két különböző (férfi és nő) csak külsejében különbözik egymástól, mégsem azonosak, csupán egyenlők, mert mind az Ős-Egy szeretetéből jönnek elő. Csak nagyon lesújtó esztétikai fogalmakkal illelhető „másság” ez az imént idézett, gusztustalan, talajt és emberi küldetést vesztett terméketlenség, betegség és bűn. Mi, egészséges lelkű magyarok nem tartunk magától értetődően szépnek semmiféle „másságot”, hiszen ami összeköt minket, az éppen a „másság” ellentétének, a hasonlóságnak, azaz Isten örök arcának, az Ős-Mag-nak szépséges felfedezése egymásban. Ez az Élet igazi fehér mágiája, melyre az Ős-Mag, azaz a Mag-Us hatalmazta fel szeretett gyermekeit, az embereket. Hasonlóságunk magyar lényege tehát nem más, mint Istenünk arcvonásainak felfedezése egymás, és a magunk arcán. Ez a titka ennek a szavunknak is: „egymás”, mert ami más, annak **egyé** kell válnia a másikkal ahhoz, hogy rend teremődjön, s az életfolyamat tovább hullámozzon a teremtett térben. Ami ezektől a vonásoktól eltér, abból nem kérünk, s ezért undorodva fordulunk el tőlük, ha a ferdeségek közvetítői kéretlenül élénk tárják saját ocsmányságukat! A teremtés termékeny Teremtőjétől kapott természetének emberi lényege pedig a mag-ság-unk, azaz magy-arságunk büszke, felemelő megélése a nemzetközösségben.

A mi tehát a fajtabeliségből kihajlik, az elfajzott, azaz elűt a fajtától, nem a sorból, hanem a rendből lóg ki, az a „mag”-beli egységet, Isten szeretetét árulja el. Ez az elhajlás aztán visszautt arra a fajra, amely nem lát át a szítán, s ki nem veti magából az elfajzottat. Így a „mag-törvény” irányt szab és viselkedési formát ad a növekmények, s így az emberek sokaságának. A magtalanságra, a terméketlenségre, az élet folyama művi megszakításának fércművére ugyanis csak egyfajta szellemi fogyatékoság alapján lehet valaki büszke, mégha doktorátussal, vagy más tudományos rendfokozattal rendelkezik is.

Ezt mondja a Törvény: Egy az eredet, a lényeg, de sokféle az élet, s a formagazdagság a világ jellemzője. Nem szabad azonban elvesznünk a formák sokaságában, mely gyönyörködtet ugyan, de hamis látszatok, illúziók táptalaja is, mert a növekmények sokaságának forgatagában is mindig az egységre, a közös eredetre, a közös magra kell koncentrálni. Ez a magyar nemzeti lét lényege: *a nemzet a világ mai, kaotikus sokféleségben megtalálható egyetlen közös nevező, a közös eredet, a közös ősiség megnyugtató jele.*

Ennek megőrzésére szolgál a szorgalmazott éberség, ébrenlét, mely az embernek ma már nem természetes állapota, de tiszta és helyes szellemi úton haladva még könnyen elérhető. Aki azonban nem veszi tekintetbe a saját lényegi azonosságát a „mindennel”, ami létezik, az törpeségének tudatában, s a talpon maradás érdekében előbb-utóbb botor módon megfogalmazza saját felsőbbségének hazugságait, végül mindennapi létében is elgettősfítja saját közösségét, elrekeszti magát az élettől, an-

nak sorsa természetszerűleg a hanyatlás és a pusztulás. Miért igaz ez? Mert minden teremtett objektum és szubjektum táplálkozik, amelyik nem, az kihúny, s a táplálék végső soron mindig a forrásból, a **mag-létből** ömlik a teremtmény elé. S mivel az ősforma, a „**mag**” minden egyedben ugyanaz a forma, s mivel azonos *forma* azonos *tartalomra* enged következtetni, **minden egylényegű, ami létezik**. Ennek megtagadása (a **mag** tagadása) az emberi létben elfajzás az **Isten-Ős** szándékaitól, mely a pusztulás **mag**a.

Ezzel a „**Mag-Törvény**”, s az eredeti, ősi magyar törvénykezés lényegéhez értünk, hiszen látjuk, hogy ahol állunk, az a **lét forrásának torkolata**. Ennél sokkal mélyebbre nem nagyon láthatunk, hiszen a forrásból kiömlő **szellem-víz** erejével szembe nem szállhatunk. Figyelmünk iránya ezen a ponton mélyebbre nem hatolhat. A torkolattól kifelé és felfelé azonban igen. Mert a „**mag**” tudása felfelé hatoló erővel készlet minket a növekedésre. Le-, illetve bejutottunk a „**mag**” asztrális jelentésének mélyére, most kifelé és felfelé kell haladnunk.

A magból a csillagos ég felé

A **mag**vasság a földbe vetett élet állapota, de az **alacsony**ság **alá**vetettsége, **alá**valósága előtt ott a **mag**asság, a felemelkedés csodálatos lehetősége, ahogy Gandhi ragadványneve is kitérte előttünk e lényegét. Ami most következik, azt úgy érthetjük meg igazán, ha a növekményt saját magunkkal azonosítjuk.

A mikor a növekményt átjárja az Élet Tüze, s elkezd a Fény felé nőni (= kilépés a **mag**zati állapotból mind testi, mind lelki-szellemi síkon), felfelé tör, s élete világitani kezd az éltető levegőn, s pulzál, lobog, mint a **má**glya. Az atomfizika bebizonyította, hogy a láng, a tűz, a hő nem más, mint az anyag **mag**vainak rettenetes gyors száguldása a zárt térben. Mert a „**mag**” a jövőbe törekszik, azaz életadó energiák hordozója (= aminek jövője van, annak élete van), ezért mindig kifelé, s felfelé tör a **mag**ányból. Ha nem nő, léte stagnál, akkor elpusztul a „**mag**”, ha azonban eléri növekményének csúcát, azaz a lehető leg**mag**asabb létpontot, akkor fel**mag**asztosul. A növekmény természetesen érzi, hogy léte a **mag**ból származik, de célját nem a **mag**-á-ba süppedésben, hanem a növekedésben, a **mag**tól és a gyökérszertől való távolodásban látja. S vajon mi az a **mag**asság, ahová a **mag**ból nőtt növekmény feltekinthet? A kozmosz ősi rendjébe néz, oda törekszik, s ha fizikai létében ez a messziség elérhetetlen is számára, legalább annak törvényeit igyekszik ellesni, hogy élete a **mag**asság rendje szerint folyhasson idelent. Lelkében azonban felnőhet a kozmikus rend **mag**asáig, s akkor a magyar népmese kiskondása felér a világfa tetejére, megnyílik előtte a csillagvilág, a kozmosz belső, asztrális tere, kitérja titkait előtte a csírából mindenséggé, azaz teljességgé táruló lét. Ez a beavatás. A kondás eljut a disznó-lét mocsaras, gőzölgő, bűzökkel terhes tözegvilágából a csillogó fény elíziumi tereibe, a megvilágosodásig. Itt aztán feladattal és felelősséggel telítődik: dolga az, hogy sárból nőtt fény-élete erejével kimenekítse a sárkány-sötétség karmai közül az aranyszőke Napfény-királylányt. A Fény húzza ezt a

ganajból fakadó, alacsonyrendű életet fölfelé, s ezen a fény-úton élete feltelítődik csillogó élethivatással. Mire tanít ez minket? A Fény szerelmének segítségével még egy kondásból, azaz az állattartó pusztai lét, a pásztorság kasztrendszerének legalacsonyabb rangú képviselőjéből is válhat Fény-király. Ez a magyar szentségi képlet szellemi-erkölcsi alapvetése, melyet nagyon konokul s komolyan kell vennünk 2004. december 5-e után, amikor a lakosság a hazaárulók nógatasára elutasította a nemzet egység iránti igényének jogosságát, mert ez az alapvetés ezután személyes és nemzeti felemelkedésünk asztrál-mítikus háttere. Ettől kezdődően az emberi szellem magot hoz maga is, tehát elveti magvait ÉL szelében, s továbbadja az életet. Mivel ÉL-ből származik az ÉL-et, ezért azt adja tovább, amit ÉL-től, azaz Teremtőtől kapott. Ehhez szükséges a teremtés, azaz a teresülés, a tér létrejötte, mely teret teremt a fejlődés, növekedés lejátszódásához. Célját, küldetését ezzel eléri, futását megfutotta. Az élet csillogó, hőtiszta, fehér mágiáját bevégezte, s mint elszáradt ág, máglyára kerül. Tűz lesz belőle, testetlen, lobogó, örök láng, világosság és forró Nap-energia, mely visszatér a Fénybe, a Világosságba, a Napba, amelyből vétetett. Élete örök, mert a Fény halhatatlan. A magvaiban megújult „mag” mag sokszorozódva, az őszbe forduló, sorsra érett lombozat magasából le hullva visszatér a földre, hogy új erővel újra keljen egy új tavaszban. Ő maga azonban küldetését teljesítve, növekménye csúcán, lényegét tekintve megnyugszik (magvába fordul), hazatér, hogy fény-sége által növelje az Ős-Fény erejét, a Világosság hatalmát s hogy szikrájának erejével csökkentse a sötétséget, a borút, osszlassa a félhomályt. Mert a „mag” küldetésének része a megújulás (mag-újulás), a feltámadás fényének szétárasztása a világban. Mi lehet akkor a mag-nép magas küldetése más, mint ugyanez?

Nagyjából ennyit tudhatunk a „mag-tudás” mélységeiről, melyet magyar nyelvünk olyan érzékletesen kifejez. Ezt aztán alapos kutatómunkával bizonyára lehet még szélesíteni, de a lényeg megértéséhez ennél többre jelenleg nincs szükségünk. Erre a tudásra utalnak Jézus szavai, amikor így beszél tanítványaihoz: *„Kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem az útfélre esett. Odaszálltak az égi madarak és fölcsipegették. Némely meg köves helyre esett, ahol nem volt elég földje. Amikor a nap magasabbra hágott, megperzselődött, és gyökér híján elszáradt. Némely pedig tövisek közé hullott. Amint a tövisek felnőttek, elfojtották. A többi jó földbe hullott és termést hozott: egyik százszorosot, a másik hatvanszorosot, némelyik meg harmincszorosot. Akinek füle van, hallja meg!”* (Máté 13. 4-9.)

Nagyon fontos tudnivalókat rejtenek a magyar ember számára Jézusnak e szavai. Arról beszélnek, hogy a „mag” magában hordja ugyan a tudást, de ehhez az örökséghez szándék is, elhatározás is, de sok bölcsesség is kell, hogy a mag életképessé válhasson. A mag *mag-felelő* talaj nélkül nem élethordozó többé. Jézus tudja, hogy a „mag” pontosan mit jelent, de megtölti a létét individuummal, személyiséggel, s kihangsúlyozza, hogy a „tudás” elemi megléte semmit sem ér önmagában. Nem ér semmit, ha az ember könyvek tízezeit halmozza fel otthonában, de soha egyet sem

olvas el belőlük. Nem ér semmit, ha mindet elolvassa is, de nem adja át a tudását azoknak, akiket illet. Semmit sem ér, ha átadja is, de rossz helyen és helytelen időpontban, mert nincs aki befogadja, vagy az eredeti, cél-szándéknak megfelelően fogadja be azt. Az emberi lény ennek tudomásulvételével behelyeződik egy organikus rendbe, melyet ettől kezdve áthat a *felelősség- és kötelességtudat*. Ha ez hiányzik, a „mag” vagy az útfélre, vagy köves helyre, vagy a tövisek közé hullik, s nem teljesítheti küldetését. Az emberi tudás, a mag-lét, s ennél fogva magyarságunk magvas megélése ugyanis komoly felelősség. Ez a lehetőség minden embernek adott, de a világon csak egy nép van, melynek tudatában mind a tudás, mind pedig a tudással járó felelősség nyelvi-életfilozófiai szinten elemien beleoltatott. Ez a nép pedig mi vagyunk, magyarok. Küldetésünk a mag tudásának, a Fény felé való növekedésnek, a soha el nem veszíthető reménynek, az örök tavasz *maggyőződésének* átmentése az időn, hogy el ne vesszen az egyetlen lehetőség, melyet Isten az emberiségnek hátrahagyott a végső időkben a visszatérésre. Bár felcsipegették már az úton haladó ember által botor módon szétszórt magvakat az ég madarai, Európának – szószerinti – szívébe rejtve él még a mag, melynek küldetése, hogy a mag-ság átvészelhessen általa a végső szélfúvásban e védett medence öln, otthonunkban. Ezért Európa csak úgy menekülhet meg a szörnyűségtől, mely reá leselkedik, s napról-napra valósággá válik életében, ha ennek a népnek a szív-ségét helyreállítja, történelmének és területének rehabilitációját teljes egészében, minél hamarabb elvégzi. Ez azonban elsősorban a körülöttünk élő népek érdeke, ha ezt még fel nem is ismerik. Ha helyreáll a világ egyetlen szeretet-államisága, s a Kárpátok által behatárolt szív egységesen és tisztán, a mag népfeliségének helyreállított hatalma alatt sugározhatja ismét az életet áramoltató élet-vizet a kontinens, majd a teljes földi világ testébe. ***Mert lehetetlen dolog lenne, hogy a bőr, a csontozat, s egyes alacsonyabbrendű feladatot végző szervek, mint a belek és a gyomor a szfv és az agy ellen fordulva elpusztítsák saját magukat is.*** Lehetetlen, a természet Istentől megszabott rendjének ellentmondó dolog lenne, ha 2004. december ötödikéből, ebből a felszántatlan, de mégiscsak jó földbe hullott magból nem kelne ki a kálászba forduló termés.

Kezdeteink ennek a küldetésnek a jegyében zajlottak le abban a korban, melyet történettudományunk a mesék, legendák, mítoszok tárházába száműzött, vagy egyszerűen kiradírozott nemzetünk lelkéből. Álljunk hát most a fénybe, hogy átjárjon bennünket az igazság megtisztító szele, az Örök Szellem fölöttünk örködő fúvásában!

II. rész

„És az Ige testté lön, és miköztünk lakozék”

Nimrud király a nagy vadász

Ő a magyar történelmi struktúrában mindennek: hitnek, hagyománynak, szokásrendnek lefektetője, alapja, a termőre forduló élet kezdete. Ha úgy tetszik, ő a *csf-rába forduló mag*. Minden, amit ma történelemnek hívunk, s nem csak a miénk, magyaroké, hanem általunk az eurázsiai ember írott történelme is, övele indul. Mivel a rabbinikus hagyomány Jézust magát is „*Rabbi ben Panther*”-nek, „*párducfja tanítónak*” nevezi, nyilvánvaló, hogy Jézus idején is élt még Nimrud apa csodálatos emléke, s a vele megszólaltatott hagyomány felhangokat csalt elő az emberi hangszer húrjain. Ezért hosszan kell alakjánál idéznünk, hogy megértsük az általa „odafönről” lehívott erők mibenlétének titkait, hogy különbséget tudjunk tenni *Nimrud földi király* és a földi térből az átszellemült magyar kozmoszba absztrahált *csillaghős Nimrud* ideje alakja és jelentősége között, és azt, hogy miként alkalmazhatjuk a saját életünkben az utóbbi által jegyzett *nimrudi energiákat*, erőket nemzetünk, szent családjaink, és abban saját emberi sorsunk építésre. A forrás, az eredetvidék ugyanis mindig nagyon sok információval szolgál arra vonatkozólag, amire a cseppnek majd a tengerhez érve nagy szüksége lesz, ha belétorkollik az idők végén. Az embernek, s egy népek/nemzetnek is nagyon fontos, hogy megértse élete, személyes sorsa mozgatórugóit, hogy ezáltal értelmet nyerjenek szenvedései, áldozatvállalásai, örömei, törekvései.

R mint látni fogjuk, Nimrud „kezdeté” nem egyezik meg pontosan népe kezdetével, hiszen *egy-egy népi képlet sokkal előbb kezd el faji alakulata kifejlését, minthogy létrehozná a jegyében fölépő, azt reprezentáló vezetőt*. A római kereszténység, s annak történelmi fiókegyházai által a zsidóktól átvett „szent” könyv, a *Biblia*, ez az eredeti kinyilatkoztatás kusita-káldeus szövegeihez képest bölcsődés korú könyvecske szintén, s kénytelen-kelletlen foglalkozik Nimrud alakjával, mint aki elől nem lehet kitérni. Igaz, személyének valódi előjelét megfordítja, s a szövegből kihallatszik a gyűlöletbe csomagolt rettegés Nimródnak még emléke iránt is. A vele foglalkozó szövegrész terjedelmében a minimálisra szorítkozik, mégis megtudjuk belőle a lényegét, melyet a következőkben fejtünk ki.

A Nimrud-téma elől menekülnek a mai kutatók és történészek is. Ennek az idegenkedésnek valószínű oka, hogy alakját nem csupán az újkori történetírás, de már a középkori történetírói hagyomány is a „*mítikus figurák*” körébe sorolta. E történelemszemlélet szerint a „*mítikus idők*” jellemzője a *köd*. Hogy ez mennyire nem igaz, arra később kitérek, azonban már most igyekszem megsejtenni, hogy ez a semmiképpen sem *történelmi*, de mindenképpen *történelmi kód* azért fontos Nimrud alakja köré, mert az ő személyének élő ténye rettenetes veszélyt jelenthetne a

mai világ uralmi rendszere és vezetői népiségének hatalmi struktúrájára. Ezért, hogy ne látsszon olyan élesen az ősapa alakja, mint a helyébe operált „*Ábrahám atyánk*”, vagy a későbbiekben a vérségi elkötelezettség szerinti *ábrahámi* hagyomány-eredetre visszatekintő „*apák*” egész sora. Ezt a kort, ha beszélhetünk meghatározható korszakról, gyakran cimkézik a „*történelem előtti*” jelzővel is, ami azt hivatott kifejezni, hogy nincs írásos emlék, sőt, semmi kézzel fogható konkrétum, csupán ködös mélységekbe vesző, folklorisztikus üledék, parasztok „csacsogó énekének” foszlányaiból elősejtlő, népi fantazmagóriák álfénye, mely amúgy is az őskorok beláthatatlan idejéből merítkezik, s a nép (megfoghatatlan kategória!) ajkáról származó, amolyan mendemondás, s amúgy is ostoba, „pogány” vallási hagyomány. Hogy a „mitoszi köd” indukálta „történelem előttiség” mennyire relatív fogalom, arra példaként említem meg, hogy pl. az árkák előtti Indiában fennmaradt ősi szent könyvek több helyen emlékeznek meg több tízmillió évvel ezelőtti, mégis konkrét, történelmi eseményekről, légi csatákról, természeti csapásokról stb. A bölcsődéskorú európai, indogermán történetírói hagyomány is azt sugallja pl. a magyar örökség kimutathatóan 40-50.000 éves európai gyökerei kapcsán is, hogy nem nagyon gyümölcöző ezekkel a „*történelem előtti*” időkkel foglalkozni, hiszen valami kézzel fogható eredmény csak valami kézzel fogható, múzeumban kiállítható, tárgyi anyagból származhat. Hogy ilyen „tárgyi bizonyíték” nagy mennyiségben található a Kárpát-medencében, az a materialista történelemszemléletű áltudományt dühvel tölti el, s ami nem illik bele annak politikai-uralmi érdekek alakította történelemképébe, annak még a nyomát is elsöprik az útból. Ha valami elsöpörhetetlen, annak tényét egy „tudományos” dogmatizmus nevében halálra hallgattatja a szakmabeliekkel. Aki ezeket a dogmákat nem veszi tudomásul, azt lehülyézik, „tudománytalanak”, alkalmatlannak, sovínisztának, komolytalanak kiáltják ki, s rendre lehetetlenné teszik. Ezek a történetírást kezükben tartó szellemi maffiaszerű csoportok népiségükben ugyanis nagyon fiatalok, s a harc a történetírás csataterén immár évszázadok óta egyfajta öszökvetségi elsőbbség elnyeréséért folyik. Természetesen ez a szelektáló elv csak a mások, s különösen az elmúlt századok háborúiban és nemzetközi politikai csatározásaiban legyőzöttek történelmében szemelget ilyen selejtező kedvvel. Sajat, sokszor csupán vélt, bizonyíthatatlan történelmi értékeit ennek ellenében felnagyítja, eltúlozza, felhangosítja szabadon és gátlástalanul. Így többek közt az „*ábrahámi hagyaték*” valóban ködös és történelmi tényekkel soha alá nem támasztott, mítikus figuráit iskolaszerűen, s a templomokban kinyilatkoztatászerűen, s emiatt magától értetődő tényként tanítják valóságos történelemnek. A magyar nép örökségünket megtartó, paraszti közösségeit ugyanez a történelemszemlélet ostobának, s emiatt értéktelennek igyekszik beállítani. Sejtjeni engedik, hogy szellemi kincsek, a magyarai népek emlékezetének mélységeiből fel-felbukkanó emlékek tulajdonképpen nem is igen léteznek, s ha mégis előkerül valahol valami hordalékszerű töredék, tartalmát, tanítását, a benne rejlő ködös semmitmondást nem szabad komolyan venni – tanítják nemzedékek óta. Természetesen, hogy ilyen anyag aztán valóban ne is lehessen elérhető a kutatók számára, a létező bizo-

nyítékokat vagy elpusztították, vagy elzárták a sóvár szemek előtt: a British Múzeum, a Vatikán, a Bécsi Császári Levéltár, s különböző, világszerte szétszórt egyéb köz- és magángyűjtemények szigorúan titkos, szellemi fényt be nem eresztő sötét-kamráiban pihennek, s kiváltképp magyar kutató nem férhet hozzájuk, mert őt már a főkapun sem engedik be. Hét lakat alatt, hisztérikus alaposággal őrzött, csodálatos tudományos „nyersanyagról” beszélnek most, sokkal több, mint *egymillió* elrejtett agyagtábláról, ezer és ezer fóliánsról, másolatok tömegéről, melyeknek tartalmát nem igyekszik a részben ószövegségi, részben indogermán érdekű történettudomány napvilágra tární. A maradék, a kiállított, a még elérhető anyag nagy részét pedig az Irakot megszálló „dicsőséges, felszabadító” amerikai hordák, s az agresszor cionista érdekek szolálatába állított öregységeinek szeme előtt hordta szét a tolvaj csöcselék a Bagdadi Nemzeti Múzeumból. Ez esetben is több ezer, a szó legszorosabb értelmében vett tárgyi bizonyítékról, felbecsülhetetlen értékről beszélnek, olyasmikről, melyeket immár soha többé nem fogunk megismerni, s amelyekről korábban a gyalázatos körülmények között elfogott *Szaddam Huszein* azt mondta, hogy *„A magyarok egyszer még nagyon hálásak lesznek nekem ezért a gyűjteményért, mert benne rejtőzik teljes őstörténetük.”*

S mégsem kell elkeserednünk emiatt, hiszen amint Nap-lelkű kutatóink csodálatos eredményei kimutatták, ha minden anyagi emlék pusztul, enyészik is, van még a kezünkben egy csodálatos, hihetetlen, misztikus voltában is minden tárgyi leletnél többet eláruló, és objektív bizonyítékunk ösiségünkre, s ez a nyelvünk. A Magyarországon jelenleg uralkodó hatalom iskolapolitikájával, oktatásügyével, a nyugati, bugyuta és esetlen szubkultúrák, s főként Amerika médiákon át agyba nyomott, izetlen importanyagával, s minden egyéb erővel azon szorgoskodik, hogy ezt a hallatlanul értékes eszközt is kiverjék ifjúságunk kezéből, jobban mondva fejből és szájából, s ne legyen utánpótlása a világ legősibb kultúrájának, a magyarnak. A modern idők szellemi barbarizmusa semmiben sem emelkedettebb, mint az „ősidők” (a X-XI. század indogermán Nyugat-Európájában még általánosan bevett szokás volt az ember-, sőt, a hullaevés) európai, homlokeresztes barlanglakójának véres, brutális kannibalizmusa.

Nimród királyról a zsidó Biblia tehát így ír: *„Kús nemzette Nimródot. Ez kezdett hatalmaskodni a földön. Hatalmas vadász volt ő az Úr előtt. Ezért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. Országá először Bábelben, Ereken, Akkádban és Kálnéban, Sineár földjén volt. Arról a földről ment Assurba, és építette Ninivét, Rehóbót-Írt, Kelahot és Reszent, ezt a nagy várost Ninive és Kelah között.”*

Ennyi. Nem több és nem kevesebb. Mégis-mégis nagyon beszédes szövegek ezek, és nagyon sok fontos információt hordoznak. Először is azt tudjuk meg, hogy Nimrud Kús fia, azaz a szemita népektől eltérően a kusiták ágából származik. A „kús” fogalmának mai magyar jelentése a következő: a szumer KUS4 szó jelentése *„isten elrendelés”*, a KUS5 pedig *„szarvas állat”*, azaz kos. E két jelentés összefonódik egymással. Ha ezeket együtt értelmezzük, akkor *„isten elrendelésből*

megjelenő kost, szarvas állat”-ot kapunk. A hun-magyar népek jelzője a „*kusita*” individuális népnév, s ez csak akkor változik meg, amikor a görögök a szumer „*kita*”, - „*vándorló*” jelentésű szót, egy szigmával ellátva el nem kezdik őket „*szkíták*”-nak nevezni.

A kus-nép, azaz a „**szent kos népe**” Kám-tól származtatja magát, amint arra mástutt maga a héber Biblia is utal. A szumer „**KÁM**” a szumer szószedet szerint „**t-ökéletes isteni Tudás**” jelentéssel bír. Eszerint az ősi értelemben Nimrud atyjában, Kusban már egyesült két fontos, a későbbiekben a magyarságra oly jellemző vonás:

1. Hogy ez a nép az *égi szarvas*, az éjben lobogó *égi fények*, a *csillagvilág*, a *kozmosz* szülötte, mely isteni elrendelésből született a földre (gondoljunk csak itt az ősmagyar regősének szarvas-állat – csillagvilág párhuzamára);

2. ezen kívül származását tekintve az Istentől kapott „*Tudás*” tökéletességét hordozza. Mindez azonban már az „*idők hajnalán*” elkezdődött folyamatokban testesült meg, s rögződött ősi népünk sorsában sorsszerűséggé.

Nimrud király és népének életréről annyit tudunk, amennyit a szumer írásos hagyomány fenntartott. Azt a vidéket, amit a zsidó Biblia „*Sineár földjének*” nevez, melyből – mivel a szumer nyelv pusztán mássalhangzókat jelöl – az S-N-R jele alapján egy hangváltoztatással a SUMER állam- és népvét levezették. Ez a népnév azonban soha nem létezett, önkényesen használták ezt az elsőként ásatásokat végző angol régészek, mint ahogy az a „*sumer*” nyelv sem létezett soha, amelyet ugyanezek a nyugat-európai kutatók egy teljesen logikátlan és megmagyarázhatatlan eljárással, magánhangzók önkényes és szándékosan ködösítő betoldásával rekonstruálni vélték. Az ősi szumer hagyomány ezt a területet „**AN-SA-AN**” –ként jelöli meg. Ezt a nevet változtatott formában fenntartotta az őstörök hagyomány is, mely e vidéket „**ADZSEM**”-nek nevezi. A babiloni szemita népek ugyanezt az „**ELAM**” névvel fejezték ki. Ezt pusztán azért közlöm, hogy az olvasó tudja, bármelyik névvel találkozik a négy közül történelmi böngészései során, ugyanarról olvas. A területet behatároltuk, most próbálkozunk meg az időben elhelyezni Nimrudot és népét, hátha akadémiai tagság nélkül is sikerül.

Ez a kor, amiként a Jézus óta eltelt időszakot a „*Halak*” csillagkép jegyzi, melyből korunkban lassanként átúszik a világ a „*Vízöntő*”-be, valaha a „*Kos*” csillagkép égi hatalomra jutása idején indult.

Az ősi *kozmosz-mágikus* világlátás mindenek eredőjének a Napot, azaz a Fény forrását tartja, melyet Isten evilági arcának lát. Ezért hordanak maguknál a szkíta nép gazdagabbjai kis, kerek arany „*lelki tükröket*”, mert e nép olyan intellektuális minőségekkel rendelkezett, hogy lelkét a Nap anyagából, az aranyból készült, kicsi tükröbe tekintve tartotta kordában, a lelkébe oltott Törvény hatalmában. Ha tükröbe beletekintett, újból és újból meggyőződhetett arról, hogy amint arca a Nap aranyának keretében jelenik meg, élete pedig Isten Fényességének kereteiben folyik. Ez az ő-szkíta ember valóban Isten tükrökepe volt.

Mivel mindent, az állatot, növényt, az embert, annak tárgyait, a természet minden

alkotását, s az egész kozmoszt a Nap teremtő ereje hatja, azaz Élet járja át, ennél fogva ez az ősi ember minden létezőt *élő minőségként* tartott számon. A világmindenség ezt a társadalmat alkotó emberi lényt ezzel egy mélységesen ősi, *szellemi* befolyás hatása alá vonta. Ami élete során történt, az tehát nem anyagi jellegű, patológiai tünete volt számára az emberi és a társadalmi mozgásoknak, hanem szigorúan szellemi vonatkozások kicsapódása. Így módon látta meg az ősi kusita ember, hogy felelősséggel teltett az emberi élet, mert a lélek ugyan a teljes anyagi természetet is átjárja, a növény- és állatvilág „lelkes” teremtmények sokaságából áll, az ember azonban Isten szellemével átítatott sorsban él, ezért felelősséggel tartozik saját életén kívül sok minden egyébért is a világon. Mivel Istentől uralmat kapott a világ felett, tehát nem evilágból származó hatalomban részesült, a hatalom lényege az ő számára az Isten által teremtett világ rendjének felelősséggel átítatott meg- és fenntartására összpontosult. Ez a tudat aztán nem csupán természetszemléletét járta át, hanem ideológikus, társadalmi lényként is ezt az elvet sugározta minden társadalomalkotó mozdulatával a fejedelemtől, királytól, császártól egészen a legegyszerűbb életvitelű parasztig, kézművesig. Így azt is látta, hogy a *Fény* fonákja a *sötétség*, melynek minden formája, alakzata, rendszere ellen harcolnia kell, ha ezen emelkedett rendű Életet tovább akarja örökíteni. Miként a magyar mese bajba jutott, kicsi kigyója mondja az őt megsegítő embernek: „*Jótett helyébe jót várj!*”, a magyar ős tudta és élte azt a legmagasabbrendű etikai rendszert, mely ezt a kozmikus és mágikus erkölcsi szintű *világképet* testi, lelki és szellemi egyensúlyt biztosító gyakorlattá tette életében: a jó gondolat jó beszédet, s a jó beszéd jó tetteket hajt maga előtt – s „*jótett helyébe jót várj!*” Életgyakorlata a jó praktizálásában merült ki, hiszen jót várt a jó fejében, s a jó mindig meg is érkezett. Ennek folytán ez az ősi ember a kozmosz szerves részeként élte életét, s törvénykezési reflexei is ennek a változatlan, mozdulatlan, odafönti végtelenségnek a világából származtak le földi életterébe, társadalmába.

A csillagjegyek hatalmában álló kozmikus korok nem tiszta jegyek, hiszen az idők folyamatában – csakúgy, mint magát az organikus életet is – az állandó átmenetek jellemzik őket. Amiként az állandó, sosem mozduló, biztos pont a teremtésben az Isten, úgy a természetben a Nap, a Hold és a csillagok. S mivel az ember sorsa állandóan változik, állandó sodró erők vonalában él, az embernek is stabilitásra, állandóságra, azaz a Törvény megtartására kell törekednie.

A csillagjegyek indulásakor még hosszan fennáll az előző jegy, majd kikristályosodnak magának a főjegynek uralkodó vonásai, melynek végkorát ismét egy újabb, a következő csillagjegy befolyásolja, színezi. Emellett egy bizonyos csillagjegy uralkodásának idején mindenre meglehetősen komoly befolyással bír az adott jegy ún. „*oppozíciója*”, mely csillagjegy – amennyiben a csillaghónapok futását egy szabályos kör kerületén ábrázoljuk – az uralkodó jeggyel szemben helyezkedik el. Ezért – legalábbis megközelítő pontossággal – utána járhatunk, hogy egy bizonyos csillagkép mikor uralkodott legutóbb, vagy még korábban az égen.

How a csillagjegyek milyen mérhetetlen befolyással vannak az emberi történe-

lemre, arra álljon itt az elmúlt három világhónappal, valamint az éppen kezdődővel kapcsolatban három rövid példa!

A **Bika** csillagkép bő két évezredében, mivel a *Bika földies jegy*, a *földműves kultúrák*, tehát a letelepedett, röghöz kötött kultúrák terjedtek el a világban. A *Bika* idején kezdődött el az ökrök vontatta ekével szántás ideje, mely a földművesség szimbolikájának fontos jelképe lett. Ennek a jegynek a jelében lépnek a történelem színpadára az *öntözéses földműveléssel* foglalkozó szumerok, valódi nevükön a természetes mássalhangzó-jelöléssel **KNGR**-ok, vagy a kemény „K” helyett az azonos helyi képzésű, légies „H”-t használva és a logikailag helyes magánhangzókkal kiegészítve **H(u)NG(a)R**-ok Mezopotámiában, kik másként az **H-M** (K-N => H-N => H-M) előtag megfordításával (M-H) a **M(a)HG(a)R** nevet is alkalmazták magukra népnévként. Ne feledjük el azoiban a **H-N** változatot, mely a megfelelő mássalhangzó betoldásával a **HuN** népnevet adja. Ugyanekkor léptek föl a kínaiak Kínában, a dravidák Indiában, s a tengeren túl az inkák, toltékok. A *Bika* kora tehát a *föld termékeny anyaságának* hangsúlyozásában csúcsosodott ki.

A *Kos* a *pásztornépek* történelmi szerepét erősíti. Ezek a népek a történelem-könyvekben egy kissé pejoratív attitűddel színesítve mint „*nomád*” *állattartók* szerepelnek. Ekkor szállják meg az árja fajú népek az eleddigi dravida Indiát észak felől, ekkor özönlük el a Turáni sík népei Kínát, veszik birtokukba a kedvezővé vált klimatikus viszonyok folytán elszaporodó szkíták és testvérnepeik, a kelták Európát, s a velük szoros vérségi és nyelvi kommunikében élő etruszok Itáliát. Ha a csillagjeggyel fémjelezhető korszak új jegyre vált, a korábbi népek is életforma változásokon eshetnek át, sőt, sokszor váltják ezek megújító hatása alatt, vagy a beálló csillagjegy jelezte új népek hódító fellépésének hatására életterüket is. Minden új korszak kezdetén az előző kor és a rákövetkező kor emberi figurái megvívják egymással élet-halál harcukat, s ebben a harcban, az új jegy kezdetének átmenetében egyelőre még a *Bika*-jegy embere, a szántóvető Káin győz a nyájtartó, pásztorkodó Ábellel szemben, de eljön a kor, a *Kos* kiteljesedésének ideje, amikor a pásztor-ós utódai özönlük el a nagy síkságokat, s nyájak és gulyák kolompjától hangos az egész eurázsiai rónaság.

A *Halak* jegyében újabb kollektív tudati fordulatot él meg az emberi kultúra és rend. Mivel ez a korszak *víz természetű*, az óceánok fölötti uralom, a vizek birtokba vétele szabja meg a hatalom jellegét. *Hajózó népek* vetik meg lábaikat e kor delén, kiteljesedten az ismeretlen kontinenseken, s alkotják meg tüsszel és vassal gyarmatbirodalmaikat. A törékeny alkatú ember kreativitása és akaratereje, kitartása és kíváncsisága legyőzi a korábban felmérhetetlennek tartott világtengereket, és saját kontinensbe zártóságának félelmeit is. A „*hal*” azonban Jézus fellépésével, aki teljes Istensége mellett teljes ember is, ahogy Ő hangsúlyozta, az „*Emberfia*”, emberi életpéldáján és tanításán keresztül e kor meghatározó tanítója, szellemi atyamestere is, e kor kezdeti évszázadainak keresztény jelképévé is vált. Már a Jézus előtt járó János próféta, Jézus unokatestvére is vízzel tisztít, a vizet alkalmazza a lelki tisztulás kultikus szertartásának folyamán, s őt magát, és tanítványait is folyópartokon,

vizek mellékén találjuk. Az erőt azonban ő és esszénus közössége ebben a térségben egy olyan helyen mérítik, amit éppen a víz hiánya jelöl: a sivatagban, a Holt-tenger, egy halott, kihült világ, és egy élettelen víz partvidékén. S a csoda megtörténik: az Élet avatott tanítóinak tevékenysége nyomán valóban élet fakad a sivatag forró homokjából és a sziklák szikes magányában. Innen járnak, a halott víz partjáról ezek a beavatottak, hogy Élet-Vizet vigyenek a világba, hisz tudják, hogy az embernek hatalom adatott, mérhetetlen hatalom, hogy Isten erejét úgy használja, ahogy az Élet Törvénye diktálja neki. Tekercsekben leírják, miként fakasztottak életet a sivatagi környezetben is a rendelkezésükre álló csekélyke esővíz, s a levegőből nyert párák tökéletes kiaknázásával, s hogyan varázsoltak csodálatos növényi ültetvényeket a világ egyik legterméketlenebb földrajzi foltján. Mert ahol egy pozitív lelki-szellemi folyamat megindul, ott élet ömlik szerte a kietlen anyagvilágban is, s feltartóztathatatlanul árad szét az emelkedő, tényleges élet is az ilyen közösségekben: a meggyőződésen és tudáson alapult tanítás, a kimondott gondolat Igé-vé válik, s a cselekvő szó testet ölt a beavatott közösség mindennapi életében.

Na történelmi példát akarunk venni erre a szinte megmagyarázhatatlannak tűnő jelenségre, akkor gondoljunk csak a nemzeti magyarság-kultuszt hordozó szent királyaink idejére: Istvánéra, Szent Lászlóéra vagy Mátyáséra, amikor az előző korszakhoz képest az uralkodó jellemének nagysága és istengyermeki ihletettsége jegyében hirtelen, egyik napról a másikra fellendül az ország sorsa, s szó szerint élettel telítődik a magyar tér minden porcikája. Nagy tanulság lehet ez a tény a mai, elkeseredett, borulató, letargikus magyarnak is, aki nem érti még, nem látja még, hogy életét valójában nem a gazdasági hatalom, nem politikai folyamatok parlamenti árnyai irányítják, hanem Isten kezében él, s ezért nincs mitől félnie, rettegnie, van azonban ezer oka az örömrre, az optimizmusra, mert a jó gondolat s az életszeretet valóban jó életet szül. Az Isten hullámhosszára hangolódott, termékeny emberi szellem „vizet” képes fakasztani a „sziklából” is, ha Isten áldását kéri magára. A megingathatatlan hit a gyógyulásban, az épülésben maga a gyógyulás és az épülés! Egyházaink hatalmas bünt követnek el híveik ellen, amikor azt tanítják, hogy a főbűnök egyike „az Isten irgalmába vetett vakmerő hit”. Fából vaskarika ez! Hiszen éppen Jézus tanítja nekünk, hogy „Ami az én nevemben kértek az Atyától, azt az Atya megadja nektek.” Vagy másutt: „Kérjétek és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak. Mindaz, aki kér, kap, aki keres, az talál, és a zörgetőnek ajtó nyílik. Ki ad közületek fiának követ, ha kenyeret kér? Vagy ha halat kér, ki ad neki kígyót? Ha ti, bár rosszak vagytok, tudtok jóat adni fiaiatoknak, mennyivel inkább tud mennyei Atyátok az őt kérőknek!” (Mt 7; 7-11.) De e kitérő után lépünk vissza eredeti témánkhoz!

Azon kívül, hogy Jézus tanítványai közt hemzsegetek a halászok, s maga is azt ígérte nekik, hogy „emberhalászókká” teszi őket, a későbbi keresztény szimbólumok közt is jócskán találunk mindmáig a halakkal és a halászzal kapcsolatos jeleket, mint pl. a püspöksüveg hátul lelógó „halfarka”, a horgony mint keresztény jelkép, vagy a halat formázó püspöksüveg maga.

A földi sorsunkba épp most lépő **Vízöntőben**, mely *légius jegy*, nyilvánvalóan olyan tendenciák fogják az uralmat meghatározni, melyek a levegővel lesznek kapcsolatban. Mivel a **Vízöntő** már 1961-ben elkezdődött, saját szemünkkel láthatjuk, hogy 30-40 év óta minden fontos háborút a levegőből nyernek meg, s hogy a közlekedés tere is egyre inkább oda tevődik át, s az is érdekes, hogy a „*légtér biztonsága*” milyen erőket mozgósít 2001. szeptember 11-e óta a nagyvilágban. A II. világháborúban még nagyobb szerep jutott a szárazföldi és a vízi haderőknek.

Egy *világnap* 72 évből áll, ez a tulajdonképpeni „*emberöltő*”. Egy *világhónap* 2.160 esztendő, s ennek következtében egy kozmikus *világév* pontos lefutási ideje 25.920 földi év. A csillagjegyek világhónapokat jegyeznek, s futásuk nem a földi év hónapjainak futása szerint: *Kos-Bika-Ikrek-Rák-Oroszlán-Szüz-Mérleg-Skorpió-Nyilas-Bak-Vízöntő-Halak*, hanem ezzel ellentétesen zajlik. A kozmosz az ősi ember szemében nem „*evilági*” történesek színhelye, sokkal inkább egy megszellemesült valóság tere, azaz – bár látható és részben mérhető – inkább a másik világhoz tartozik, mint a földi élethez. Így, mivel ennek az ősi embernek a vilásképe szerint, amit a magyar népi hagyomány máig fenntartott népmeséiben, a földi élethez képest a túlsó világban minden tükörfordításban létezik, nyilvánvalóan a csillagjegyek hatása is ezt a törvényrendet követi. Ezért tapasztalható régi temetőinkben az, hogy a magyar a halottak mellé tett eszközöket ennek a tükörfordításnak megfelelően helyezte el: amit jobb felől alkalmazott, azt balra, s megfordítva, hiszen őt már nem *evilág* törvényei kötik. Ellenkezőleg: fel kell készülnie az annak fordítottjában való életre.

A *Kos* csillagkép legutóbb a Jézus fellépése előtt 2.358-tól 198-ig uralkodott. Ez a világhónap azonban nem lehetett azonos Nimrud korával, hiszen ennek a kornak mezopotámiai, s általában közel-keleti történelmét nagyjából ismerjük, s e kor történelmének figurái még nem tartoznak a „*mitikus idők*” szereplői közé. Így ebből a nagy vonalakban átlátható korból hiányzik a „*mitoszi kód*”, mely eltakarhatná előlünk alakját. Logikusnak látszik tehát, hogy legalább *egy csillagászati világévv*el korábbi időbe menjünk vissza, ha a nimrudi népiség létrejöttét, s e nép hatalomba helyeződését asztrológiai eszközökkel keressük. Ez a legutóbbi, s korunkban kiszálló ágban levő *Halak* előtti tizenharmadik világhónap volt, ami Jézus születésétől visszafelé cca. 28-29.000 évvel korábban, tehát mai időnkhöz mérten egy teljes asztrológiai világév elé egy hónappal ezelőtt lépett uralkodó fázisba. Ez pedig már valóban megfelel annak az ún. „*történelem előtti*” kornak, melyet a nemzetközi történettudomány mai ismeretei alapján valóban *mitikusnak* nevezhetünk. Ha azonban ilyen mélyre kell ásnunk az időben annak a hagyománynak a keresések, amely a nimrudi népi képlet keletkezésének, a kusitáknak indító korszaka lehetett, akkor ennek a népnek a keletkezését semmiképpen sem helyezhetjük „*Mezopotámiába*”, azaz a szó jelentésének megfelelően a Tigris és az Eufrátesz folyókkal fémjelzett „*Folyamközbe*”. Akkor hol kell keresgelnünk? Talán egy másik folyamközben? Lehetséges, sőt, nagyon valószínű, s amennyiben ismerjük az őshagyományt, mely elmeséli nekünk, hogy a **KNGR / HNGR** nép, akiket

ma önkényesen *szumernek, sumernek, szumirnak* nevez a történettudomány, egy *hegyekkel körülvárt, északra fekvő országból* érkezett a Tigris-Eufrátesz folyamközbe, akkor a nép neve, az ország földrajzi jellegének és fekvésének definíciója, a még ma is élő nimrudi magyar népi-származási hagyomány, valamint a nyelvi jelleg alapján nagyon egyszerűen behatárolhatjuk azt az európai földrajzi egységet, ahol az események lejátszódhattak. S hirtelen, láss csodát, kedves akadémiai finnugrász, hipp-hopp, máris a Kárpát-medencében találok magad mintegy harmincezer évvel ezelőtt, melynek elmúlt harmincezer éves történelmét ettől a felismeréstől kezdve sokféle jelzővel illetheted, de a „történelem előtti”-vel soha többé.

Fontos megértenünk azonban, s ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy itt nem Nimrud nagykirály tényleges uralkodásának idejéről beszélünk, hanem annak a *népi- és egyben pszichikai-entitásbeli képletnek* a fellépéséről, amelynek legjelesebb reprezentánsa Ő volt. Nézzük hát, hogyan formálódik e nép mítikus történeti kezdete „odafönt”!

Ha az ún. „*precessziót*” is számba vesszük, mely „pontatlanság” abból adódik, hogy a világhónapok jelezte *állatjegyek* uralma a kozmikus rendben nem a földi rend futását követi, hanem azzal *ellentétes* irányban halad, s így a *tavaszi napégyenlőség* idején a Nap nem ugyanazon a ponton kel fel, hanem 50”-cel hátrább.

A Kos csillagkép földi uralmi vetülete Kus, Nimrud „apja”, az az uralkodó, aki a „*kusita*” népeknek nevét, s a neve által képviselt jelképes értelmet kölcsönözte. Jelenléte tehát a Kos csillagjegy uralomba lépését meg kellett hogy előzze.

Eznek a népi képletnek a fellépésekor az uralkodó *Kossal* a *Mérleg* jegy állott *oppozícióban* (ellentétben). Ezek az ún. „oppozíciós” jegyek vagy erősítik, vagy gyengítik az uralkodó jegy hatását. Ez mindig az éppen létező emberi nem kollektív lelki méreteitől, szellemi egészségének mibenlététől függ. A Kos általános jellemzői az önállóság, a kezdeményező erő, erős akarat, határozottság, harciaság, önbizalom, küzdőképesség, törvényalkotás és törvényérvényesítés, azaz uralom. Az oppozíciós Mérleg sajátosságai az utóbbi három jellemző vonást nagymértékben erősítették, hiszen e jegy az *egyensúly*, a két talpon állás, a megalapozottság és biztonság jegye. Az ezen konstellációban megjelenő népiség tehát jó alapokra épült, erős, egyensúlyban levő, harcias, magabiztos, hittel felruházott, szabott törvényekkel irányított kultúrhatalmat jelez, mely könnyedén építkezhet, hiszen „oppozíciója” is segíti őt ebben.

A nimrud hatalmi képlet és társadalomalkotó akarat és erő égi jele a zsidó hagyomány szerint is a „nagy vadász” jegye, vagyis a Kos korszakára negyedikként következő Nyilas ideje. Ez az asztrológiai évet tekintve a Jézus előtti XXII. Évezred vége. E jegy jellemzője a merészség, a feladatok tömeges felvállalása, látásmódja globális és egységesítő, mely a bezárt kategóriák héját feltöri, hogy a közösségi célokat helyezze előtérbe. Különös módon ehhez a jegyhez tartozik a lovas kultúra felvirágzása is. Ez alapján már értjük is, mit keresett ennek a kornak vezető szellemisége, a nimrudi energia a földön, aminek felléptével egységes, vérszövettség i keretekbe foglaltattak a Közel-Kelet nagy részén szétszór, ifjlesztő népcso-

portok, hatalmas építkezésekbe, városépítésekbe vágott bele az emberi értelem, s ezzel a sokkal később megrögződött jahweizmus ősellenségévé is vált ez a lóról vadászó, ijfeszítő nimrudi hagyomány, melyet nem véletlenül ábrázol a lovas civilizációtól távoleső, kezdetleges harci felszereltségű ókori népek elszabadult fantáziája lótestű és emberfejű szörnyként (kentaur).

Na azt tekintem, hogy az **Ikrek** korszaka, mely a Nyilastól időben oly évezredekben távolra esik, a **Hunor-Magyar** ikerpár energiájának kozmikus ideje, csodálkoznom kell azon, hogy hogyan lehetséges, hogy az ikrek kora nem édesapjuk konkrét korával azonos. A magyarázat során utalnom kell tehát arra, hogy most nem a konkrét történelmi személyek uralkodásának koráról beszélünk, hanem a magyar nép csillagmitoszi őseinek, azaz a csillagvilágba költözött, kozmikussá növekedett hősök történelmünkben visszasugárzó fény-energiáinak útjáról. De ez a *földi idő – kozmikus idő* reláció azonnal el is veszti jelentőségét, ha tudomásul veszem, hogy az **Ikrek** jegye oppozícióban áll a **Nyilással**, mely **Nimrud**, a nagy vadász jele, s ez a szembenállás nemhogy ellentétbe hajszolná őket, hanem éppenhogy támogató erőkként lépnek föl egymás mellett, akkor már nyilvánvaló, hogy amiről mi ettől kezdve beszélünk, az nem pusztán egy-egy konkrét történelmi személynek a sorsáról, tetteiről, hagyatékáról, hanem egykor élt, hatalmas uralkodók, mérhetetlen és múlhatatlan szellemi energiájú tanítók, csillagmitoszi ősök szellemiségének a kozmosz sötét tablójára fénnel frott jelenlétéről szól. Ez az a különös magyar történelmi jelenség, melynek alapján okkal és joggal akasztjuk történelmünkre az „asztrálmítikus” jelzöt. Itt az „oppozíciós” jelenség egy mérleg két nyelvének súlyává válik, azaz egyensúlyt jelent. S ettől kezdve értjük azt is, hogy miként és miért várja vissza a székely-magyar Atila legkisebb fiát, Csaba királyfit a csillagösvényen. Nem egy személyt várnak vissza, hanem egy múlhatatlan, s lényegét tekintve asztrális történelmi elv személyes megvalósulásának visszatértét: felülről kapott segítséget a magyar sors megjavításához, a kijelölt úton tartásához. S ettől kezdve feltárul az feneketlen mélyből belénk folyó idők magyar titka: *A kor kozmológiai tematikája, az asztráltörténeti keret tulajdonképpen egy felülről jövő adottság, ami fentről sugárzik le a társadalomra, tehát az emberi akarat nem gyakorolhat befolyást rá. Így egy adott megszentelt magyar történelmi kor szellemiségének meghatározó uralkodójába a kozmikus térből száll újra és újra alá a koronázási szertartás beavatásán át az a megszentelő szellemiség, mely korról-korra ismét és ismét felbukkan, hogy segítse, eligazítsa az adott kor emberének lépéseit a folyton változó történelmi helyzetekben.*

Egyfajta szellemi *reinkarnáció* tanúi vagyunk, ha tüzetesen nagyító alá helyezzük nemzeti nagyjaink, uralkodóink alakjait. Ami történelmünkben újra és újra földre születik, azon eszmények, szellemi energiák, melyek előtt jelentőségét veszti az „idő” fogalma, de melyek mögött a csillagvilág hatalmas, állandó égi rendje öröködik, s szavuk törvény, mert eljövételük, alászállásuk is törvény. Nemzeti történetünk Jézus előtti korszakaiban, s egészen a hunok európai fellépéséig ez a beavatás a nemzet ősi vallási kultuszán és erkölcsi hagyományán át érte uralkodóinkat, de a

szkita kereszténység ellen fenekedő erők hatalmának III. századi előretörésével (Mani kivégzése), s az azóta eltelt időben egy elpusztíthatatlan és személylél rendelkező szent eszközben tárgyasult ez a fölülről leszálló erő, s ez a Magyar Szent Korona működésének lényege. Most azonban ugorjunk vissza „történeti” áttekintésünkben a Kos korának végére, tehát az ifjesztő Nyilas-Nimrud korától évezredekkel visszafelé.

A Kost követi a Halak ideje. Ez a „vizes” kor valódi „vízválasztó”, melynek vége felé lefutó fázisába ér a legutóbbi jégkor, mely két összefüggő kontinensünk nagy részét is jégtakaróval vonja be. Ekkor már nincs oly mértékű eljegesedés, mely oly mértékben szórna szét a sporádís emberi csoportokat, hogy az ember ne alkothatna a későbbiek értelmében vett társadalmakat, hiszen kifutó periódusban van már a jégkor. Ennek a periódusnak nagy veszélye, hogy az általános olvadást áradások követik, melyeknek elhatalmasodása a Közel-keleti ember számára súlyos és pusztító katasztrófát jelent: a vízözönt, s ez a földtörténeti tény mégiscsak komoly akadály a társadalomalkotó igyekezet előtt.

Ennek az időszaknak a lefutása tehát az a kor, melynek folyamán a világ, s benne Eurázsia egy jégkor utolsó, melegedő klimatikus fázisát élte, melynek a közepe táján (Kr.e. 19.000) megjelennek többek közt Franciaország ismert barlangi kultúrái is. Ez a kor már Európa nagy területén egy olyan szórvány-kultúra virágzását mutatja, melynek tudó emberei igen tiszteletre méltó, komoly matematikai, csillagászati, orvosi, építészeti, asztrológiai es asztronómiai tapasztalatokkal rendelkeztek, tehát meglehetősen nagy, kulturális szempontból hosszú fejlődési útra tekinthettek vissza. Ők már kifejlett frással rendelkeztek, mely a Kárpát-medencéből terjedt ki egész Euráziára, s még azon túl is, hatalmas területeken.

Ez a kor az, amelynek végére a görög őshagyomány Hérodotosz száján a „*hyperboreusok*” népét időben elhelyezi a jégtől mentes Kárpát-medencében, ahol a jégkor vége felé egyedülálló módon szintén kedvező volt a klíma egy magaskultúra fennmaradásához. Feltett kérdéseinkre tehát: „*Lehetséges-e, hogy a kusita népiség nem is a ma Mezopotámiaként ismert területen, hanem a Kárpátok közötti védett területen jött létre?*” – a válasz egyértelmű igen. Erre utal a Káldeus Biblia teremtéstörténetének meghatározása az ősi föld, a „kusok földje” négy folyójának neveivel: **Idigna, Barana, Kúr és Ár-Ár**, melyek a magyar fülnek, különösen a második és a negyedik, ínycsiklandó módon ismerősen hangzanak. A kárpáti őshaza tényére utal ezen túlmenően a „szumerek” utáni akkád korszak Mezopotámiájában fennmaradt ún. Gilgames-eposz egy jelenete is, bár itt egy hihetetlenül régebbi idő eseményével állunk szemközt. Ez elmeséli, hogy Gilgames barátjának, Enkidunak halálába belenyugodni nem tudván útra kel, s az élet és a halál mesgyéjét átlépve megindul a túlvilági tengernek egy boldog szigetére, hogy ősapjától, a nagy hajóstól, **Ut-Nap-Is-Tim**-től megtudja, hol lelheti föl az *élet virágát*, hogy életre támassza vele barátját. Ha azonban megtudjuk, hogy akihez Gilgames igyekszik, nem más, mint a **Napisten (Nap-Ős-Ten)**, kinek útja, a haza vezető út, a **Napisten**

Útja (Csontváry Nap-Útja), akkor felmerül a kérdés, hogy ez az őshagyomány a képes történet nyelvén nem a kései akkádok nosztalgijában megéledt ősnép egyik visszavándorlásáról beszél-e, amit az örök élet forrásának keresésével szimbolizál a lejegyző. S ha ez a keresés a tenger egy szigetét célozza meg, lehetséges-e, hogy ez szintén a Kárpát-medencébe vezet minket vissza, s megéleszti az emberi emlékezetben azt a régmúlt kort, amikor ebben a medencében még a *Pannon-tenger* hullámai ringtak, s a mai *Szigetközben* a tengerbe ömlő Ister folyam hatalmas delta-torkolatában boldog napjait élte **Tündér Ilona** népe és fénybe burkolózó, csodálatos birodalma. De hiszen Tündér Ilona kultusza a Tigris-Eufrátesz Mezopotámiájában ugyanúgy fennmaradt, mint a Kárpát-medencében, csak ott **Dingir-II-Ama**, azaz **Élő Istenanya** a neve! Az itt lejegyzettek, s ezt nagy erővel kell kihangsúlyozni, semmiképpen sem állítások, legfeljebb megalapozott, indokolt teóriák felvetései, melyek esetleg irányt adhatnak egy jövőbeni, valóban tudományos kutatási szándék számára. E felvetések azonban népi hagyományunkban élő realitások, melyek mellett nem lehet szó nélkül elmenni, s amit nem lehet lekicsinylő kélezgítéssel egy „déliabos” történéskedő amatőrizmus számlájára írni.

A megtudjuk annak okát is, hogy e tárgyalt, hosszan elhúzódó történeti korok miért nem tekinthetők a mai felfogás szerint „történelmi” kornak, s mi alkotja azt a fátyolt, mely eltakarja előlünk e kor emberének megannyi csodálatos alkotását, s a mítosz leplét borítja rá. Ez pedig nem más, mint egy nagyon valószínű katasztrófa, az egész földet átfogóan érintő természeti csapás, mely iszonytató erővel, s szószerint – szinte a teljes élővilággal együtt – leradírozza a Föld bolygó felületének egyes részeiről a kor emberének nyomait is. A hagyományból, de régészet úton is kimutatható egy hosszan elnyúló kor emberi magaskultúrájára, aztán jön a köd, mely többek közt pl. a mai Közel-Keleten földtörténeti és régészeti szempontból egy vastkos, tengeri üledék képében jelentkezik a kutatóárkok keresztmetszetén, majd mintegy a beláthatatlan „ködből” elindul egy folyamat: a mai értelemben vett történelmi kultúrában minden civilizációs javaival együtt felmerül a „semmiből”, s megjelenik a földön. Megjelenése azonnal kirobbanó magaskultúrát mutat mindenütt, a Kárpát-medencében fekvő *Erőd* és *Tordos* városok esetében is, mely mögött nincs lassú, ütemes, évezredes építkező fejlődés. Meglehetősen nagyméretű településeket látunk mindenfelé, ahol ez a civilizáció újra megvetette a lábát, padlófűtést a házakban, csatornarendszereket, függőkerteket, kereskedelmi, hajózási nagyvállalkozásokat, térképészeti ismereteket, fejlett asztrológiát, asztronómiát, orvostudományt, matematikát, és mindennek koronáját, a fejlett írásrendszert, egyszóval gazdaságilag és közigazgatási szempontból szervezett társadalmakat. Ilyen az Anatóliában talált *Catal Hüyük* 10.000 éves, különös, utcák nélküli városa, melyben a tetőkön át közlekedtek, de ilyenek a mezopotámiai városok, s a Kárpát-medence ős-települései is egytől-egyig. Honnan hát ez a toronymagasan és hirtelen kiugró méretű civilizációs-, tudományos- és vallási kultúrfőlény? Lehetetlen, hogy mindez a semmiből jöjjön létre, a nemrég még barlangok sötétjében tengődő ember hirtelen megugró leleményének következményeként. E régi korban ugyanis e hirte-

len fejlődésnek voltak emberi letéteményesei. Szinte minden egyes ősi kultúra ránk hagyományozta olyan kultúrhéroszok emlékét, akik a semmiből merültek fel, a barlangi sötétből előbukkanó, csordákba verődött embert újra megtanították földet művelni, városokat, csatornákat, templomokat építeni, s írástudományt, közigazgatási rendszert ajánlottak, orvostudományt, asztrológiát, vallási ismereteket közvetítettek a hordákból ismét társadalmyszerű alapképletekbe tömörülő emberösnek. Hogy honnan jöttek ezek a kiemelkedő szellemek, magasan képzett és beavatott tanítók, szent emberek, az emberi őskultúra újrateremtésének félistenei? Nagy valószínűség szerint az eurázsiai kontinensnek arról a pontjáról, ahol a jégkorszak alatt is olyan klimatikus viszonyok uralkodhattak, melyek lehetővé tették egy őstársadalom, s az egykori hőskorok tudásanyagának túlélését. Hogy ez a termékeny foltja két kontinensünknek melyik volt, nem titok: a Kárpát-medence, ahol egyedülálló módon, a magként zárt földrajzi rendszernek és a területet alulról beerező, forró gyógyvízhálózatnak köszönhetően sosem volt jégkorszak.

Csakhogy az egykori, nagy természeti durranás után fellépő új embernek már nem sok köze van ahhoz az értelmes lényhez, mely a „kőd” előtt, azaz az ún. „történelem előtti” időkben élt, s amely a kataklizma végső fázisában küldetészerűen szétárasztotta képviselőit a négy égtáj irányába. Mivel jobb elemzést e probléma megközelítéséről még sehol sem találtam, mint amivel *Varga Csaba* szolgál, most tőle idézek: *„A legalapvetőbb kérdés nyilvánvalóan már mindenkiben megfogalmazódott: vajon miért szorult ki az ősi kultúra és nyelve a nagyvilág legtöbb területéről. Ha tízezer éveket sértetlenül átélt, egyszerre csak mi roppanthatta meg? ... Szerencsére minden rendelkezésünkre áll már ahhoz, hogy kijelenthessük: a 10.000 évvel ezelőtti, semmiből való felemelkedés csak csalfa látszat, s ennek látszatát egy hirtelen jött és csaknem teljes mértékű összeomlás kelti. A visszatekintve látott „semmiből való” kiemelkedés valójában tehát nem más, mint a pusztulás utáni ismételt talpraállítás.”*

Az új ember azonban tömegeiben már nem rendelkezett azzal a mindent áttekintő, felülről jött tudással, melynek közösségi jellege messze felülmúlta a katasztrófák sötét félelmei közt rideggé durvult, individualista ösztönzéseit. Ennek az embernek a csoportokra, részecskékre hullott szellemiségéből eltűnt az egykori, kollektív emberi küldetésstudat, és gyorsan homályosult el az ebből adódó felelősségérzet is. Ami mégis hátramaradt, az nem több pusztaság és szentimentális nosztalgianál. Mint amikor széttorik egy hatalmas tükörtláda, s bár a részek még visszatükrözik a Nap fényét, de már nincs központ, nincs egység, nincs teljes formai tökéletesség, nincsen kialakult, átfogó kép a Fény testéről, csak szilánkok, cserepek apró idomai, töredékek csillogó dekadenciája. Az új ember, kinek nem volt szerencséje a természeti kataklizmát, s az évtizedes jégkört olyan védett, langyos meteorológiai körülmények közt túlélnie, mint genetikai és kulturális elődeink teheték ezt a Kárpát-medencében, a jégkor múltán immár erőszakos, hódító, anyagiasult szellemiségű, horda-jellegű csoportokban lépnek föl az uralmi szintéren Európában. Megkezdődik tehát a harc a kultúrjavarok következtében megszerezhető ön-

becsülésért, ősökért, hagyományért is. Mivel ez a harc napjainkig mindig az ember önmagába vetett hite hitelességének széles körű elismertetéséért folyik, napjainkig szinte minden háború burkoltan vagy nyíltan vallásháború, hiszen az emberi öntudat alapja mögött mindig istenképek húzódnak meg.

Ez a harc mára odáig fajult, hogy megvásárolhatóvá váltak a kultúrkinccseket hordozó „médiák”, s velük a boldogulás illuzórikus lehetősége, s amit nem lehetett megvenni, azt el lehetett rabolni. Ha a kultúrkinccs olyan védelmet élvezett, vagy olyan magas szellemiséget várt el az átvenni szándékozóktól, melyek teljesíthetetlenek voltak az új hódítók számára, azt hordozóival együtt gyorsan el kellett pusztítani. Az „új ember” egyet nem volt képes, s ma sem képes elviselni: a mások elemei szellemi fölényét, azt a tényt, hogy amit mások eredendően birtokolnak, azért neki verejtékes munkával kell megharcolnia. Ezért vált általánossá a szellem-tolvajlás a nagyvilágban, amilyen lopás eredménye pl. a „szlovák”-nak nevezett tót-ugorok új hármashalmos címere is. Így váltak a római birodalmi barbárság áldozatává a Közel-Kelet mesés szellemi kincsei, könyvtárai, az őskorok hatalmas kultúrhéroszainak csodálatos tanításai, majd nem is oly sokkal később a római inkvizíció elvakult és irigy gyűlöletének áldozatává frásos magyar őshagyományunknak „kéziratai”, őstörténetünk és ősvallásunk csodálatos jegyzetei, szertartáskönyvei, a kultúrát és egyben kultuszt hordozó táltos-mágus papságunk nagy részével együtt. Erről szól az elmúlt másfélszáz év európai- és világtörténeleme. Háborúban, fegyvercsattogás közepette pedig tudvalevőleg hallgatnak a műzsák, s így elhallgatott az emberi tudatba örök időktől fogva beleszerkesztett kollektív felelősségtudat, s a lelkiismereti minőségek egyéb más zöme is, melynek következménye a népek, kultúrák és vallások máig tartó háborúja, s a folyamatos szellemi süllyedés immár megszokott rendje.

A szellemi kincsekre vágyó, barbár, gyilkos népek hordáinak újkori leszámazottai majdnem teljesen felemészítették azt az egyedüli kultúrforrást, a magyar őshagyományt is, amelyből eredetileg táplálkozni akartak, s ma szinte emberfeletti erővel és Istentől kapott kegyelmi ihletettséggel kell ezek nyomait kibogoznunk a még meglévő hagyomány töredékeiből. De mint minden kiáradó rossz, ez a pusztító, negatív hagyományteremtés sem maradhatott meg e szűk keretekben. Ma a kincsek felélésének, ennek a felelőtlen, pogány, barbár pusztításnak méretei már az emberiség biológiai és ökológiai létfeltételeit veszélyeztetik – pusztítva anyagi haszonért, egy mérhetetlenül törpe kisebbség mérhetetlenül óriássá növekedett gazdasági és politikai hatalmának szolgálatában. E világméretű tendenciák eluralkodásával korunkra immár totális a morális elfajzás, minden hatalom, mely földünkön létezik, szinte teljes méreteiben köztörvényes bűnözők kezébe került, hiszen – amint látjuk – tevékenységük alapja az évezredek óta tartó hódító szellem borzalmas hagyományán egy esztelen, felelőtlen, embertelen mérteket öltött pusztítás szorgalmas végrehajtása. Az új hatalom a Vízöntő kor jegyének „légies” tulajdonságai alapján képes is már kiterjeszteni kontrollját a teljes földkerekségre, hiszen a levegő a legkevésbé ellenálló elem, s ezen át minden gyorsan elérhető. U-

gyanakkor ez az az elem, amelyiket a legbrutálisabban elszennyezték. A szellem (vö.: szél – mozgó levegő) zuhanása közben ugyanis elenyészett a felülről jött törvény diktálta vezetői szellemiség és erkölcs is. A világpolitika hatalmasai, de ugyanúgy népünk politikai vezetői is ennek a gazdasági-hatalmi alapú, kártékonykodó, bűnöző, sovén kisebbségnek szolgálatában bűnpártoló, bűnrészes szerepet játszanak. Ahogy a magyar szólásmondás tartja: korpa közé keveredtek, s megeszik őket a globalizált világ politikai és gazdasági agytrösztje által kitenyésztett eurókonform disznók. De nem feledhetjük el, hogy ahol a konkoly növekszik, ott növekszik a búza is, mert a mindenkori ember szellemi, s a magyar ember kozmikus-lelki egyensúlya végülis megbonthatatlan. A világ felépítése ugyanis dualisztikus.

Ezeknek a nyamvadt zoldos-paródiáknak az emberi nem teljes fizikai és szellemi, lelki és morális kiszolgáltatása a megszabott, parancsba kapott feladatuk, melyet titkos, tehát illegális páholyok törpe-erkölcsű torzszülöttei adnak meg nekik. Ezek az erők csak egyet felejtenek el: hogy ma is megvan, s teljes mértékben feltárható még a magyar nemzet elpusztíthatatlan lelkének ősi rétegeiből, szinte a tudatalatti mélységek legaljáról az a tudás, mely megállíthatja, s feltartóztathatatlan történelmi szükségszerűségként meg is fogja állítani ezt a folyamatot. Ehhez járul még a magyar nemzet Istentől kapott küldetésstudata, melyet az évszázados elnyomás és terror sem pusztított ki belőlünk, s ez az ősergia, ez a születésünkkel belénk oltott erő felszínre dobja ma a globális-liberális-kozmetopolita vipersaharapás világméreteken elterjedt, halálos mérgeinek ellenszérumát. S mindezt van mivel *megkoronáznunk!* A magyarság ősi lelke megébred, s ezért jövője van, mert a magyar nemzet nem szélkakas, mely a pillanatnyi fuvallatok hatása alatt forog hol ide, hol oda.

Az egykori, mítikus mélységbe süllyedt világkorszaknak volt tehát szülöttje *Nimrud*, a nagy király, akit az ő koránál sokkal később képződött „óvodáskorú” jahweista, rabbinikus kor zsidó papi rendje már csak távoli hírből, valamint a *ku-sita* népektől összelopkodott, ősi vallási-asztrológiai hagyományból ismerhetett és gyűlölhethetett meg az ún. „*babiloni fogság*” idején. Miért gyűlölték ennyire még az emléket is? Egyrészt azért, mert közvetlen környezetükben élt az a nép, mely a nimrudi szellemi hagyomány követője és genetikai örököse ennek a testiségnek is, s ezt a népet kultúrfőlnye miatt mérhetetlenül irigyelték. Másrészt, mert a süllyedő tudatú ember képtelen többé szellemileg és erkölcsileg együtt menetelni ezzel a nálánál ősbib és egyben magasabbrendű szellemiséggel és erkölcsiséggel. S mivel számára a tudás már nem felelősséget, hanem „bírást”, azaz hatalmat, s az ezzel járó anyagi javak birtoklását jelenti, igyekszik vagy ellopni, vagy – amennyiben elcsátíthatatlan a számára – elpusztítani azt. Ezért tör ma is ez a népiségbe zárt, rasszista igyekezet nem csupán Nimród emléke ellen, hanem annak a népnek az életére is, mely a nimródí őshagyományt még ma is, minden romlás ellenére is fel képes mutatni.

Nimród nagykirály nem csupán uralkodó volt, hanem a *Tudás Megtartójaként* tanító mestere, de éppúgy törvényadó polihisztora is korának. „*Ez kezdett hatalmas-*

kodni a földön.” – írja róla Mózes első könyve. Ennek oka az, hogy a mindenáron megszerzendő anyagi javakat és az ezzel járó hatalmat élete központi kérdésévé tevő zsidóság összekeverte a teremtmény Istentől kapott valódi hatalmának fogalmát a „felsőbbrendű faj” által fémjelzett „*hatalmaskodás*” fogalmával. A valódi, a felülről kapott hatalom soha nem „*hatalmaskodik*”, hanem helyreigazít, gyógyít, elrendez. E hiteles hatalom valódi ereje Isten ismeretéből származik, azaz beavatás alapú erő, míg ha olyanok kezébe kerül a rítus, akik a felelősségtudat megteremtő alázatával immár nem rendelkeznek, azok *hatalmaskodni* fognak. Mert ellentétes fogalmak ezek is, mint az *erő* és az *erőszak*, az *akarát* és az *akaratosság*, a *szívesség* és a *szívélyesség* fogalmai. Ahogy ma is értjük az árnyalatnyinak tűnő, de meglehetősen méretes különbséget a „*verés*” és a „*verekedés*”, az „*űzés*” és az „*űzekedés*” között, ugyanúgy megértjük itt a héber írástudó eredeti szándékának megfelelő zsidókeresztény fordító szándékát is: *egy ige mozzanatosá tételeivel elfedni az igazságot.*

Nimrud tehát *hatalmas* volt, nem *hatalmaskodó*, hiszen – amint arról a Biblia is beszámol – uralma alatt egyesítette szinte az egész Közel-Keletet a mai Kelet-Törökországtól egészen a mai Indiáig, a Kaukázus hegyeitől a Csendes-óceánig. Az eddig külön-külön élő városállamok az ő hatalmi képletének fellépésétől fogva egy államban, a kusita testvérmépek egyesült uralmában összegződtek a Közel-Kelet legerőteljesebb hatalmává. Igaz, későbbi korban, de az ő kozmikus szellemének segítségével hihetetlen méretű építkezések zajlanak, városok tömege nő ki a földből, s kezd el egy nép mágus-papsága az ős-kinyilatkoztatás alapján világgá hinteni a történelem eddigi legmagasabb kultúrájának virágszirmait.

Az **A**z azonban a zsidó hagyomány is úgy tudja, hogy Nimrud még a „*nyelvek összekeveredése*” előtt, azaz a kollektív emberi öntudat, az egykor volt csillogó tükör-tábla szilánkokra töredezése, e rettenetes természeti csapás előtt élt, létét mindenképpen a nagy közel-keleti természeti kataklizma előttre, s azelőttre kell helyeznünk, mielőtt még bármilyen más népiség megjelent volna e térségben. Így kellett hogy legyen, hiszen az a toronymagas az emberi szellem síkvilágából kiemelkedett kulturális nagyság, melyet a minden absztrakcióra képtelen, szűkös héber népi fantázia valóságos toronynak, a „*Bábel tornyának*” képzelte el, még egy olyan korban létezett, amikor a teljes Közel-Kelet egy nyelvet beszélt, tehát amikor még ezen a hatalmas területen csak kusita népek éltek. Persze ehhez a reabsztrakcióhoz konkrét látványként adódtak a mezopotámiai városok ég felé emelkedő zikkuratjai, melyeknek csodájára jártak az őskori sivatag mélyéről oda vetődött vándor szemita törzsek. Ez a toronymagas mezopotámiai kultúrfőlény azonban nem azért ért az égig, hogy Istent lelőjkje onnan, hanem szükségszerűen csüggett égi eredetének tápláló emléin, hiszen onnan adatott le a földre, az ember világába az a tudás, mely ezt a csodát világra szülte. Egy csekély mértékű irodalmi képzavarral élve, ez a „*kultúr-torony*” volt a Mennyei Birodalmat a földi birodalommal összekötő lelki-szellemi köldökzsinór. Csak a sülyyedte értelmű, ködösülő látású, a tudást alulról fölfelé épített épületnek látó elme és szem hihette azt, hogy e

kultúr-zikkurat a Teremtő ellen irányuló, alantas emberi tervek hordozója. Élesen ismerték fel azonban a zsidók azt a tényt, hogy mivel ez a nimrud-hagyományon alapult kultúra az ő összeesküvés, ellentmondásos, és mindenféle keleti hagyományokból szervesen összehordott „szentirataikkal” ellentétben valódi kinyilatkoztatásra épült tudást hordozott, valóban hihetetlen veszélyt jelentett kialakulóban lévő politikai istenképükre, a jahweizmusra nézve, hiszen ennek a kusita-káldeus kultúrának a fennmaradása valóban Jahwe elleni szellemi háborút ígért. Az ígélet pedig azért ígélet, hogy egyszer valóra váljon. Jézussal, aztán sokkal később, a magyar nemzet hosszas vándorlásával, s végül a Kárpát-medencébe való végleges hazatéréssel ez a háború ki is teljesedett, ezért kellett a Fény-Istennek kínhalált szenvednie a Koponyák Hegyén, s ezért szenved fél évezred óta a magyar nemzet mindig újabb csapások alatt. Az „őszövségi” árny ugyanis végig követi a magyart ezen a hosszú úton, belép keleti birodalmainak belső életébe, felzabálja életenergiáját, arra kényszeríti, hogy tovább vándoroljon, s végleges megtelepedése után, egészen maig tartó érvénnyel a fő helyen szerepel e nép politikai életében is.

Valóban olyan tudást rejtett ez az őskultúra, mely Istentől magától származott, a szemtől-szembe látás élményének következménye volt, s amely a sőtétül Közel-Kelet zsidóinak számára „Jahwe-ellenesség”-ként fogalmazódik meg. Nimrud korának beavatottja számára még megadatott az a csodálatos lehetőség, hogy felhágva a kultúra eme „tornyának” csúcsára Istennel szemtől-szemben állhasson. Nem nehéz ma megjósolni, hogy a kusita-káldeus magyar nemzet életében hamarosan bekövetkezik majd az az esemény, melynek folytán a nemzeti együvértartozás kapcsán végérvényesen összeforr a Kárpát-medence magyar lakossága, s újra előtűnik a szellemi ködből kitarulkozó verőfényben e kultúr-zikkurat eddig rejtőzködő, hatalmas, épített hegye. Aztán a két hatalmi képlet: az Isten- és a gonosz hatalma összeesik a végső szellemi harcban, s a mag beavatásán átett nemzet győz, mellyel egyben Isten is győz a gonosz fölött. Ez az esemény aztán epicentrumává fog válni egy körkörös terjedő lelki-szellemi-kulturális földrengésnek, s a régi világ hatalmi domborzata átrendeződik: felül kerül, ami lent volt, de eredeti küldetése az uralom, s alámerül, ami fent volt, mert sorsa a pusztulás. Ítélet készül a világban, s az ítéletre fel kell készülnie mindenkinek, egyenként is.

Így, egy csavart fogással vált tehát – a jelképek szintjén is – a nimrudi szent „kus”/kos égi jelensége a zsidók, s később a zsidókereszténység vallási tudatában a Sátán koszlábú, patás, kosszarvú megtettesítőjévé, és Nimrud emléke egy „hatalmaskodó” politikai despota emlékévé, akinek pusztító léte is – miként a héber rabbinikus irodalom fogalmaz – „*lázadás Jahwe ellen*”. Mert a kizárólag mássalhangzót jelölő keleti őskultúrák, s így a magyar számára is a szabad akarat abban is jelentkezett, hogy ezeket az őskusita mássalhangzó-szerkezeteket megtöltsék a mentalitásuknak megfelelő magánhangzó-tartalommal, s a magyar nyelvünk legősibb (szumer) szórétégéből tartozó S-T-N szavunk is bizonyítja, hogy ebből a mássalhangzó-„váz”-ból éppoly könnyedséggel lehet I-S-T-e-N mint S-á-T-á-N. Kinekinek lelki igényei szerint. Így a magyar kultúrkörbe ágyazódó egyéb népek le-

származottai is kötődhetnek hozzánk, s rajtunk keresztül a Teremtőhöz, vagy gyűlölnének minket kedvük szerint, amint ezutóbbit teszi egy kisebbségünk egyik nyugatra szakadt képviselője is, aki úgy nyilatkozott, hogy sajnálatos módon „gyilkosainak nyelve”, – a magyar – lett anyanyelvévé. Ehhez képest ez a kultúrgilisztá elég sikeresen és gazdagon él még ma is (senki se gyilkolta meg, így „gyilkosai” sincsenek), s elég sikeresen fertőzi sorstalanul is az öreg kontinens homályosuló értelmét egy kultúrának álcázott, otromba és gyűlöletszító szubkultúra terméketlenségével.

Nimrud után a hagyomány szerint egy **Turás** nevű király következik a trónon, kinek neve szintén hatalmas jelentőséggel bír. Egy latin nyelvű egyiptomi krónikafordítás, mely *Alexandriából* származik, így ír: „*Nimrod successit Thuras...*” Nevében benne rejlik egyrészt a „*turáni*” elnevezés szógyöke, a „*tur*”. Az ő nevéből következik, hogy az ókori szerzők a későbbi Assyriát **Atturának** nevezik.

Turás átveszi a hatalmat szellemi „atyjától”, Nimrudtól, hogy a nimrudi aktivitás és avatottság alapján egyéb birodalmak alapításába foghasson. A hagyomány neki tulajdonítja *Baktria*, *Assyria* és *Media* megalapítását is, majd a latin nyelvű szöveg megjegyzi: „...*egészen az Indus folyóig kiszélesítette birodalmát.*”

E másik ok miatt is nevezi a zsidó ó-hagyomány a nimrudi uralmi elv alapján hatalomba lépő uralkodókat „*hatalmaskodó*”-nak, mert egykori szellemi-kulturális birodalmuk soha nem látott méreteket öltött, s toronymagas erkölcsiségű uralmukon át közelebb került a menny a földhöz. Mintha az Édenkert ős-társadalmának áttetszően ragyogó korszaka tért volna vissza ezekkel az ős-uralkodókkal a földre. Papkirályok, beavatottak voltak ők, kiket a későbbi hagyomány **Mag-Abad**-nak, a **mágus-vallás** megalapítóinak nevez. Ebből az időből származik az a mágus-kánoni hagyomány, mely szerint „*amikor a bolygók fejedelme (a Nap) a Kos csillagképbe lépett*”, kezdte életét a földön az a **Mag-Abad** nevű uralkodó, akiről a későbbiek nevüket kapták. E kultúrhérosz volt a **Mag-Apa**, aki egykor odafönről leereszkedett az emberi világ szellemi humuszába, hogy kozmikus ajándékaival megtermékenyítse annak a beavatás vetése elé szántott termőföldjeit.

A magyar őshagyomány is megemlékezik Nimrudról, de az ezáltal vázolt kép egészen, s alapjaiban különbözik a zsidó biblikus ábrázolástól. Nimrud ennek a népek az ős-emlékezete szerint alapvetően nem politikai uralkodó, hanem a csillagvilágból leszállott, asztrálmítoszi jelenség.

Nimrud nevének eredeti formája valójában ez volt: **NIB-UR**. Mivel a **NIB** párducot jelent, az **UR** pedig azt, amit ma is értünk alatta, nevének mai magyar értelme: **PÁRDU-C-ÚR**. A párduc és az oroszlan a szkíta népek szent állatai között a Nap földre hullott, metaforikus vetületei. Így **Nib-Úr** király a Nap hatalmának földi megtestesítője. Ha úgy tetszik, nevének előtagját ejtethetjük „**Nib**” helyett „**Nap**”-nak is, hiszen ez az értelmezése is igaz: **NAP-ÚR**. Ő az ősi **NAP-KIRÁLY** a *megszentelt uralkodó, aki a földön ugyanúgy megszabott földi pályán járja a Te-*

remítőtől elrendelt útját, amint a Nap odafönt. Küldetéssel jött a földre s alkotott uralkodót, hiszen szerepe Isten teremtése végcéljának beteljesítése volt. Az akkád korban fordították nevének ékjelét „NIMRUD”-nak, de a szumerben eredetileg így is megjelenik: NIBU-KUS. Ez a mi nyelvünkön „*kusita párducot*” jelent, vagy másként fogalmazva „*Kus Párduca*” lehetne. Ha ezelé a szumer nyelv odailleszti a „mul” szót („mul Nibu-Kus”), ami csillagot jelent, akkor utóbbi névformája azonos az „ORION” csillagképpel. Ez is jelzi, hogy a nép Nimrudra mint égi jelenségre, csillagmítoszi, szakrális személyre emlékezik vissza. Ezzel a megszentelt és beavatott földi uralkodó alakjától eljutottunk máris az égi világ, a csillagok szférájába. „*Amint a mennyben, úgy a földön is*”: Nimrud nagykirályban egyszerre jelenik meg mindkét lét-síkon ugyanaz a személyes szubsztancia.

Utóbbi névváltozat – a NIBU-KUS - egyrészt az égi, azaz csillagvilágbeli származásra utal, másrészt pedig arra, hogy Nimrud a *kus*-nép uralkodója. Így egycsapásra tisztázódik előttünk testi és szellemi eredete. Általánosságban azonban az előbb említett NIB-UR forma volt használatos.

Neve tehát jelzi, hogy nem egyszerű földi uralkodó ő, hanem égből jött *küldött*, azaz „*szent ő*” (a latinban „*sanct-us*”), aki mennyei küldetéssel érkezett a földre. Neve „*párduc*” = NIB összetevője összeköti személyét a Nap égitesttel, azaz Isten evilági tündöklő arcával, az *Élet Adójának* állandó jelenlétével. Ha nyitott szemmel vizsgáljuk a Nap N-P és a *Nib* N-B konzonáns párosát, észrevehetjük hogy miután a B és a P ugyanannak a felpattanó „*ajakhangnak*” a *zöngés és zöngétlen* változata, ez a jelentésbeli egytűvé tartozás nyelvi síkon is azonnal megjelenik. Az eltérés csupán *vokális* különbséget mutat (a - i), ami a keleti nyelvek általában csak a mássalhangzokat jelölő, s a többbit a szókörnyezetre bízó szószervesítésének szempontjából elenyésző különbség. Így egyszerűen alaktanilag is összemehet a *párduc* és a *Nap* jelentéstartalma, s egyértelműsödik a készítés, hogy mit kell mindkettő alatt értenünk.

Nibúr tehát az ő, aki a Fényt közvetíti annak a nemzetnek, melyet egyben – küldetéssel – el is indít földi vándorútjára. Ez a küldetés pedig a Nap fényének hordozása, a Világosság továbbadása. Amikor tehát a korabeli rabbinikus zsidó hagyomány *Jézust* a „*Párduc Fiának*”, héberül „*Rabbi ben Panther*”-nek nevezi, tulajdonképpen akaratlanul is kimondja, hogy Jézus a Fény földre születő küldetésével jött közénk, s amikor eljött, a nimródi vérvonalban testesült meg, tehát nem volt zsidó. Nibúr utódai pedig senki más, mint mi vagyunk, magyarok. Ilyen egyszerűen köt össze minket a magyar krónikás őshagyományban és a magyar népi emlékezetben egyaránt fennmaradt Nibúr atyánk őshagyatéka szkíta-pártus Jézusunkkal.

Nibúr-Nimrud korának és nevének rövid elemzését lényegében megragadva elmondhatjuk tehát, hogy ő a magyar őshagyomány NAP-ŐS-e, aki fényével bevilágítja az utat, melyen Isten elindította testi és szellemi vérvonalunkat a megtestesülésbe, s ezzel együtt a küldetés feltétlen teljesítésének irányába. Ő az **Égi Hadak Ura**, aki az Orion csillagképből nyílával örökdió nemzetünk sorsa fölött.

Ha XX. századi, hanyatláskor végi történelmünkben a fenti megszentelt értelem fonákját, az elsőtétült, megvakult tükörben visszhangzó torz képét keressük, nem kell sokáig kutatnunk azután, hogy ki képviseli ennek a fényességes asztrális uralkodónak, Nib-Úr-nak, illetve az általa képviselt csodálatos, fényességes hatalomnak a sötét, alacsonyrendű, szellemileg és erkölcsileg deklasszált ellentététét, emberi fonák-jelenségét történelmünkben. Ez az ember nem más, mint a férfi, aki *Csermanek János* néven látta meg a napvilágot 1912-ben Fiumében, egy cseléd-lány *törvénytelen* fiaként. Az ő személyével most egy kissé részletesebben kell foglalkoznom, hiszen alakja nagyon mélyen befolyásolja jelenkorunk történelmét.

A *törvénytelen gyermek* az ó-szumer világnézet szerint nem nyom lealacsonyító pecsétet az ember homlokára, éppen ellenkezőleg: a kus-nép szemléletében ezek a gyermekek Isten személyes tulajdonát képezték a világban, s küldetésük a beavattatás, a papi kaszt magasabb rendjébe lépés lehetősége. Azonban Kádár életútját ismerve, személyes sorsában az a tény, hogy „apja ismeretlen”, a süllyedő világ szótára szerint annyit tesz, hogy *nincs származása*, nem egy belátható, egyenes vonal küldötte, azaz emberi jelensége a *bizonytalanságból*, a *belát-hatatlanságból*, a *sötétségből* ered. Hogy „törvénytelensége” milyen átvitt jelentésárnyalatokat hordoz még ezen kívül, azt nem kell részletesebben kifejtenem. Ez a szubjektum Nimruddal ellentétben a semmi homályából jön, népiségének nyoma sincs, s nyoma sincs benne a Tur-UI-ból áradó Fénynek, a megszenteltségnek. „Mesterségének címere” a *sarló* és a *kalapács* jelen esetben nem az *aratással* és a *kovács-mesterséggel* van összefüggésben, hanem a *halál kasza-szimbolikájával*, így nem a munkás-paraszt társadalmi osztály és réteg jelképe, hanem az összezúzó, rendbontó erőké. Ne feledjük, az ősi tanítás szerint a sötétség nem önálló attributum, hanem a Fény fonákja, azaz illúzió. Emellett ez a jelképegyüttes a Nap hatalmát jelentő, frott történelem előtti korok *svasztika*-jelének torz, megtört, hiányos, s jelentéstartalmában kifordított változata.

Ő a Kos jegyet megelőző Blka erejével lép föl, de a matéria fontosságát nem az *építésen* keresztül hangsúlyozza, hanem ideológiai síkon, amit a felvilágosodás gondolatrendszeri háttéréből kibontakozó, s azóta napjainkig egyre erősödő, harcoss *ateista materializmus* címszava alatt foglalhatunk egy csoportba. Ennek a jelnek a képviselője, akár születésén, akár hatalmi konstellációkon keresztül kerül e jegy hatókörébe, világát mindenképpen úgy építi föl, hogy nem *kultikus*, hanem *ideológiai* alapon ragadja meg a számára megadott hatalmat. A *bitorló*, ki az égi Bika jelében *bírja a hatalmat*, hajlamos egyfajta üres és kegyetlen *szenzimentalizmusra*, s e felszínesség jegyében abnormális módon ítél a szellem termékeit, a tudást illetően: megveti őket. Fontos számára a hatalom minden áron való megtartása, mert ezt ő nem *felülről kapja* hanem *alulról szerzi*, s ennek a jegynek a hatalombitorlója képes legyalázott hullák tömegein is átgázolni, melynek kádári jelképei az arccal lefelé, sodrott dróttal összekötözött kézzel és lábbal eltemetett, halálukban is legyalázott politikai foglyok, ha ez vezet el céljainak eléréséhez. Ezt azonban nem munkával, hanem kitarító erőszakossággal, hideg, brutális ésszerűséggel teszi, amint ezt

Kádár is tette. Gyakorlati késztetése a Bika jegyében fogant durva *materializmust* crősítik benne, de a Bika oppozíciójában álló skorpiós Vénusztól érkező lány, finom, légies intelligenciának nem hagy helyet életében és döntéseiben. Nem tűri el a vénuszi *oppozíció* megszentelő hatását életében, de semmilyen egyéb *oppozíció*t sem, soha, s a politikait kiváltképpen nem. Gyűlöli az újat, rettegve fordul a változás lehetőségének mégcsak felvetett gondolata iránt is. Ezáltal személyisége jelzi, hogy nem ismer valódi fejlődést, habár folytonosan erről bugyborékol, hebeg és fröcsög, s emiatt primitív életlátása, melyet talán mégse nevezünk „életfilozófiának”, nem illeszkedik, nem illeszkedhet szellemtörténeti folyamatokba. Amit épít, az nem szakrális város, nem égbe emelkedő zikkurat, nem csillagtorony, hanem szürke, dísztelen (szocialista realista nagyvárosok és gyártelepek) és uniformizált, lélektelen és betonszürke mértani idom. Ezekből az „alkotásokból” hiányzik minden művészi ihlet, filozófiai háttér, minden szakralitás, esztétikai megfontolás, és szellemi sugárzás. Nem erőfitogtató ő, hanem alapos és kiváró, mint a kígyó. Nem szellemi fényt, hanem despotizmusa sötéttségét akarja világmeretűvé terjeszteni. Ideológiája, álma, hogy „*nemzetközívé lesz holnapra a világ*”, azaz hogy szintelen, alakatlan, határok nélküli, nemtelen masszává gyúrja össze a természet adta alapvető törvényt, a formai sokféleségben gazdagon sziporkázó nemzeti létet, s ezáltal elérje, hogy ebből az új, alakatlan formából örökre száműzetésbe vonuljon az egykor fölülről kapott elv: az emberarc elvesztése Isten ráálmodott vonásait.

Kádár uralma folytatja a közvetlen előd uralkodási rendjét, amit *diktatúrának* nevezünk. Ebben az uralmi formában – éppúgy, mint az egykori nimrudi képlet megszentelt idején – igen fontos szerepet játszik az *egy-ség* (Egy = Isten, Egyház = Isten Háza), de annak torz változata, az erőszakosan, parancsuralmi módon, felülről irányítva létrehozandó egység: *egy párt, egy uralkodó osztály, egy rendfenntartó hatalom, egy vezér, egyfésülés* – uniformis mindenben és mindentűt. (vö. a német nemzeti szocializmus „*Ein Volk, ein Reich, ein Führer*” / „*Egy nép, egy birodalom, egy vezér*” jelszavával!). A kommunista rezsim sem formai, sem tartalmi alapon, sem uralmi eszköztárát, pusztításainak méretét tekintve nem volt jobb a nemzeti szocializmusnál, mely legalább a nemzeti létet értéknek tekintette, ha rasszista voltánál nem is léphetett tovább az embertestvérség irányába. Mindkettő egy őskori primitív kiválasztottsági és felsőbbrendűségi elvre épült, s emiatt könnyen egy platformra is jöttek, ha erre volt szükségük (Molotov-Ribbentrop paktum). Ez a rossz talajban fogant egységesítő szellem azonban nem az „*Amint a mennyben, úgy a földön is*” – szellemiségében fogant. Nem fölülről árad le, hanem *alulról* tört harciasan fölfelé, az anyag, a matéria irányából, s nem építkezik szervesen, hanem éppenhogy támad, s amerre útján halad, minden felsőbbrendűt elpusztít, kiirt, mert hiányzik belőle a csak és kizárólag felülről kapható *megszenteltség*, az a készség, ami a saját magán kívülit, az önnön magához nem hasonlót is értékesnek itéli és látja. Esetében a *szentség* helyébe az *ösztön* kerül. Számára csak a „föld” anyagiassult szférája létezik, így még annak lehetősége sem vetődik fel benne, hogy a földi, az anyagi gondolat alapján próbáljon meg egy elképzelt „é-

gi” rend irányába szellemi lépéseket tenni.

Ő nem használja, s nem felhasználja az anyagot és nem uralkodik rajta, hanem létalkotó szerepében azt a *szellem helyére igyekszik reabsztrahálni*: megfordítja az ősi Törvény által előírtakat: *az anyag (a „lent”)törvényeit alkalmazza a szellem (a „fönt”) világára*, s mivel a szellem az anyagi lét számára rejtett, kimondja a *Skorpió-erő* által indukált ateista tételt: *Isten, s általában szellem egyáltalán nem is létezik*. Kultuszt mégiscsak teremt, jobban mondva *anti-kultuszt* teremt, mert kultikus hagyománya nem a szentség keresésére és megélésére, hanem éppen minden kultikus hagyomány elvetésére, s nem valaminek az igenlésére, hanem egy *tagadásra* alapozódik. *Istentagadó, törvénytelen* erőt képvisel, *egy fordított Fény-értelmezés vezet*: a pusztítás *Skorpió-erejével*, azaz e közelkeleti szemita eredetű szellemi hatalom jelében lép szkíta - mag-ár nemzeti történelmünk porondjára. Ezt azonban jelentős esemény előzi meg: beavatják a *fekete mágia* szakemberei.

1933-ban börtönbe zárják, ahol megismerkedik több kommunista bűnözővel, köztük az ószövetségi lelki rendet hordozó *Rákosi, alias Róth Mátyással*, akinek életébe lépése megmagyarázza Csermaneknek a Skorpió által jelzett szellemi közegbe való felszívódását. Egyébként érdemes ennek a másik figurának, *Róth Mátyásnak* névmagyarítására is kitérni, hiszen ő is ezáltal az akció által csatlakozott bele az asztrális világrend áramkörébe. A *Rák* jegy az emberi világban az *érdekszövetségek* erősítője. Ebben a jegyben fogan meg az az emberi nyughatatlanság, mely sötét küldetesként űzi az embert az ismeretlenség felkutatására. *Nyughatatlanság* jellemzi, *elégedetlenség*, valamint a változtathatatlan értékek állandó ellentétbe fordítása. Ez nem is csoda, hiszen a *Rák* csillagjegye a *Hold égi háza*, s ebben az értelemben feminin vonásokat is jelez, mely ebben az alantas szubjektumban nem az Égi Anya energiáit éleszti meg, hanem a lágyság, képlékenység formájában alkalmassá teszi a jegyében megnyilvánuló a hazugságokra, csalásra, kisztílúséggel megvert megnyilvánulásokra. *Rákosi* piknikus, puhány, idomtalan, undorító, férfiatlan, eunuchszerű testi alkata is erre a lényegre mutat rá. A *Rák* jegy fellépése katasztrófák, általános leépülések előjele. Kell-e ehhez magyarázatot fűznünk? A kádári érlelődés egyik fontos szereplője tehát ez a börtönben lelt kapcsolat, amely Kádárt mélyen megragadja, mely kötődés sötét beavatásának (vagy sötétbe avatásának) biztosítékává lesz.

Be kell látnunk, hogy aminek alapján ezeddig Csermanek-Kádár alakját Nimrudéval összevetni próbáltuk, az alapján akadhatna sok más, sötét történelmi figura is, akivel ezt szintén megtehetnénk. Az ő esetében azonban meghatározó vonása hosszú magyarországi régnálásán kívül a saját akaratából választott, „*megmagyarított*” neve, mely ez esetben kulcsfontosságúvá teszi alakját az összevetésben.

Csermanek nevét *Kádár*-ra változtatja. Ez a név azonban eredeti értelme szerint soha nem lett bitorlójának valódi tulajdonává, mert emberi tevékenysége, s a magyarsággal való szembeszegülése, köztörvényes bűnöző, gyilkos jelleme, magyargyűlölete, gyalázatos hazaárulása örök időkre kitaszította őt a magyar nemzet meg-

szentelt alakjainak soraiból.

Most nézzük meg, mit is árul el nekünk ez a név: **KADAR**

A **KAD** *hadat* jelent, s az **AR** összetevőt nyugodt szívvel vezethetjük vissza az ő-szumír **ÚR** szóra. Így az összetétel mai magyar nyelven is értelmessé válik: **HADÚR**. Ez a név Isten egyik ősi, magyar neve. *Kádár-Csermanek János* tehát Isten ősi értelemben fogalmazott névváltozatát „vette” kölcsön, orozta el, amikor a magyar nemzet politikai színpalainak előterébe lépett. Hogy árnyfigurája milyen *hadak* fölött uralkodott, azt jól tudjuk. Hogy szerepe csúcspan az a bűnöző elárulta hazáját, és nevét adta Magyarországnak újbóli, sötét szovjet megszállásához, nevének értelmét további kormos koloritokkal gazdagítja. Másként, ha az **AR** kifejezést „áradatnak”, „sokaságnak”, azaz „had”-nak olvassuk, így is értelmezhetővé válik: hadi sokaságot jelent. Ennek jelentése is nyilvánvaló, ha figyelembe vesszük, hogy élete és hatalma fordulópontja idegen hadak sokaságának Magyarországra való behívása volt. Feltehetőleg tisztában lehetett azzal, hogy neve milyen értelmet hordoz, hiszen maga választhatta ki azt. Önként vállalta tehát azt a szerepet, amely míg világ a világ, a magyar nemzet e név alatti *sorsrontásával* fog összefüggeni. Megjegyzem, hogy nevének van egy második jelentésváltozata is, mely jelképi értelem szélesíti szerepének és jellemének megértését. A magyar népnyelvben ugyanis van egy szó, mely így hangzik: „KADA”, s jelentése: „GÖDÖR”. No comment.

A mennyiben Nib-Úr az *Égi Hadak Ura*, annyiban Kádár a *XX. század pokoli hadainak* szolgálatában áll. Amennyiben Nib-Úr *Nap-Úr*, annyiban Kádár a *sötétség ura* a magyar történelemben. Amennyiben a Nib-Úr-i szubsztancia az örökkévalóság számára a csillagos égen vált mindenkor megragadható valósággá, annyiban Kádár személyisége nagyon is e földi, materiális, anyagbaragadt, szürke léthez kötődik, ennek az anyagi létnek ad történelmi jelentőséget. Mivel a magyar történelemben nincsenek közvetlen utódai, nagy vonalakban ő zárja le és fejezi be azt a korszakot, amelynek során kikristályosodnak a nimrudi értékekkel ellentétes vonatkozások: az Istenben vetett hitre mért csapás áldozatainak száma a magyar életben felmérhetetlenül nagy, a meghurcoltak, meggyőződésükért kárvallottak, a tönkretett, elűzött, lételeméből, hazája ősi termőföldjéből kiforgatott életek száma az eget verdesi. Személyes élete is mag-talan, s nincsenek őt követő ikrek, kik továbbvinnék sötét vérvonalát. Nincs még egy olyan kártevője a magyar életnek, mint ez a szubjektum. Azt hallani, Kádár magyar áldozatainak száma messze meghaladja Haynau tábornok vérengzésének eredményeit. Haynau az azonban javára íródik, hogy nem volt magyar. Igaz, Csermanek Jankó sem volt az.

Azon talán a tárgyalatok után nem csodálkozunk, ha megtudjuk: Kádár nyaralója a *Pilisben* állt, mégpedig *Dobogókőn*, ahol minden évben hosszabb időt töltött el „felfrissülés”, „kikapcsolódás” végett.

Nevének keresztnévi része, a „*János*” is beszédes név. Ennek a névnek kultikus vonatkozásait a *Bemerítő János*, valamint *János evangélista-apostol* alakjának ismerete sugározza. A „*jánosság*” lényege az *út előkészítése*. Amíg a Bemerítő a vi-

lág Szabadítójának prófétikus személyiséggel töltekezett előkészítője, addig a „második” János, Jézus szeretett tanítványa, a gnosztikus evangélium papírra vetője Jézus második eljövételének, az „*apokaloipszisnek*” megírója, azaz előfutára. Kádár személyisége is illeszkedik ehhez a „táncrendhez”, csak éppen ellentétes előjellel: személyiségében a „jánosság” nem mint az *Eljövendő Égi Úr útjának egyengetője*, hanem mint az amerikai Reagen elnök által a „*Sátán Birodalmának*” nevezett *szovjet árny-hatalom útjának egyengetője* mutatkozik meg. Ezzel egy földi, ugyanakkor apokaliptikus méretű pusztulás előhírnökévé válik. Ennek a szerepnek tesz eleget, amikor 1956-ban *München Ferencsel* a szovjetek elé szökik, a háborúra készülődő Budapestről a magyar határra, s visszahívja őket „*a magyar nép és a dolgozó osztály nevében*”. Minden útja az evilági, az emberi nivó alá süllyedt, állati testi-erő-hatalom, s a pusztta matéria lefelé vezető irányába mutat. *Vége ezért a gyilkosok vége*: a meg hasonlítás, az elkeseredett bukás, az örület, a tudathasadás, a marcangoló, belső, pszichikai széttöredezettség, a skizofrénia szegélyezik vegetatív léte utolsó lépéseit, miközben odakint a magyar nemzet milliós tömegei ünneplik felemelt arcú gyaással és emelkedett lélekkel az általa legyilkolt, meggyalázott, arccal lefelé tetemett, szögesdróttal átfont csuklójú áldozatokat, s harsány szözetokban szakadnak fel a nemzet legjobbainak ajkairól az általa behívott megszállók elleni elemi gyűlölet kiáltó szavai: „Ruszkik haza!”, s a tömeg a „*Boldogasszony Anyánk*” dallamában olvad eggyé, ősi Istenasszonyunkhoz könyörög segítségért. Ilyen nyomorultul, megalázottan, szerencsétlenül még soha, egyetlen mérsáros sem távozott ebből a világból, mint ez a pusztulásra idomított, megszállott nyomorult, a Sátán levitézlett, magyarországi hadvezére. Hja, úgy hírlük, az ördög a saját híveit sem kíméli igazán.

Hunor és Magor **– magyar nemzeti sorsunk az Ikrek havában**

Nimród apa és Enéh anya gyermeke a két fiú. A hangsúly mítikus ikerségükön nyugszik. Ikrek, mert egymás tükörképei, s testvérségük nem pusztán az azonos pár szülőtől való származásra alapul, abba szétszakithatatlanul egybeforrott, lényegi *azonosságuk* is beleértődik.

Enéh, kinek nevét jelentésanilag a magyar ÜNŐ szavunk azonosítja, *anya* és *feleség*. Nemét tekintve *nő*, szerepét tekintve *feleség*, küldetését tekintve *anya*. Szerényen a férfi-napság mögé húzódo varázslatos hold-alakja azt a szubsztanciát fogalmazza meg, ami Istennek a nőbe áldott szándéka: *testi* minőségében nő és hitves, *lelki* minőségében feleség, azaz ura fele, *szellemi* minőségében anya. *Teste és lelke* („*lesznek egy testté és egy lélekké*”) a férjével való mély kapcsolatát határozza meg, *szellemi* szerepe, az élet továbbadása emeli élete csúcására anyaságában, mert ez a szerepe domborítja ki a nőiség legfelsőbb minőségét: a *termékenység*et. E hármasságnak egysége adja a meghatározást a magyar asszonyok mindegyikének az egészséges, a normális női hivatás betöltéséhez. Ha ennyit tudunk róla, mindent

tudunk róla. Alakja – tán ezért – többé nem kerül elő ebben a formájában a magyar mitológiában, csak mint Nimród felesége és a két dalia édesanyja. Származására, családjára sem utal a hagyomány, hiszen a misztikus emlékezet csak azt tartja meg, ami a történet kimenetele szempontjából a legfontosabb. *Enéh* anya alakját tekintve ez a fontosság az *anyaságban* domborodik ki.

Ha nevének jelentését (ENÉH – ÜNŐ – NŐ) összevetjük a mítoszban kidomborított szerepével, definíciót kapunk az egyetemes nő, az asszony alapvető küldetéséről, mely az *anyaság*, az élet továbbörökítésének, az élet fényének ragyogó testet öltése. Igaza van Molnár V. Józsefnek, hogy a nőt alapvetően két csoportba lehet osztani. Egyik csoportja a „modern” világban egyre szaporodó „hölgy”-ség képviselőiből áll, melynek jellemzője a gyermek *áldás*-jellegének elutasítása, az *önmegvalósítás* és a *karrier* diktálta testi és lelki *meddőség*, valamint egy elfajzott szellemi kibontakozás: az *anyagiak megszerzésének kötelességtudattá fordítása*, mely a nőt valódi küldetésével szembefordítva süllyedő társadalmi életünk közszereplőjévé züllesztí, miáltal családjával, ha van neki ilyen egyáltalán, szembefordítja, s a *maszkulin* tulajdonságokat erősíti benne. Jelszava az „*emancipáció*”, s ezt azért kell folytonosan hangoztatnia, mert érzi, hogy a másik női képlettel ellentétben egy meglehetősen alacsonyrendű alcsoportot képvisel. Ez a lény, ha egy szerencsétlen véletlen folytán testében életcsírára tesz szert, valóban terhessé válik, s nem terméknnyé, s ez az állapot számára minden, csak nem áldás. E csoport egyedei elvesztik nőiességük kerekdedségét, s férfiasan szögletes formává válnak, hivatalossá, aktívvá, dekadenssé. Jeltük a sötét, maszkulin szabású öltöny, a *nadrág* és a *cilinder*.

A másik csoport, az *anya*, akinek lényé megmarad az Istentől elrendelt keretekben és hivatástudatban, s ezért *nőiességük* növekszik, kerekded, forró lényük átítatódik *szeretettel*, s *önfeladásuk* áldozatában teljesedik be anyai küldetésük. Róla nem kell hosszan beszélünk, ahogy nem kell tudományosan értekeznünk arról sem, hogy miért lélegezzük be a levegőt, olyan természetes lényé a világban, körülöttünk. Míg az *anya áldott állapotban* van, addig a *hölgy* terhesként hordja a belételevedt magból szárbá szökkenő csapást.

Míg az előbbi nem társ, hanem csupán partner, addig az utóbbi alapvetően társ is. Ezutóbbi női ideált testesíti meg *Enéh* anya, *Hunor* és *Magyar* édesanyja, akiről aztán már nem is kell közelebbit megtudnunk, hiszen minden titka nyitva áll, amivel csillogó lényé átítatódott.

Krónikáink egyöntetűen arról beszélnek, hogy *Hunor* a *hun* népek ősapja, *Magyar* pedig a *magyaroké*. Eszerint két testvérnépet kell feltételeznünk az ikerpár metaforája mögött, amely kidomborítja e két független nép egy-lényegűségét. Ezeket nem lehet tehát két különböző gyökerű etnikumként beállítani, ahogy a *Magyar Tudathasadás Akadémiája* által kibocsátott tankönyvek és népszerűsítő művek sugallják. Életformájuk, testalkatuk, s általában antropológiai tulajdonságaik megegyeznek, egyazonos nyelvük *anyanyelv*, hiszen egy az anyjuk is. Az *anya* azonosságá *kultúr-hagyatéki azonosságot* is jelez, melyet a földrajzi és időbeli tá-

volság, a más-más környezeti hatások pusztán árnyalni képesek. Az anyanyelvi azonosság pedig automatikusan *néphagyománybeli, zenei, mitikus* elképzelésbeli, azaz teljes *gondolati-kulturális-kultikus* azonosságot jelent. Ezen túlmenően az ikerség lényege a *sors-azonosság* is, hiszen a történet szerint sorsuk hosszú időn át valóban egybe fonódott. Együtt indulnak „vadászni”, együtt pillantják meg azt a csodás kozmoszi jelenséget, amit a csodaszarvasság önt képi formába, amelyet együtt követnek. Együtt jutnak el a csillagvilág sugallatára arra a területre, ahol *monostort* alapítanak, s magukba szállva élnek *remete* (talán a kései, magyar *pálosság* korai előképe ez?) életüket, majd visszatérve atyjukhoz, együtt kérik, hogy letelepedhessenek és birodalmat alapíthassanak az új vidéken. Itt egyszerre akadnak rá **Dul** *alán fejedelem* leányaira, kik épp a *kürt* (KÖR-ISTEN) *ünnepe*t ülik a vidéken, s együtt rabolják el a feldúlt hajadonokat, alapítanak családot, s nemzenek utódokat velük. Sorsuk mégcsak nem is párhuzamosan fut eddig, hanem valójában egy sorsról beszélhetünk, azonos útról.

A történetnek ezen a pontján áll be a törés közöttük. Nem is törés, inkább csak keskeny sors-hasadék, mely ettől kezdve az időben egyre szélesedik, hiszen – mint a testvérek életében mindenütt – a családalapítással törvényszerűen válik ketté sorsuk is, s válnak két különböző, mégis olyan nagyon hasonló testvérnép ősatyjává.

Életük kezdete *Mezopotámiához* kötődik, életük folyása a *Kaukázus* irányába, majd a *Meóisz* felé sodorja őket, majd megjelennek az *alánok* (a lányok), **Dul** leányai az életükben, s ettől kezdve szakad meg közös futásuk. Mozgásukkal mintha kijelölnék annak az útnak az irányát, melyet majd a nyugati hunoknak, aztán az avaroknak, majd a honvisszaszerző magyar törzsszövetségnek is meg kell járnia. Mintha programot adnának az utódoknak, s megmutatnák nekik: merre vezet az út hazafelé.

A Tarih-i Üngürüs, Terdzsüman Mahmud török ősgeszta-fordítása még azt is részletesen elbeszéli, hogy hová vezet ez az út tovább. Más geszták erről mélyen hallgatnak, de a török fordítás jelzi, az őshagyomány a később lejegyzett írásoknál többet tud az ikrek sorsáról. Eszerint Hunor *Európába* jön, mégpedig – láss csodát! – a *Kárpát-medencébe*. A geszta azt is elmondja, hogy miért, s ennek pont az a lényege, amit a székely hagyomány találóan és tömören így közöl velünk: „*Mert ide talált a nyelvük.*” Mert ebben a térben élt olyan nép, mely beszédében azonos volt velük, s így hagyományában, kultúrájában, vallásában is össze tudott olvadni vele. Ezzel tisztázódott is a magyar nyelv eredete, melyről ettől a ponttól kezdve vitatkozni, s mely ellen ágálni lehet, de semmi értelme sincsen. Hiszen a krónika kimondja, hogy hazatértek Mezopotámiába atyjukhoz engedélyt kérni, hogy a jelzett területen hazát alapíthassanak, s miként kérhetek volna az ikrek másként apjuktól, Nimródától engedélyt egy olyan területen letelepedni, ami nem tartozott apjuk és népük, legalábbis távoli rokonságuk birtokába. Ha a szál, mely összekötötte a két terület lakosságát, nem is volt ilyen szoros kötelék, legalábbis élnie kellett Mezopotámiában annak a hagyománynak, mely az ottani ember tudatát egy határozott történelmi folytonosság birtokában összekötötte a Kárpát-me-

dence népességével?

A geszta aztán azt is elmondja, hogy miként került az őket befogadó kárpát-menedencei uralkodó halála után Hunor kezébe a hatalom az egész terület fölött, s hogy ő hogyan hívta be a keleten maradt néprészeket, akiket a krónikás szintén Hunor-népeknek nevez.

Magyarról nem esik többé szó egyik krónikánkban sem. Csak Hunor népének sorsát mondja el az említett, török fordításban ránk maradt ősgeszta. Magyar népe a szakadás után is ott marad, ahol korábban élt: a Kaukázus alatti és közvetlen afölötti területeken. Ennek különben régészeti nyomai is vannak, hegyeken épült, felhőkbe emelkedő tornyú erődítmények, folyóparti vagy kereskedelmi utak csomópontjain rakott városok, mint amilyen a Kuma folyó menti egykori Magyar, mezőgazdasági területekről, melyeket a lakosság szisztematikusan művelt, s mindezt az 1990-es években német és angol régészek fedték fel. Az ezekkel kapcsolatos beszámolókból, s természetesen a frissen sült szakirodalomban egyetlen egyszer sem vetődik fel a magyar népnév, pusztán annyit közölnek, hogy a *szkiták* leleteiről beszélhetünk, kiket a feltáró régészek „kultúra-gyanús” tárgyi hagyatékok alapján azon nyomban az *árja* kategóriába sorolnak.

S most szakítsuk meg az „ikrekkel” kapcsolatos eszmefuttatásunkat, hogy kicsit később, Atilla császár személye kapcsán majd ismét visszatérhessünk a velük történelmünkbe lépett „ikerség” tárgyköréhez!

Nagy Atilla király – a világ pörölye

A zsidókeresztény hagyomány semmilyen formában nem ismeri el a *lélekvándorlás* tényét. Ugyanakkor a Római Egyház által kanonizált evangéliumok közlik velünk, hogy a „nép” a „bemerítő” Jánost *Illés* próféta *reinkarnációjának* tartotta, s hogy Jézussal kapcsolatban is elhangzottak hasonló vélekedések, mikor az ismeretlenségből a közszereplés színpadára lépett, s a „nép” szellemi hatalmát érzékelve arról vitatkozik, hogy melyik próféta született benne újjá. Még az apostolok is hangoztatják Jézus kérdésére válaszolva, „*Kinek tart engem a nép?*”, hogy némelyek Illés, mások más próféták újjászületésének tartják Őt, s arra a kérdésre: „*S ti kinek tartotok engem?*” egyedül Péter válaszol egyértelműen: „*Te vagy az Údvőztő, az Isten egyszülött Fia.*”

A i magunk sem fogadjuk el az általános reinkarnációs tannak azt a változtatást, melyet a *buddhizmus* közvetít, mert valljuk, hogy *minden ember egyedi jelenség*, s értéke, valamint az emberi személy életének egyéni felelőssége is éppen abban áll, hogy az adott formában és keretek között soha többé meg nem ismételtető, ezért egy személyes Isten rendje szerint távoztával vissza az azonos létrendben sosem térhet. Ezért olyan nagyon súlyos a gyilkos bűne, mert olyant szüntet meg, amit nem ő adott, s ami egyszerűségében megismételhetetlen. Egyszermind azonban valljuk azt is, hogy Isten örök lényé számára nincsenek kizárólagos törvények, melyekkel az ember halhatatlan létének rendjéről intézkedik, s elkép-

zelhetőnek tartjuk, hogy a legszeretőbb édesapa sokféleképpen segíti gyermekeit a lelki és szellemi nemesedés útján, hogy végül elérhessék a teremtménynek szánt legtökéletesebb állapotot: az istengyermekséget. Melyik apa nem kész újabb lehetőségek megadására megtévedt gyermekének, ha az azt igényeli, hogy újból bizonnyíthasson?

Ugyanakkor rá kell mutatnunk, hogy a reinkarnációs tanítás egy bizonyos formában nem idegen a magyar szellemben fogant spirituális elképzelésektől, de magától a keresztény tanítástól sem. Népünk éles szemmel látja az azonosságokat történelmünk egyes nagyjai között, mint ahogy egyértelmű párhuzam vonható *Atilla* és *Corvin Mátyás* alakja között. Atillát egész Európa „*Isten ostora*”-ként emlegette, ami felülről kapott küldetését egyértelműsíti. Mátyás trónralépését a magyarság Isten rendelésének tartotta, de az udvarban hosszan időző *Antonio Bonfini* olasz humanista is így vélekedik róla a Mátyásnak készített *Filarete-fordításainak* ajánlásában: „...*hallgattál az Istentől jövő hívásra, mellyel uralkodásra szólított téged, noha még tízennégy éves sem voltál, isteni parancsra kezvedbe vetted az ország jogarát...*” Máshol: „*Ki ne volna hát meggyőződve arról, hogy a te méltóságod inkább az égből ered, mint emberi rendelkezésből? Mert hiszen sem emberi hatalom, sem bilincs, sem börtön, sem nehéz száműzetés nem akadályozhatta vagy késleltethette az Istentől elhivatott és uralkodásra kijelölt Mátyást abban, hogy a neki szánt trónt már gyermek- (hogy ne mondjam: csecsemő-) korában elfoglalja. És a trónra nem összekoldult szavazatokkal választották meg, nem is a megvesztegetett főurak óhajára, hanem harctól lihegő kard követelte, az ragadta és váltotta ki a végzetes trónra.*” Már küldetésük lényegét tekintve, de ugyanígy uralkodásuk dicsősége, a magyar nemzet sorsa fölötti őrszerep alapján is láthatjuk, nem véletlen, hogy Hunyadi Mátyás Atillát tekintette példaképének, s neki szobrot is állíttatott visegrádi palotájában.

Ugyanígy finom „ujjbegyérzékenységgel” tapogatózva, minden szentségtörés nélkül elmondhatjuk, hogy hasonló párhuzamokat látunk *Jézus* földi személye, emberi jelensége, és *Szent László* királyunk között is. Ha csak a *Szent László-hermát* (László király fejcsontját rejtő ereklyetartó, mely egyes vélemények szerint a pártus korból öröklődött ránk) tekintjük, s összevetjük pusztá külsőségeiben a Turini Lepel *Jézus-arcának* rekonstrukciójával, megtévesztő az azonosság. Érdekes jelenség azonban az is, amire több kutatónk is felhívja a figyelmet, hogy a világ szentjeinek táborában – a római katolikus tanítás szerint – az Isten Fián kívül mindössze egyetlen szent létezik, akinek a nevét gyógyítás érdekében segítségül lehet hívni, s ez éppen a magyar *Szent László* király. Így személye és *Jézus* személye között a hagyományban meglévő kapcsolat erősítést kap. Ennek a látásmódnak a létjogosultsága, azon kívül, hogy Turul-házi királyaink az *Atilla-nemzetségen* keresztül *Jézus* „házából” valók, azon az alapon áll, hogy amint a *kozmosz élő minőség*, melynek sugárzó, forró szelleme étellel árasztja el a teremtett valóság minden porcikáját, nincs egyetlen atom a világmindenségben, mely ne újulna meg az állandóan mozgások, áramlatok sodrában hánykolódó, életteli térben. *Az emberi szellem a*

hozzá kötődő lélekkel kozmikus áramlatok sodrában születik testben a földre, s miután eltűnik innen, visszakerül ugyanazon áramlatok sodrásába, ahonnan a Teremtő Akarat révén a sors ismét partra vetheti majd, mint egykor már megtestesült létminőséget, eszmét, szellemiséget, erkölcsi megnyilvánulások csokrát. Így kimondhatjuk mindazon uralkodóinkra, kik nemzetünket Isten csodálatos akaratának megfelelően szolgálták, hogy kivétel nélkül annak a szellemiségnek (nem szellemi individuumnak!) a bizonyos fokú „reinkarnációi”, melyet a magyar nép első kultúrhérosa, Nib-Úr mutatott fel elsőként a világnak, s amelynek ősi értelmében fogan meg egy egész népközösség, később az esszénus alakulatok, s maga a *Fény-Fiú, Ízsá* felülről áradó, magasztos szellemisége és tanítása is. Ilyen alapon nyugodtan és lelkiismeretfurdalás nélkül tarthatjuk akár *Atillát, Istvánt, Lászlót*, akár *Turul-házi* királyaink egész sorát, s a vérségileg szegről-végről, táltosi életszentségét tekintve pedig egészében szintén ebből a vérvonalból született *Corvin Mátyást* is a nib-úri párdúc-naphős, avagy az atillai vezéri vonal, de éppígy Jézus vérvonala újjászületésének. Ez az a *jelleg*, melyet a magyar a -ság, -ség képzővel fejez ki oly érzékletesen, s így nevezhető meg, ezáltal az általánosító törekvés által nagy uralkodóink *táltossága*, *Nap-Úr-sága* is. Mert ahogy minden faágon billegő levélkékben a **mag** ébred életre, úgy minden táltos-mág-us-ban, s így szent királyaink egész sorában is a **Mag-Ős** ébred újra fel. Mindezek a hősök által ugyanis ugyanaz a szellemi fényesség támadt fel a világban, s ugyanaz az erkölcsi nagyság mutatta meg magát a sodródó Eurázsia földrajzi középpontjában, melynek éltető erejéből még a magyarság köré gyülekezett jövevény népecskéknél is bőven jutott élet-energia. Ezek – mint pl. a tótok, vagy az oláhok – saját ősi hagyomány híjával a mai napig sem képesek saját kultúrájuk felmutatni, hiszen még az újdonsült tót nemzeti címer is a *Turul-ház* ősi címerének a megértés hiányában torzult, értelmetlen változata lett. A jelkép átvétele, mégha bicegősen is, arra mutat, hogy nincsen saját hagyomány, melyre építeni lehetne. Nem több ez a törekvés, mint a botladozó, éppen járó tanuló kisgyermek első, dacos fölfedező útja az érthetetlen és kibogozhatatlan titkokat rejtő világban, s így is kell nekünk ezeket a csetlő-botló, bölcsödéskorú népecskéket kezelnünk: soha nem ellenségként, de mindig szigorú szeretettel.

A világra született *nib-úri* szellemiségben fogant, mindenkori új uralkodó azonban soha nem élettelen, robotszerű kópia, hanem mindig rendelkezik a kor megkövetelte szellemi többlettel, amit a történelmi szükségszerűség növeszt személyiségében.

A magyar nemzet közismert és egyben írott történetének Nimrud utáni legnagyobb alakja *Atilla* király, akit nyugodt szívvel nevezhetünk akár császárnak is, hiszen nem egy ország, hanem egy kontinensre kiterjedő birodalom, sok-sok nép teljhatalmú uralkodója volt. Ezen kívül ne nevezzük Őt eztán fejedelemnek amiatt sem, mert bebizonyosodott, hogy Ő is már a Magyar Szent Koronával felkent, és Isten kardjával felövezett, Jézus-hitű *táltos*-, azaz *apostol-királyunk* volt. Inkább azoknak a magyarságon kívüli uralkodóknak, nyugati és keleti császár-

roknak és királyoknak az uralkodói volta kérdőjelezhető meg, akiket nem ezzel a koronával, azaz nem Isten közvetlen hatalmával kentek fel az uralomra.

Atilla nevét az **Etil** – *folyóvíz* – jelentésre vezetjük vissza.

A magyar nép vándorlásai során mindig kereste az éltető, tápláló vizet, ezért folyóölgyekben telepedett minden alkalommal, amikor helyváltoztatásra kényszerült. Spirituális léte pedig – kis kitérőktől eltekintve – mindig követte az Élet Vízének Forrása felé vezető égi ösvényt (Élet Vize = anyatej – Élet Vízének Útja = Tejút, vagy másként Hadak Útja), s ezt teszi ma is. Atilla, aki a magyar nemzetek sorshatározó nagykirálya volt, ezt a spirituális vágyat testesítette meg. Atilla Élet Vize még a kései utódok, Ügyek apa, Álmos nagykirályunk, majd Árpád idején is éltető áramlattal ömlik szét Európán, amint ezt Emesü fejedelemasszonyunk víziója is bizonyítja. A hagyomány tehát Atillával, a földi, testi uralkodóval nem szállt sírba, hanem folyamatosan jelen van a magyar történelemben továbbra is.

A ég egy csillagmitoszi jelenségről szót ejtek most Atilla kapcsán. A vízzel az ihletett magyar népi tudás nem csupán az egyik földi elemet jelzi, mert ugyanígy megjelenik a víz az égen is. Ez a megjelenési forma pedig, amint már zárójelben jeleztem, a *Tejút*, az égi tápláló *életvíz* alakjában. A magyar néphit még „*halastó-állásról*” is tud a csillagvilágban, melyből az égi szarvas, a *csudafiúszarvas* iszik, s amely így a *világmindenség forrásaként* a „magyar kozmoszt” léttel tápláló középpont lesz. Ezt az értelmezést erősíti az ősi magyar szavrasagancs-kozmosz metafora általános megléte hagyományunkban. Tehát a víz a népi kozmosz-értelmezésben az égi rendben is jelen van, s így Atilla személye is olyan mély összefüggéseket hordoz a földi, az emberi társadalom számára, melyeknek eredete a csillagvilág törvénytárából származik le uralma idején a társadalomba. Atilla/Etil éltető, frissítő, életet permeterző forrásvíze sem csupán a nagy államférfi, a nagy népvezér, a karizmatikus vezető egyéniség szellemi-léleki energiáinak szétáradását jelenti Európában, hanem mindefelőtt és mindenek előtt a Felső Világ, Isten teremtő szféráinak földi társadalmunkba, az emberiség történelmébe ömlő, életadó szándékát is az Atilla-jelenségen keresztül. Így már maga Atilla is – eredendően – hordozza a szakralitást, az Isten szándéknyilatkozatából származó *született szentséget*, mely majd vér szerinti leszármazottainak, az Árpád-háznak csodálatos európai uralma során válik minden addigig meghaladó mértékű földi realitássá Európa történelmében. Így Atilla is természetsszerűleg a megszentelt földön, a Kárpát-medence szentséget indukáló, sugárzó, isteni energiákból táplálkozó erőforrás-vidékén csillogtatja meg azt a felülről származó hatalmi és uralmi rendet, mely az égi útról kezébe adott ún. „*Isten Kardjában*” fogalmazódik a földi ember számára is érthető jelképpé. Ez az égi „eszköz” ugyanazt a szakrális szubsztanciát hordozza, mint a szumer őskor mítikus idején Iz-Ten-nel kötött atya-fiúi szövetség jele, az *Égi Fokos*, melynek megléte a későbbi, a római történelmi korban a „*fascio*” népi-nemzeti összefogást sugalló jelében földiesedik társadalmi erővé. Isten égi kardja valóban ott lebeg Atilla korában Európa feje fölött, de ez a „*Damoklész-kard*” *nem öl, csak*

fégyelmez, s olyan, mint a ragyogó reggelben felkelő, égi üstökös fénye, mely bevilágítja a sokévezredes szkíta-hun történelmi kor Európájára lassan rátelepülő peremkulturák pirkadó, ősemberi világát Kelet mesés kultúrájával és civilizációs ragyogásával. Hátborzongató, bicskanyitogató szemtelenség, hogy mind a nyugati, mind pedig a „hivatalos” hazai történetírás („hivatalosnak” annál is inkább nevezhető, mert „történetírói” inkább páholyaik hivatalnokai, mint tudósok) ezt a máig meglevő kardot a sosem élt *Nagy Károly kardjának* tartja, melyet az aacheni császári székesegyház kincstárában őriznek. Ezen a kardon, mely nyilván rablás útján került Hunországból, vagy a későbbi Nagy Avariából mai helyére, akárcsak a középkor Nyugat-Európájának szinte teljes udvari és egyházi aranykincs tömege, látható az a palmettás, növényi ornamentika, mely a hun kori, illetve az azt követő ún. kora-avar kori sírleleteken, tarsolylemezeken, halántéklemezeken, függőkön is kimutatható. Érdekes, hogy ez a kard sehol nem tűnik föl a kora-középkori, egyébként fiktív, Nagy Károly ábrázolásokon. A „*Leges Barbarorum*” XI. századi kéziratában látható „*Nagy Károly és fia, Pipin*” című képen az uralkodó fiával együtt egy-egy egymás alá rendezett X-formákkal, amolyan egyszerű, bőr keresztfonatokkal díszített, egyenes kardot visel, de a *Musée Carnavalet*-ben őrzött, és az uralkodóval egykorúnak tartott elefántcsontfaragványon sem ez az enyhén ívelt, hunkori fegyvercsoda látható, hanem egy primitív, egyenesen formázott, a császári Róma hadseregében rendszeresített, durván kidolgozott, nehézkes fegyver. Az az érzésünk támad első látásra is, hogy a nevezett szobor maga is eredetileg valamely ókori római uralkodónak, főnemesnek, vagy katonai előljárónak a figuráját ábrázolta, melyet egy kicsit – eszmeileg – „megdolgoztak” a kor „akadémikusai”.

Atilla nagykirály fellépésével mint a kozmoszi szférákban megáradó folyóvíz, élővízként, éltető, mindent elborító, tavaszi áradatként ömlik el a kegyelem a korabeli világban. *Atilla király fellépése Istennek az emberi történelem vége előtti egyik utolsó kísérlete Európa kultikus és társadalmi életének helyreigazítására*, mely küldetésnek egyrészt a vén kontinens istenképének Jézus tanítása szellemében való helyreállítása, másrészt pedig egy olyan egyesült európai népszövetség létrehozása nyújtott volna kereteket, melynek valóra válásával Eurázsia méltóvá válhatott volna Isten Országának földi leképezésére. Ha Atilla személyének asztrális jelentőségét és jelentését vizsgáljuk, azonnal két kérdés vetődik fel:

- Miért és milyen szempontból volt szüksége Etil-Atilla vizére Európának?
- Mi volt az a *történelmi szükségszerűség*, ami Atilla küldetését sorsszerűen meghatározta az európai történelemben?

Habár nem a forró égövön, sem a Kelet hatalmas, füves, sík terein fekszik, Európa ókor óta eltelt történelme során – amint azt napjaink tapasztalata is élesen mutatja – mindig szikes lelki talaj volt. A „szik” és a „sík” szavak is mély szimbolikai összefüggéseket tárnak elénk: A *sík*, az alföldek talaja, melyre merőlegesen hullanak alá a perzselő, forró, déli fényugarak, akkor szikesedik el, ha nem öntözi éltető *folyóvíz*, mely termékenyítő erejével áldottá teszi a földet. Atilla fellépésének és alakjának kibontásakor ki kell tehát térnünk a kor történetének azokra a sajátos-

ságaira is, amelyeket a mai történettudománytalanság elhallgat. Talán szimbolikus módon Atilla szent városának neve is utal erre a szakrális küldetésre, mely keretbe foglalja Atilla asztrális szerepének lényegét: **Szikambria**, mely szó utótagjának elatinosított formája az „ember” kezdetleges állapotának, az „*embrió*”-nak fogalmát rejti (a-**M-B-R**-i-a). Az *embrió* természetes közege a *magzatvíz*, s ha az embrió körül megszűnik ez a nedv-állapot, akkor válik *szik-emrió*-vá. Ez a város volt az, mely a Kelet hatalmas „*sík*”- azaz „*szik*”-világának, valamint a Nyugat domb- és hegyvilágának határán terül el a Duna pilisi partjai felett, s összekötő kapocsként, szellemi energia-központként, és egyben összetapasztó energiaforrásként is működik a Kárpátok ölelte medence melengető valóságának, de ugyanígy Európának is a kellős közepén. Földrajzi, lelki és szellemi középpont, megkerülhetetlen lényeg e város materiális helye Európában egészen napjainkig.

A miként Péter, a választott apostolkirály, azaz **Ké-fa**, Szántai Lajos szófejtésében megkövesedett **fa**, azaz megkövült élet jelentéssel, a kőszikla (*szikés*, azaz élettelen anyag) Jézus felkenő tanítása során vált éltető *víz-hordozóvá*, melyet az „**emberhalász**” cím is megjelenít, melyet magától Jézustól kapott, Atilla nagykirály, de a többi e házból származó magyar királyok apostolságának vize is ebből a forrásból buzog a korai magyar történelem és Európa történetének szikes talajára. Innen ered péteri, azaz Istentől egyenes úton való, elhivatott, küldetéses apostolsága is, s rajta keresztül ömlik ez a felülről jövő áldás az Árpád-ház majdani királyaira is. Nem véletlen hát, hogy kárpát-medencei uralmi központja *Szikambria* (a Szik-ember városa) volt. Innen buzog elő az éltető *Etil-víz* a *kiszikkadt*, nedveség után epedő világra. Csodálatos párhuzamként említhetem itt a Holt-tenger melékén élt esszénusok, és Atilla küldetésének lényegi azonosságát: életet teremteni a kiszikkadt, holt tér anyagában. Csak érdekes színeként említtem most, hogy az „**am**” (Szik-*am*) az „**anya**” („*ama*”) jelentésére vezethető vissza, mellyel kidomborodik e szikes földrajzi pont legfőbb tulajdonsága, melyet terméketlenségnek, foganás kép telenségnek nevezhetünk. Ez a jelentés az imént említett „**ember**” fogalommal nem áll összeütközésben, hiszen az **EM-BAR** értelme emlőből táplált fi, azaz **anya-fia**, tehát „**anyától táplált**”. Ebből a mély hangrendi „**am**”-ból származik a másik ó-magyar szógyök, a magas hangrendi „**em**”, mely a táplálást jelöli, melynek során az **anya** „**életvízzel**”, anyatejjel látja el a frissen születő kisedet, gondoljunk csak az ősi „**emtet**”, vagy „**emlet**” (vö.: él-el-em, lét-el-em), azaz emlőt ad, szoptat igényre. Így a „**Szik-am**” eredeti jelentése táplálásra képtelen, terméketlen anyaságot ad, mely „**szikadt emlő**” minőségében alig várja már a víz tápláló és termékenyítő megjelenését: **Etil-Atil**, azaz az **étel-ital** – **kenyér** és **bor**, vagyis a Jézus által megjelölt élet-, azaz étel- és ital-áldozat megérkezését, hogy Európa közepének szikkadt pusztaságából újból termékeny mezőség támadjon. Érdekes vonás, hogy egy mássalhangzó áthelyezésével újabb összefüggésre derül fény: **étel-élet**, **ital-illat**. Így világossá válik, hogy a **kenyér** és **bor** áldozat nem más, mint az őskor emberének **élet- és illat-áldozata**, melynek során az ember élő, illatos füvekkel tisztelgett az életet adó Isten színe előtt. Talán ez ősz-eredete nyárvégi terményfelajánlásunk-

nak is. Ebben az értelemben fonódik össze Atilla és Jézus küldetésének lényege egy olyan megszentelt földrajzi térben, mely szakrális középpontján, egy lepusztult állagú őskori szenthelyen, Szikambiában szomjasan várja, hogy a nagy király és a Világ Világosságának elérkezze újra élessze a nagyvilág teljességében Isten Szent Birodalmát. Érdekes itt megemlékeznünk arról, hogy a *Képes Krónika* Atilla címei között felsorolja, hogy ő „...*Engadi neveltje*”. Ez az *Engadi* pedig abban a földrajzi térben állt, ahol az esszénusok fejtették ki tevékenységüket, akik közül pedig Jézus indult el az örömhír terjesztésére. Ilyen módon is összekapcsolódik Jézus, az esszénusok, valamint Atilla király alakja, s így is összeforr a Fény-vallású Atilla személye a Fény Fiával, Jézussal ebben a csodálatos, eltéphetetlen rituális kapcsolatban, melynek a jézusi, de ugyanígy szkíta-magyar áldozati rendben kéne megteststülnie, s amely az étel és ital, tehát a test- és vér-, azaz a magyar testvéri élet-áldozatban kellene az eredeti magyar lélek-program szerint mindennapi realitássá válnia magyar életünkben is.

Tudjuk, hogy Atilla idejében Európában, a kontinens hatalmas, belső tereiben teljesen más vallási jelenlét uralkodott, mint a középkor idején. Mint tudjuk, a vallás a kultusz mellett mindig ideológiát is jelent, az ideológia világlátást, a világlkép pedig szükségszerűen társadalmakban testesül meg. Így a törvény kimondja, hogy nincs olyan társadalom, melynek felépítménye ne lenne visszavezethető a benne élő ember világlátásán keresztül egy ideológiára, s azon keresztül egy vallási elképzelésre. Emiatt mondhatjuk ki nyugodt szívvel, hogy a világtörténelemben nincs olyan háború, melyet ne vezethetnénk vissza vallási okokra. A történetírók, és különösen a latin egyház történetírása mélyen hallgat erről a korszakról, s a Római Impérium bukását követő és a sosem létezett, ám még ma is *Karulu Magnus* nevével fémjelzett időkig tartó kort valamiféle ködös, megismerhetetlen világként állítja elénk. *Károly* alakjának – és *nevének* – betoldása az európai történelemben szintén arra utal, hogy a szkíta-magyar Turul-hagyomány szakralitást sugalló és ösztönző vonásait és hatóerejét szívesen integrálták volna a fejletlen Nyugat koraközépkori történetének alakítói a saját történelmükbe, elorozva ezzel az irigyelt hun-magyarok ösztönösen Isten-erőkkel felruházott, elemi lelkiségét, de ez a kitálatl uralkodói figura pusztán irodalmi árnyéka azoknak a szent uralkodóknak, akiket ősnéptünk évezredekken keresztül titáni méreteikkel állított a többi népek, s közöttük az V-VII. században Európára ömlő, gyökértelen euro-majom elé. A Turul értelmének lényege *Karulu Magnus* esetében azonban a „kara”, azaz *fekete* tollú sólyom (ólyv = ulu) megidézésétől a *sötétség* előjelét ölti magára, hiszen a szkíta-magyar hagyományban a kivételes előfordulású *fehér kerecsensólyom*, az *Újjászülető Fény* madara, volt a Szentlélek szimbóluma, nem a fekete. A „kara-ulu” tulajdonképpen a táltos-mágus fénylő szellemiségének sötét fonákja, mellyel az ún. „táltosküzdelemben” meg kell küzdenie, s akit le kell győznie, hogy küldetésének útjára léphessen. Itt tehát a Tur-ul- és a kara-ul-energiák küzdenek egymással, s e küzdelem végén a fehér táltos-erő győz, hogy a táltos elindulhasson küldetésének út-

ján. Nagy Károly fiktív alakja tehát nem más, mint a valóságos Tur-UI-os Atilla nagykirályunk nyugatiasított, sötét fonákja, melyet egy magát az atillai birodalmi képlet riválisának tekintő világi hatalom próbált meg beleoperálni az európai történelemben – nagy sikerrel. Ma azonban a nagy lelepleződések idejét éljük, amikor a felkellő fény beragyogja a legsötétebb, legszennesebb sarkokat is, s az Isteni Örök Igazságot nem lehet többé véka alá rejteni. A nagykárolyi „történelmi” fikciókra épülő ködösítésnek, hamisításnak a célja a tisztánlátás rontása, a történelmi tények elkendőzése, s a hagyománylopás, a magyar nemzeti küldetés Nyugatra transzponálása, s beleöntése egy soha nem létezett uralkodó fikciójába, s ezzel az irigyelt szkíta-hun-magyar nemzeti szentség nyugatra telepítésének elkeseredett és magtalan kísérlete is lezajlik, amiként a germánság Atilla alakját is nagy igyekezettel építi bele „Etzel” néven a saját mítikus őseinek kincsestárába, a *Walhalla* pantheonjába. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a légüres nyugati tér orzott, friss, keleti levegővel való, művi feltöltése ennek a „nagykárolyos”, legendai király-hagyománynak a megélesztése a germán Európa történelmében. Így amikor az egyházi történetírás e korszakot hamisítja meg, egy cél vezet: a meghamisított történeti koszoszakkal elrejtteni, elfedni a saját céljainak, a saját törekvéseinek valóságát, s egyfajta indokot biztosítani a maga jelenlétének Európa uralmi rendjében. Hogy szójátékkal éljek: egy hamisított koronát adni néki koronát. Miért? Mert a külszínében a jézusi eszmékre visszavezetett, ugyanakkor igazából farizeusi, és zsidó identitású Saul-Pál vallásának tanítása, máig sem oldható, belső feszültségekkel telített teológiája homlokegyenest ellentétben állt azzal a politikai eszmével, melyre az ugyanezen egyházi hatalom által jóváhagyott kizsákmányoló államforma, a feudalizmus, majd az ennek nyomán kiépített kapitalizmus, s a végső idők álszocializmusa, ez a – József Attila szavával élve – „fasiszta kommunizmus” épült. A latin egyház így az általa képviselt tanítás és az általa képviselt és támogatott társadalmi forma napi gyakorlata közti ellentmondással mély és végérvényes ellentétben keveredett saját magával is. A római latin egyháznak a prédikált vízzel el kellett fednie a szájából áradó borszagot. Mert ennek az egyházi-világ lényegét összerosmó hatalomnak a középkorban nem a világ jobbátétele volt a valódi célja, nem az evangélium hirdetése, hanem az indoeurópai, főként az indogermán faj térnyerésének előmozdítása, az őslakosság kulturális elfojtása, kiiktatása az élő nemzetek sorából, aztán az adóbehajtás, az evilági hatalom élvezete, a mások, akár teljes népek hatalmi céloknak való alávetése. Mindeközben az imént említettek sokáig nem vették észre, hogy ők is pusztá játékszerek egy olyan népi sovinizmus kezében, melynek célja a világ teljessége fölötti politikai és gazdasági hatalom megszerzése, s a tehénszerűen megadódó tett „egyéb” emberiség lefejt tejének állandó tejföltelenítése. Amikor ez mégiscsak szembetűnt, az európai germánság teljesen hiába játszott végig harcos történelmi ballépéseit olyan esetlenül és pusztítóan, kapkodásával és rombolásával csak további fájdalmat és szenvedést okozott mindenkinek, s céljában nemhogy erősödött volna, hanem maga is végtelenen elgyengült.

Atilla nagykirály körül szintén megjelenik a jól ismert *nimrudi* mítosz köde. E-

szerint a megfogalmazás szerint a Birodalom területén Nagy Konstantinnal hivatalosan is államvallássá lett a kereszténység, mely aztán keleti és nyugati ágra szakadt. Ha pedig ez valóban így volt, ha nem Atilla, hanem a *Biborbanszületett* volt az az uralkodó, aki a valódi Jézus-hitet államilag elismert vallássá tette birodalmában, akkor teljesen érthetetlen, hogy a római és a bizánczi kereszténység miért nem avatta szentté a mai napig ezt az uralkodót. Ha azonban megnézzük e kor a mai tudományos tanításnak megfelelően megfogalmazott vallástörténeti térképeit, azt látjuk, hogy a Jézus utáni III. században pusztán aprócska foltokban található meg a mai értelemben vett zsidó-kereszténység, mely a császárkor végi Európában mindenféle más kultúrszokkal kénytelen együtt élni, mint amilyen a legalább oly mértékben elterjedt *Mithrász-kultusz*, s más egyéb vallások, de a kezdeteknél, s főként Atilla idején kénytelen tudomásul venni, hogy az Eurázsia nagy részét, a kontinentális, hatalmas teret nem a római kereszténység, hanem a manicheus vallás európai lecsapódása, a *szkíta kereszténység* mérhetetlenül nagy tömbje tölti be étellel, békével, valódi Jézus-hittel.

S most, Atilla nagykirály szerepének taglalásakor, küldetése mélyebb megértésének érdekében, egy teljes fejezet keretében részletesebben utána kell néznünk, milyen is volt az a vallás, mely e kor Európáját tiszta, ragyogó fényességében tartotta. Ezt azonban nem tehetjük meg másként, mint szoros összehasonlításban a kor Európáján terjeszkedni kívánó, politikai indíttatású, római rítusú katolicizmussal, melynek az egykor volt manicheizmus vallási jelensége még ma is olyan nyomasztó súlyt jelent, hogy képtelen érzelmek, gyalázkodás nélkül beszélni róla.

III. rész

Dualista manicheizmus és dialektikus római saulizmus – Európa rossz lóra tesz

Néhány szó Mani vallásáról

„Én, Mani, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából, az Igazság Atyjából, akitől eredek, aki mindörökkön örökké él, mert Ő mindenek előtt volt, és mindenek után lesz. Minden, ami keletkezett és majd egykor létrejön, az Ő ereje által létezik. Belőle eredek én, az Ő akaratából létezem. Átala nyilvánult meg nekem minden igazság. És így az Ő igazságából való vagyok. Eme igazságot a vélem utazóknak nyilvánítottam ki. Békét hirdettem a béke gyermekeinek, reményt prédikáltam a halhatatlan nemnek. Kiválasztottam azokat, akik az igazság ezen ösvényén képesek a fölemelkedésre, és megmutattam nekik a fölfelé vezető ösvény futását. Lefírtam a halhatatlan örömhírt, és belefoglaltam a különös, pompás titkokat. Hatalmas dolgokról, s roppant történések legmagasztosabb jeleiről adtam hírt benne. Amit Isten kinyilvánított, elmagyaráztam azoknak, kik az igazságot szomjúhozzák. Tanúságot tettem nekik az igazi látásról, s a legnagyobb ki nyilatkoztatásról, mely részemül jutott.”

(Részlet a Köln városában fennmaradt, miniatűr manicheus kódexből.)

A negyedik évszázadra ébredvén a keresztény tanítás szórt telepeken jelen van már egész Nyugat-Európában, s főként a *Rajna-Duna* vonaltól délre eső részeken, de éppúgy jelen vannak Afrika északi partvidékén egy összehúzódkiszélesedő sávban, majd a Nílus-delta vonalán Dél felé, s a keleti partvidéken észak-keletnek tartva magában foglalja a teljes Kis-Ázsia mellett az egykori Pártus Birodalmat, melyen a jelzett időben a „szasszanida perzsa” uralomként jelzett formáció él. Aktív jelenlétének határai – a térképek szerint – egybeesnek a széthullott Római Birodalom egykori határaival, de Kelet felé jócskán meghaladják azt. A mai nyugati történelmi térképek azonban – egy régi hamisító kedv kénye szerint, és érdekes módon – sehol sem beszélnek „római katolicizmusról”, csupán egy átfogóan és általánosítóan „kereszténység”-nek („Ausbreitung des Christentums im Römischen Reich bis ins 5. Jahrhundert”) nevezett régiót említenek. További ferdítés, hogy e térképek nem foglal koznak az ekkori Európa belső területeinek népességével. Más térképekről azonban tudjuk, hogy itt ekkor nyugaton kelták, keleten pedig különféle szkíta törzsek összefüggő tömbjei laktak. Ugyanakkor azt sugallják e térképek, hogy a kereszténység semmilyen formában nincs jelen ettől a „demarkációs” vonaltól sem északra, sem keletre. Nem választják szét kiemelten a nyugat-római, azaz páli kereszténységet az e korban létező, virágzó *manicheus kereszténység*

tömbjétől, jobban mondva ez utóbbit meg sem említik, holott a kor nagyinak tartott római keresztény egyházatyái elkeseredett és éppen ezért roppant agresszív hangú vitairatok tömegét bocsátják szárnyra éppen a manicheus vallás európai jelenléte és letartóztathatatlan terjedése ellen. A valóságban a térképek ezzel az önféjű általánosítással nem hazudnak igazán nagyot, csak torzítanak, hiszen a mai „*européer*” a római kereszténységet és annak szakadár szektáit tartja „*A*” *kereszténységnek*, s mivel sem e térképek, sem pedig az iskolai történektanítás nem beszélnek részletesen ezeknek a kezdeti évszázadoknak valódi vallási megoszlásáról a vén Eurázsiaiban, azt a hamis látszatot igyekeznek kelteni, mintha a római kereszténységről lenne szó, hiszen ma ez a kereszténység uralkodik mindenütt a legnagyobb arányban. Európa hatalmas belső területein ekkor már valóban a kereszténység uralkodott, mely a negyedik századra elborította a teljes kontinenst, de ennek a kereszténységnek neve is volt, s – bár valódi *katholiké-t* alkotott – nem *római katolicizmusnak* hívták. Mivel Európa belső tereit nyugaton a kelták lakták be, kiknek neve csak magyarul érthető: **keleták**, keletről származók, s akiknek a mai *Törökország* területén, *Kisázsiaiban*, a **Kappadókia-Pamfilia-Pontus** háromszög által behatárolt hatalmas területen, tehát az egykor Mezopotámiojának nevezett terület peremvidékén élő töredékét nevezték Jézus korában **galatáknak**. Ezekről a római katolikus „Ábel-Zsuzsanna” c. bibliai lexikon is megjegyzi, hogy „*A galaták kelta eredetű törzs voltak.*” Kelták éltek tehát a mai Spanyolország vidékétől kezdve (*ibero-kelták*), a mai Franciaország területén (*gallo-kelták*), majd a mai bajor földön, aztán a későbbi Böhmenen (Csehország) és Ausztrián át egészen a Kárpát-medencei Duna-vonalig. Ettől a vonaltól kelet felé pedig egészen a mai észak-nyugat Kínáig, a magyarság pillanatnyilag élő legközelebbi nyelvi- és genetikai testvéreinek, a *mandzsúroknak* és *ujguroknak* szállásvidékéig pedig nagy számban szkiták töltötték ki a hatalmas terett léttel. Innen keletre, egészen a mai *Mongóliát* és *Tuvát* is magában foglaló területeket is ők lakták be, s törzseik éltek egészen a Japánnal szemközt fekvő csendes-óceáni partokig. *Mesterházy Zsolt* bizonyítja tudományos alaposággal, hogy *a keleták és a szkiták nem két különálló kultúra, hanem szinte ugyanazon népi és nyelvi közeg. Szántai Lajos* egyenesen odáig megy megállapításával, hogy amikor keltákról és szkitákról beszélnek, ugyanazt a népet kell értenünk. Ez az sokévezredes európai ősnép a mezopotámiai térből és a füves sztyeppék felől sorban érkező testvérnépek folyamatos visszatelepedési hullámai folytán a Jézus utáni századokban ősvallásának kiteljesedését Jézus tanításában látja, de ez az „új” tan nem több a számukra, mint ősvallásuk adventjének beteljesülte egy arra épülő, szervesen megnövelt tartalmú tanítással. Évezredes adventjük e tan terjedésével befejeződött tehát, mert világra született a Fény-Atya és a Fény-Anya gyermeke, aki a „*Világ Világossága*” címet kapja az ősnép nyelvén, melyet a világ ma *magyar-ként* ismer. Ez a keresztény vallás azonban nem volt azonos a *római rítusú* kereszténységgel, mely pusztán a kontinens déli peremén, szórványban, s az eredeti, jézusi és apostoli tanításhoz mérten, csenevész *szektaként* élte világát. Úgy is fogalmazhatnók, hogy mind a római-, mind pedig a bizánczi rítusú kereszténység puszt-

tán *perférikus* jelenség voltak ahhoz a hatalmas, mezopotámiai eredetű keresztény tömbhöz képest, mely szeretetkultúrájával kitöltötte szinte a teljes Eurázsiai békével és a „hit melegével”, ahogy a római rítusú térítő pap, *Orosius* lelkendezve beszél a hunok énekétől zengő európai keresztény egyházakról.

Atilla uralma alatt Európa a *szkíta-kereszténység* kontinense lett, melynek manicheus főága vált itt általánossá. Ez a vallás Észak-Kínától az Atlanti óceánig, Észak-Afrika teljes partvidéki sávjától egészen a Rajna vonaláig élő, friss, mediterrán szellemiséget lélegző Jézus-hittel áldotta meg a kontinensek életét. A kor egyik kimagasló egyházi alakja, a mai *Algéria* területén született *Szent Ágoston* maga is ennek a vallásnak a keretei közt találta meg a Jézushoz vezető utat: Mani követője volt. Mani tanítása megragadta lelkét, s a Fény kiadásának idején erre a vallásra tért meg. A Római Katolikus Egyháznak a manicheizmusról éppen *Ágoston* kapcsán kifejtett tanítására a későbbiekben még visszatérünk. Hogy megértsük azonban, milyen hatalmas hatása volt ennek a vallásnak az igazság után eredő emberek tömegei számára, néhány szót kell ejtenünk Maniról, s az ő tanításáról is.

Mani igazi lényegkereső vallási kompilátor, akinek legnagyobb és legalapvetőbb felismerése abban állt, hogy az ősi rendből kilépett emberi értelem elveszítette átfogó látását, s így az Isteni Igazság, s az öskinyilatkoztatás eredeti szándéka a különböző vallásokban csak töredékesen maradt fenn. Ezért minden igyekezetével, hatalmas műveltségével, s hosszas és alapos tanulmányok folytatása után sikerrel kísérelte meg a különböző világvallások tanításából az eredeti, autentikus ös-kinyilatkoztatás mozaikköveit összekompilálni, s ezt a történelmi mélységből kibontakozó képet szentelte meg Jézus iskolájának és szellemi nagyságának üdvözítő tanúival. Ez azt jelenti, hogy felismerte a töretlen folytonosságot az emberiségnek adott *öskinyilatkoztatás*, a *kusita-káldeus-babiloni-mag-ár nép kulturális-vallási hagyományából* kifejlődött vallási irányzatok (ös-gnoszticizmus, budaizmus, zoroasztrianizmus stb.), valamint a *Fény-Jézus tanítása* között. Más népből származó tanító nem is nyúlhatott volna ilyen feladatok után, hiszen a pártus-szkitaság volt az egyetlen nemzeti közösség az ekkor ismert világon, mely a *Ös-Tudást* egyenes ágon örökölte az ös-kinyilatkoztatást egyedül birtokoló őseitől, s ennek értelmében küldött nép voltak. Világvallást, mégpedig a szó legszorosabb értelmében vett „*katholiké*”-t alapított az egykori, immár elveszett, egységes, ősi világkép helyébe, mellyel kárpótolni kívánta a szellemileg megosztott, politikai/hatalmi harcok kényszerétől üzdött emberiséget az elvesztett paradicsomért. *Ez a lábra kapó világvallás Mezopotámián és Kis-ázsian kívül betöltötte a teljes teret az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig, a spanyol atlanti partvidéktől Kína keleti területéig, ezen kívül Észak-Afrikát, s magába foglalta a Muhammad előtti teljes arab világot.* Amikor pl. *Szent László* középkori legendája arról beszél, hogy *László* törekvése az „*igazi katolikus*” vallás helyreállítása volt, tudjuk már, hogy mire kell gondolnunk. Mani tanai a tiszta *gnóziist*, a Fény kiadásának Jézus személyében felálló, hatalmas vallási tablóját, azaz *ikonosztázát* állítják elének. Ennek a személyes szubsztanciának

anyagiasult kifejeződése, a világ vallástörténetének első, és egyben legtökéletesebb ikonosztáza a közvetlen Atilla kora előtt keletkezett *Magyar Szent Korona. A gnoszticizmus a Jézus utáni első két évszázad szellemi irányzata, mely a megismerés lényegét, célját az isteni szubsztancia feltárásában jelölte meg.* Mint ebből következik, a gnózis lényege, hogy a hitre épülő vallásokkal ellentétben **KÖZVETLEN ÚTON NYERT ISTENISMERET**-et jelent, melynek lényege a „közvetlen”-en és az „ismeret”-en. A gnózis eszerint Isten tudhatóságát hangsúlyozza az „istenhittel” szemben. Arra utal, hogy amit hinni kell, az nem létezik, mert ami van, azt meg lehet ismerni. Így e vallás filozófiáját illetően sosem beszélhetünk istenhitről, tanrendszere pedig nem egy mai, alapvetően páli értelemben vett teológiára épül.

Olyan megtisztító erőt képviseltek e tanok, hogy a népek, kiket megérintett, ö-römmel fogadták lelkükbe azokat, hiszen gyógyírt jelentettek minden emberi, személyes és társadalmi bajra és elesettségre egyaránt. Ez a tan tiszta képletet teremt a létező világ valóságáról, *nem teologizál, és nem magyaráz, nem érvel, nem vitázik, hanem tanít.* Ha a római katolikus vallást veszem a klasszikus értelemben vett vallásnak, akkor ez esetben nem is „vallás”-ról van szó, hanem átfogó erkölcsi és életelvekről, melyek segítik az embert a világ kaotikus törvénytelenességében való mindennapi eligazodásban, megerősítik a felülről kapott törvény erejével, s visszaállítják szellemét az elvesztett, ősi létállapot, az édenkerti valóság hullámhosszára.

Azt vallja, hogy az Édenből kihullott világot két különböző természetrend uralja. Az egyik rend, mely a teremtésben kiáradt az emberi mikrokozmoszra, a *Világosság világa*, a másik pedig a *sötétség*, a zoroaszteri tanításban „*ármány*”, a gonosz erők kaotikus szellemi rendetlensége, mely az emberiség egyre növekvő részét hatalmába kerítette. Így az ember ezen hatások nyomása alatt maga is *dualisztikus* lényvé vált történelme süllyedésének kóborgó útjain, azonban még mindig magában hordja a lehetőséget az ősforráshoz való visszatéréshez. Ezért van szükség a Fény folyamatos felszabadítására az emberélet során, mert a Fény, az éltető meleg nélkül elpusztul a világ, s a sötét terméketlenség győz.

Érdekes tény, hogy az uralmukat materiális alapokra építő hatalmak a világtörténelemben mindig „*dialektikus*” világnézetet alkottak (mint korunk „*dialektikus materializmus*”-a), míg a magát Isten szabad teremtményének látó istenképek embere világát mindig „*dualisztikus*” alapokra helyezte. Mert a *dialektika* harcoss, anyagiasult szellemet, és kibékíthetetlen ellentéteket sugall, hiszen ez a világot két, egymástól mereven elválasztott, és egymással sosem keveredő elemre osztja, míg a *dualizmus* azt tanítja, hogy a jó és a rossz nem függetlenek, nem elhatároltak egymástól, hanem egymásra hatva, egymásban léteznek, s ezáltal jóvá tehető a rossz útra tért világ folyása, s az ember történelmi tévelygésének rendetlensége is. A dialektika – az érthetőség kedvéért egy kissé kisarkítva – így a gonosz megszüntethetlenségét is sugallja, a dualista képlet pedig a jó győzelméről profétál.

Mani világképe tehát törvényszerűen nem a *dialektikára* épül, hanem a felvázolt *dualista* képletet képviseli, hiszen a *dialektika* megváltoztathatatlan világképet,

végleges, befagyasztott szellemi állapotot ábrázol, melyben a jó a rosszal kiegészítő ellentétekként, mintegy szimbiotikus módon létezik együtt. Ebből a gondolatból születik meg az „eleve elrendeltség”, a „*predesztináció*” protestáns hittétele, míg a *dualista* szemlélet szerint az ember e kettő harcának keresztútjében él, s módja van a *szabad választásra*, hogy melyiknek az oldalára áll. Nincs tehát determináció, melynek értelmében nem léteznének ösbűnök sem, hiszen így az ember minden aljasságát az eleve elrendeltségre kenhetné. Ennélfogva a rossz legyőzhető. A manicheus tanok tehát az emberi szabadságra és az ebből adódó személyes és társadalmi felelősségre, s a fejlődés, az előrelépés állandó feltételezésére építenek, míg a dialektikus világképek inkább egy determinatív rendszerben gondolkoznak.

Egy 1911-ben Kelet-Turkesztánban fellelt manicheus irat szerint tehát a világot két elv, a jó és a gonosz elve hatja át, s „*Az embernek elsőként meg kell ismernie mindkét elvet. Aki be akar lépni e vallásba, annak tudnia kell, hogy a világosság és a sötétség princípiumai két különböző természettel bírnak.*” Mivel a tan szerint a megszentelt rend és a kaotikus rendezetlenség egymásba fonódnak, együtt léteznek, az embernek először is fel- és meg kell ismernie a világegyetemet, azaz a teremtés eredeti, belső rendjét. Ezt a szemléletet nevezzük „*kozmológikus világkép*”-nek. Ha a megismerés megtörtént, az emberi elme a felismerés súlya alatt választásra kényszerül a káosz és a rend, az élet és a halál létrendjei között. Ezt nevezzük „*szabad akarat*”-nak, melyre Jézus is építi tanítását. Hiszen miként maga Mani írja, „*Az embert az Isten saját hasonlatosságára teremtette. Tegyen az ember bármit is, az a legfontosabb, hogy ezen állapotán mindig elgondolkozzon, s kérdezze meg magától, hogy kicsoda ő, és honnan ered a jó és a gonosz.*” (Ennek a gnosztikus szemléletnek a tükrében születik meg a későbbi időkben *Paul Gogan* festménye is, mely címében fogalmazza meg az ember állandóan feltett kérdéseit által az emberi élet-rend lényegét: „*Honnan jöttünk, kik vagyunk, hová megyünk?*”). Állandó önkontroll és tudatosság, mely arra a meggyőződésre alapul, hogy a világon minden létező, tehát maga Isten is megismerhető az emberbe oltott isteni *Logosz*, azaz *IGE* (jóra mozgósító, velünk született fehér energia) számára. Állandóan megerősített elkötelezettség a jó mellett: ez a Világosság világába vezető, szabaddá tett és szabaddá tevő út feltétele. Mert a világ eredendően a Világosság működésének színtere, de ennek tudatosítása nélkül az emberélet sötétben bolyong.

Egy másik Mani-zsoltár így fogalmaz: „*A Világossághoz vezető ajtókat szélesre tárták, és mi mehetünk, és megkaphatjuk ezt az ajándékot.*”

Másutt így szól: „*Nézzétek: előttem fekszik a Világosság Ösvénye, és első városomig vezet, igaz eredetem rendjéhez. A Megváltó Ragyogása és dicsőségben teljes Fényalakja szélesre tárta előttem a Mennyeknek kapuit.*”

A jó, tehát a Világosság életrendje szintén megismerhető, s aki ezt az eredethez vezető, ősi ösvényt választja, az megkapja a lehetőséget, hogy már földi sorsának futás alatt „*eredetének városához*”, azaz a teremtés őállapotának tiszta, ragyogóan fényes rendjéhez hozzájusson.

Isten nem hittél, hanem tudással közelíthető meg igaz valójában, hiszen világunk minden porcikájában felismerhető az Ő csodálatos jelenléte, s ezért kézzelfoghatóan bizonyítható is Isten léte a teremtésben. A Mennyek Országáé és a földi tér nem két különböző valóság, hanem egy és ugyanaz. Ami elrekeszti az egyiket a másiktól, az az emberi tudatot süllyeszti, s vele együtt az anyag-természet eluralkodását segíti elő szellemi ön-szemléletünkön. Így válik érthetővé az a gnosztikus tamási tanítás, mely szerint az Isten országa „*bennünk és körülöttünk*”, tehát mindenütt, s nem csupán kötemplomokban, nem csupán ember elgondolta szertartások rendjében, hanem életünk teljes anyagi és szellemi terében jelen van, és természeténél fogva soha nem hagy el bennünket. Az ember intelligenciájának és akaratának együtthatásán áll vagy bukik, hogy ezzel a szabadsággal élni képes, vagy nem.

Ebben a tanban nincsen önsanyargató, az életörömről lemondó, *aszkezisre* nevelő tanítás, de benne foglaltatik a mindenkori *mérsékletesség* elve. Az Isten által teremtett emberi élet nem az élvezetek hajszolásának tere, de nem is a szenvedésé, hanem az értelemmel felruházott istengyermekség szeretettel, tudással, étellel átítatott szabadságának világa. A „gnózis” által hirdetett, állandóan mozgásban levő, de mindvégig belső, szemlélődő, inaktív nyugalmi létrendbe befészkelte ember egészséges, középutas szemlélete ez. Természetesen a gnoszticizmusnak is voltak elhajlásai, tévntánító szektái, de ezekre nem várt egy sosem létezett „központ” inkvizíciós bosszúja, máglyarakások sokasága, föld alatti kínzókamrák izzadságszagú levegőtlenységében az elevenen széttépettetés, hanem egyszerűen kivetette magából azt a nagy közösség, s így idővel elenyésztek a semmiben.

Vallási értelemben a Jézus által meghirdetett létszemléletet és istenképet fogadták el magukénak, s azt tartották, hogy Jézussal – ha lett is volna valaha ilyesmi – érvényét veszítette bármiféle *őszövetségi* rend, s a ma ismert kanonizált iratok közül egyedül a gnosztikus *János evangélium* olvasását szorgalmazták. Utóbbi istenkép elfogadtatása nem ütközött nehézségekbe, hiszen ez tökéletesen egybevágott a káldeus-szumír korból a szkíta-pártus-hun, majd jóval később az árpádi magyar korba átörökített őskinyilatkoztatás tiszta, makulátlanul fényes istenképével. A Jézus-jelenség teljes komplexuma úgy illeszkedett a káld-szkíta szellemi örökségbe, mint a nemes foglalat aranykeretébe csiszolt, ragyogó gyémántkő. A *zsidó őszövetséget* elvetették, mint használhatatlan és idegen, a fény-tudatú ember számára értelmezhetetlen és emészthetetlen életelvek rosszul komponált, hazug gyűjteményét, s ördögi istenképétől elfordultak. Tisztelték *Buddha* és *Zoroaszter* tanait is [*Zaratus-tra* – 1. *Szeredás* (e vallás ünnepnapja, mint a szkíta-magyar ősvallás rituális napja is, a *szerda* volt) – 2. *Zsarátos* (a mágus *tűz-kultuszra* utaló értelmezés szerint)], amelyekben ugyancsak benne rejlik az igazság töredéke, s e szemlélet miatt istenképük, s az ebből következő társadalmi és vallási formációik sosem váltak tüzzel-vassal terjeszkedő, gyilkos, hódító, politikumot hordozó formákká, amilyen a júdai képlet. Hittek a Szentháromság *Atya-Anya-Fiú Egy-ségében*, hitték, hogy az égi családot a *Szent Szellem* tölti el, s alkalmazták a *szeretet-agapét*, de elfogadták a *karma* létezését is, persze nem „fátum”, hanem inkább

küldetés, életfeladat értelemben, sőt, még a lélekvándorlást sem tartották lehetetlennek, mint a végtelenül hatalmas Istennek az ember számára felkínált, végtelenül sok tisztulási lehetőségek egyikét. Nem kívánták a létező Istent teológiai okoskodással berekeszteni az emberi értelem végességének keretei közé, s nem voltak hajlandók semmi Istent emberi korlátok közé szorító világkép elfogadására. Elvetették az eredendő bűnösség tanítását, hiszen a Végtelenség ős-tulajdonsága nem a *berekesztés*, hanem a *kiáradás*, s mit ér Isten-Apa tudása, ha gyermekeinek, a Fény Fiainak nem szabad annak fájáról enniük. Ugyanakkor hangsúlyozták a bűn elleni törekvés fontosságát. Mani vallása tolerancia-elvének alapja személyes emberi, tudósi, kutatói mentalitása volt: úgy tanította, hogy mivel az Igazság töredékeiben minden vallásban benne foglaltatik, mindet meg kell becsülni, egyet sem szabad ezek közül üldözni, hiszen mindben ott az isteni bölcsesség fényének szikrája, de tanítani csak a teljes igazságot szabad. Az ember feladata, hogy saját életében logikailag is utána eredjen az Igazságnak, Isten létének törvényeit kutassa (meg kell ismernie a jó és a rossz, a világosság és a sötétség dualitásának elveit), s a tökéletesség, a teljesség egészéhez legközelebb álló tudás elkötelezett közvetítőjévé legyen.

Az e tanok ellen fellépő erőszakos és tüzzel-vassal hódító zsidó, római keresztény, és perzsa inkvizíció együttes fellépése nyomta el ezt a tiszta tant, mely a világ megváltásának egyetlen letéteménye volt a vallástörténet folyamán. Manit, akit mindenképp magukénak érezték, akiket tanai megérintettek, ezért nevezték Egyiptomban *Jézus apostolának*, Kínában pedig a *Világosság Buddhájának*, hiszen ősi népisége a Fény felszabadításának kultuszát oltotta lelkébe, s ezért ez a csodálatos vallás is ennek nevében tevékenykedett. Gyűlölködő ellenségei az Ő nevéből alkották meg a „*mánia*” fogalmát, mely megszállottságot, örületet jelez. *Parsi-walnak* is nevezték, ami viszont „*örült perzsát*” jelent. A „*Parsiwal-legenda*” tehát a *parsi* világból, azaz a később *Perzsiának* nevezett területről származott át a kelták (keletiek, keletről jöttek) által eredetileg képviselt manicheizmusból Európa nyugati peremére, s innen került a kelta-brit világba a szent Grál legendája is. Az *indiai perzsákat* mind a mai napig *párszoknak* nevezik. (Vajon mikor és hogyan kerültek Indiába? Talán nem is perzsák, hanem egy perzsák által is folytatott vallás kereteiben kultikus életet élő néptöredék ez?) A *Szent Grál*, azaz Jézus vérével felfogó Szent Kehely éppen a minap került elő Budapesten, ahol a kommunista vészidőszak idején egy befalazott fali üregben dugták el, majd egy nagy szekrényt toltak eléje. Ez a kehely, melyet a hagyomány a székelyek kelyhének nevez, a beszámolók szerint a szumer korból származik, megfeketedett kókuszdió a teste, melyet arany foglalatban ember-ábrázolások tartanak vállukon. Miért, miért nem, a tudomány hallgat erről a csodáról, pedig Erdő Péter esztergomi bíboros érsek ezzel a kehellyel áldozott 2004 pünkösdjén Csíksomlyón a zarándokok tömegei előtt, mely eseményt egy helybeli ferences atya kommentált, aki elmondta azt is, hogy e kehely az oltárra kerülhessen, hosszú, éjszakába nyúló szertartást végeztek el rajta. Nagyon kíváncsiak lennénk arra, hogy ez a szertartás milyen jellegű *szert* vett igénybe. Aztán a kommentátor azt is elárulta, hogy a hagyomány ezt a kelyhet ne-

vezi meg az álmos-árpádi *vérszerződés* kelyheként. Így akkor talán jobban feltárul „*testvér*” szavunk eddig rejtett értelme is. Talán nem volna fölösleges tevékenység, ha nemzeti elkötelezettségű magyar tudósaink a helyszínen tanulmányoznák mindezek mellett a kelták leszármazottainak, pl. az írek mai népi katolicizmusát, de ugyanígy nem volna fölösleges dolog pl. az örmény kereszténység tanulmányozása sem, hiszen – láss csodát! – az örmény pápát hívják „katholikosz”-nak egyedül a világon. Honnan származhat akkor hát a „katholikus” jelző, amikor – az örménnyel ellentétben – e római keresztény hivatal még nem is létezett. Hátha meglelnének e tengerrel, illetve hatalmas, sziklás hegyekkel körülzárt népeknek belterjes világában még abból az ősi vallásból valamit, mely a kontinentális térben ma csak Magyarországon lelhető fel nyomokban, a magyar népi vallásosság hagyománykincsében. S talán akkor módunkban lenne az összevetés is ősi hagyományaink között.

Mani kivégzése szadisták kegyetlenkedése volt: elevenen megnyúzták, s kéjelegtek szenvedéseiben, mert az Igazság Fényét a sötétség nem képes felfogni. Vallása mintegy 360 mezopotámiai körtemplomát lerombolták, melyben a „*Köristent*”, a *Ten-Kör-t*, azaz *Iz-Ten-Ger-t* (kör = gör/-dül/ = ger), azaz **Tengrit** (a tökéletes mértani forma jelképében) imádták, ki teremtő, szereteteli lényének tökéletességével betölti a mindenséget, a gömb-kozmoszt, de a tant, a szelíd Jézus napfényes, illatos szellőkben szálló, mediterrán tanítását nem voltak képesek megsemmisíteni a zsidó-, s később a római politikai istenkép inkvizitorai. Mani hatalmas alakja ma is a szívünkben él, s íme, napjainkban újjászületik bennünk, hogy megmutassa nekünk a sötétség mélyére merült világban a valódi Jézust, Megváltó Istenünk Arcát, kinek arcvonásait mindennél gyorsabban meg kell fosztanunk a farizeus Saul rabbi által ráházolt, zsidó politikai messiás vonásaitól éppúgy, mint a zsidó orthodoxia által rákent „bűnbak”-i szereptől.

Érdekes az a legendai hagyomány, mely elmeséli, hogy Atila korában, tehát évszázadokkal testi halála után Mani összegűjtötte a nagy világvallások vezetőit, s megalkotta velük azt a természetfölötti béke-kommünikét, mely a világ megmentésének majdani alapjává válhat. Ez jelképesen az atillai korban történt szkíta vallási fellendülésről beszél. Mani szelleme ma támad fel igazán hamvaiból, s tavaszi szellőként meglengeti a zöldülő rétekre nyitott, magyar lélek ablakainak fehér függönyét, hogy besüthessen szobánk belsejébe a Nap.

Így ezt a tant akaratlanul is természetes ellenségének tekintette minden olyan politikai célokkal fellépő vallási-egyházi hatalom és népi képlet, melyeknek uralmi ágait az igazság megismerése helyett a világ fölötti politikai és gazdasági hatalom megszerzése, más népek szolgává tétele, kirablása, s a földi gazdagság csábítása vezetett történelmi évezredekben átívelő, sötét törekvéseiben. Az ilyen világnézetet képviselő zsidók, asszírok, rómaiak, perzsák és az ókor végi, majd középkori római vallás maga is gyűlölettel és minden tolerancia hiányában üldözte hát a szelíd Istennek ezt az emberarcra, s a „*vox humana*”-ra komponált, csodálatos letükrözését, s természetesen üldözte ennek a Fény-vallásnak papjait is, amint erről a magyar

középkori *táltos-mágusok* ellen irányuló inkvizíciós jegyzőkönyvek, a *Kassai Kódex* harmadik könyvének, a „*Liber inkvizitorum*”-nak jegyzetei oly hűen beszámolnak. Ezeket a kártékony pusztítókat a magyar ősvallás legyilkolt táltosaival együtt vádolja Jézus trónja előtt az amerikai kontinens hatvanmillió indián vértanúja, s mindazon „eretnek” *bogumil, katar* és *patarénius* mártírok sokasága is, kiket ez az egyházi alakulat, s az ennek keretében felnövekedett európeér kivagyiság és rasszizmus bakói irtottak ki az elmúlt évezred folyamán.

Most azonban, hogy Atila Európa sorsának alakulásában betöltött vallástörténeti szerepét és hatalmának lényegét megérthesstük, el kell időznünk azon vallási alakulat történelmi tényei és politikai indítékainak történelmet formáló alakulata mellett, mellyel az ő személyét és karizmatikus küldetését szembe kívánjuk állítani.

Eurázsia tudata kettéhasad

Mani követői közül az egyik legnevesebb hittudós, a már említett *Szent Ágoston* egy római földbirtokos család tagja volt, az Impérium teljes jogú polgára, kinek pogánysága ellen a megfelelő orvosság a *manicheizmus* volt. A római keresztény irodalom egyik, a szentek életéről szóló összefoglaló olvasmányja Szent Ágoston alakját illetően imígyen szól erről: *Ágoston „Hamarosan Mani tanítványainak, a manicheusoknak a hálójába került. A világ ziláltsága – magyarázták – a jónak és rossznak kettős elvéből ered, ami azt kormányozza. Ez a Közép-Ázsiából származó vallás akkor már két évszázada terjesztette tanát a Földközi-tenger vidékén, és súlyos vereséget okozott a kereszténységnek. Aztán lassan-lassan iparkodott megszabadítani lelkét hatásuktól, látva a tan tisztán mitológiai gondolatmenetét.”*

A Római Katolikus Egyház által megbízott szerzők Jézus szeretet-parancsával homlokegyenest ellentétesen, a római egyházi történetírás ferdítő hamisságai alapján értekeznek itt a rettegett/gyűlölt szkíta-keresztény irányzatról, hiszen napjainkig emlékezetünkben él, hogy ez évszázadokon keresztül „*súlyos vereségeket okozott*” a római rítusú zsidókereszténységnek. Vereséget pedig csak annak lehet okozni, aki létét harctérként képzei el, aki háborúban gondolkodik. Ugyanakkor azt elfelejtik megjegyezni, hogy a *manicheizmus* Jézus-hitű, azaz keresztény vallás volt.

Azt nyíltan sehol nem közlik a római keresztény források, miért ez a burkolt gyűlölet a manicheizmus képviselőivel szemben. Ennek oka, hogy a manicheizmus, s a vele egy töről fakadt szkíta-magyar kereszténység Jézus tanításának *Saul* rabbi zsidó szektájának messianisztikus tanításától mentes, autentikus tanait vallotta, melyet folyamatba állított a zsidók által gyűlölt *Szkíta-Mezopotámia* ősi Napvallásával. A szkíta vallás alapítója tulajdonképpen *András* apostol, de a szkíták kulturális kisugárzási területén evangelizáltak a többi apostolok, *Péter, Jakab, András* és *Tamás* apostolok is. Így ennek a vallásnak hatalmas „bűne” az volt, hogy bár Jézus tanait követte, a Jézustól személyesen kiválasztott apostoloknak

szkítiában, a Pártus Birodalomban való személyes jelenléte volt az alapja, de a Jezus-hagyományt és Jézus valódi származását ismerve, nem volt hajlandó Őt a valóságtól eltérően a zsidó démonhit jahweista kereteibe, s az ábrahám-dávidi származási vonalra helyezni, nem volt hajlandó hazudni, s egy hazugság keretében kánonjogra emelni az *egyedül Ábrahám vérségén és népiségén keresztüli üdvözlés* saul-páli teológiáját (theologia paulina), ezt a bosszúálló és féltékeny, megosztó, rasszista istenképre, és a véres áldozatokra épülő, politikai indíttatású tanrendszert, hanem kifejezetten elutasította annak teljes komplexumát. Nem is tehetett másként, hiszen ez az istenkép ellentmond minden józanságnak, mert rasszista módon kiválasztja magának teremtményeinek sokaságából a zsidókat, s ezzel nyilvánítja, hogy a mindenséget teremtő Isten nem egyetemes édesapja az emberiségnek, hanem maga is igazságtalanul és atyához méltatlanul kasztokba osztja az ő világba teremtett értelmét képviselő gyermekeit. Emiatt a fogalom eredeti jelentéséhez híven, a sauli tanokra alapozott római kereszténységet nem is nevezhetünk „katholikus” vallásnak, hiszen az „*egyetemesség*”-et alapjában oltja ki a „*római*” jelzővel behatárolt, minden más keresztény irányzattal alapvetően hadban álló érdekkör ténye. Amikor tehát középkori krónikáink, legendáink arról számolnak be, hogy pl. Szent Istvánt szomorúsággal töltötte el, ha tapasztalnia kellett, hogy a „*katolikus hit*” tanítása a nép körében csorbát szenved, akkor soha nem a római rítust kell ezalatt értenünk, hanem azt a szkíta-magyar „katholikét”, melyhez István minden áron és módon ragaszkodott, hiszen az egyedül járható út mindig a nemzeti értékek megtartása mellett az emberi egyetemesség szellemében való létezés.

Ezen kívül a felületes római katolikus elemző az iménti idézetben a manicheizmus tana kapcsán annak „*mitológiai gondolatmenetét*” emlegeti, mely által még inkább kilóg a lóláb a reverenda alól. Mi is ez a mitológiai gondolatmenet? A manicheus tanítás alapját képező szkíta vallás Jézust *Nimród fiának* nevezi, s ezzel megegyezik a korabeli zsidó tanítással, mely Jézust szintén „*Nimród fia*” –ként említi. Mivel a „szumer- mahgar” ősvallás egy asztrológiai világgépre épült fel, melyet a lejegyző elme a *gnózis* szűrőjén átszűrve tett érthetővé, ezért saját életét és történelmét éppúgy látta, mint mi, mai magyarok a miénket: *asztrálisnak* és *mítikusnak*, azaz a kozmikus rend irányítottjának. A folyamatosság a mai napig fennáll. Utóbbi azt jelenti, hogy történelmünk érvonalán kitapintható a kozmoszban, a teremtett világ minden porcikájában megnyilvánuló Isten pulzáló jelenléte, s hogy az eredeti világ Isten tükörképe, s ezáltal alapvetően egy jó teremtés részesei vagyunk. Vagy ahogy a gnosztikus Tamás-evangélium értekezik erről: Isten Országga nem csupán a kötemplomokban, hanem az emberben belül és rajta kívül mindeütt megnyilvánul és létezik. Az egyik manicheus zsoldár erről így beszél:

*„Ó, Jézus, a Reggeli Harmat Gyermeke,
Minden fának nedve,
Minden gyümölcsök ékessége,
Mennyeknek Szeme,
Minden kincseknek Őrizője,*

Hős, ki a világegyetemet hordozza,
Minden teremtménynek őrdöme,
Világoknak békessége.
Mily nagyszerű Terólad szólani!
Bent vagy, kint vagy,
Fent vagy, lent vagy.
Távol vagy, s mégis közel.
Nyilvánvaló vagy, s mégis rejtett.
Hallgatsz... és mégis szólasz ...”

Ha Isten tehát a mindenben, azaz a mindenségben mindenütt, és végtelen sok módon jelen van, akkor viszont a mindenségből, azaz a kozmoszból meg is ismerhető. Ha a kozmosz minden paránya jól vagy rosszul, de mégiscsak Istent hordozza, akkor ebből ki is olvasható Isten minden gondolata, kívánsága, természete.

Nogy ez a jelenlét nem csupán a földi térben lezajló eseményeket befolyásolja, hanem ezeket az eseményeket szempillantásnyival megelőzik olyan kozmikus jelenségek, olyan csillagvilágbeli események, mint a Jézus születését jelző csillagállás, vagy amilyen az 1999. augusztus 11-ei napfogyatkozás volt, mely a magyarság ébredése, feltámadása kezdetének tekinthető, ezért nevezzük nemzeti történelmünket *asztrálisnak*. Ezt az asztrális jelenlétet a földi uralomban korról-korra haladva mítikus nagykirályaink képviselik, akiknek fizikai távozása (pl. amikor a Turul-ház kihál) hétköznapjaink mag-ár életéből újólág felszínre vetette a magyar *nép-szentség* „megalapozott gyanúját” és ezen érvcsoport általam is részletesen és áthatóan felvázolt gondolatmenetét. Úgy véljük, s ebben egyetértünk Bádiny professzorral, hogy történelmünk az égen megírva áll, a csillagvilág, a kozmosz együtt lélegzik/lélekezik velünk, s ezáltal az égi-földi együttállás által könnyebben értjük meg Isten történelmi szándékait, melyek életünket vezérelnek. Úgy tudjuk, hogy Istenben lehet hinni is, de ez az út sehová sem vezet, mert Isten megismerhető, „megragadható” alkotásaiban, természete pedig emberi természetünk csodálatos gyökereiben nyugszik, hiszen Ő maga nyilatkozta ki, hogy az ember – az eredeti, a szellemi ember – az Ő képmása, és arcvonásainak hasonlatosságát hordozza. Úgy véljük, hogy *nem vagyunk születetten bűnösök*, mert amiként Isten maga sem, *Isten képmása sem hordozhat semmilyen „eredendő” bűnt*. Úgy véljük, hogy a teremtesen keresztül, Isten szándékából előállt világ is Isten képmása, s így a világ sem hordozhat semmiféle rosszat. Ezért a gonoszságról, a betegségről, a szeretetlenségről, a gyűlölet erejéről, a politikai szélhámosság befolyásáról, s más egyéb negatívumról sem veszünk tudomást. Úgy véljük, hogy a gonoszság, a bűn, s annak következményei: a betegség, a kizsároltság, az otthontalanság és a keserves, semmitmondó, kiüritett élet, s maga a gonosz és a bajok sem Istentől jönnek, mert ezek a teremtes, s a Teremtő belső rendjét tekintve logikátlan és szervesetlen jelenségek. Ennek következményeként *Istentől nem jön semmiféle büntetés* sem, mert az ember magában hordozza Istent magát, a mennyeket és a megváltás lehetőségét, melyet mi *szellemi megtisztulásnak*, a buddhizmus *buddhinak*, a Tao az *Útnak*, a

szkíta őshit a *Fény alászállásának* (karácsony – a kerecsenszólyom, a Tur-Ul, azaz Jézus alászállásának) nevez. Megváltottságunk lényege pedig nem valami „eredendő” rossztól, hanem az általunk elrontott létsík hibáitól való menekülés felkínált lehetősége. Ezért tiltja híveinek a latin egyház a megismerésre nyitott, kozmológikus látásmódot, az asztrológiát és asztronómiát, mert többek között ez az egyházszervezet tanrendszerét, teológiáját a *hitre* alapítja, amíg a szkíta-, és általában az egykori keleti kereszténység a *tudásra*, Isten megismerhetőségére alapozza hitvilágát. A hit pedig kívülről mindig alakítható, a „hívó” ember pedig alaptalan tudatán át mélyen befolyásolható, s csak az nem ilyen, akinek szilárd tudata, *öntudata*, azaz *én-hez kötődő tudása* van. Ezért mind a hitre alapult vallásideológia, mind pedig a hívó ember személyisége ingatag lábakon áll, míg a tudás belső, logikai rendre épül, ezért megingathatatlan. *Akinek tudható, megismerhető Istene van, annak kiszámítható, felelős sorsa, életútja, küldetése, szabad akarata van, s akinek sorsa van, s ahhoz felelősséget is vállal, annak hatalma van. Akinek pedig hatalma van, az előtt nyitott Isten megismerhetőségének minden lehetősége, s így a hit esetleg pusztán szellemének egy fejlődési fázisában játszhat szerepet.*

A tudás továbbá nem szektásít. A teológiai gondolkodás által kialakított, művi hit alapján az ember csoportokra, szektákra bontható, mert a hitnek alapját képezheti az érdekek széthúzó rendszertelensége, s definíciójában benne rejlik az is, hogy lehet rajta vitatkozni. Ez a „vita” egyháztörténetünk során egészen a tömegmészárlásokig elment minden részről. Ebből a vonalból tehát nem kérünk a jövőben.

Hiszen még a zsidó ószövetségnek a káldeus alapokról elcsent és átírt *Teremtés Könyve* is arról ír, hogy Isten az embernek *hatalmat* adott. Úgy tűnik, az átemelőknél egy-két apróság elkerülte a figyelmét: „*És megáldá őket Isten, és monda nekik az Isten: Gyümölcsözözzetek és sokasodjatok, és töltsetek be a földet, és hajtsátok azt birodalmatok alá, és uralkodjatok...*” A *felülről kapott hatalom* káldeus-szkíta-magyar felfogása azonban nem azonos a szemita népek elképzelésével. A hatalom az előbbi értelmében elsősorban *kötelesség és áldozatvállalás, azaz munka, s mindez tapasztalatszerzésre, azaz tudásra, megismerésre, s nem hitre serkent*. S még egy igen fontos dolog, melyet a magyar táltos-mágus hagyomány szinte a mai napig fenntartott: a *felülről kapott hatalom a mindenkori körülmények és a gonosz fölötti befolyást* is jelenti. Mert az ember, amikor komolyan veszi istenyermekségét, hatalmasabb minden rossznál, hiszen Isten képe ő, szent orákulum testestől-lelkestől, akinek felülről, születési jogon hatalom adatott. Ezért mondja Jézus, hogy „*Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, s azt mondanátok a hegynek: 'Menj be a tengerbe!', a hegy bemenne a tengerbe.*” S ezzel meg is fogalmazza a hit lényegét: „*ha akkora... volna...*”, de nincs akkora, mert az embert a hitre alapult ideológiák teológiák, valamint a zsidókeresztény világképre felépített oktatási rendszer elméletiessége, s a kétségek állandó fenntartása folytán éppen a hitről szoktatják le. Jézus ezzel ki is fejtí, hogy az ember valójában nem a hitre, hanem a megismerésre alkotott lény, hiszen hite ha van is, alig-alig. Ezért

képtelen a mindenkori zsidókeresztény papság Jézus parancsának teljesítésére, mely utasítja őt az evangélium hirdetésén túl a gyógyításra, ördögűzésre, sőt, még a halottak feltámasztásának hatalmát is megadja nekik. Egy *hazugságra* alapult „tudományos” iskolai oktatási rendszer, és egy *hitre* alapult teológiai képzés tehát együttesen kioltják belőle a megszerezhető *tudás* biztonságának igényét, és az akarat és szándék erejét. Megmaradnak a biztonságos, langymeleg teologizálásnál, szentírásmagyarázásnál, és sosem válnak képessé egyházi hivatalnokból az eredeti, apostoli értelemben pappá, táltossá lenni. Mert a megalapozott hit a kezdetek bizonytalan lépése csupán, mely az embert elindítja azon az úton, mely a tudáshoz vezet. Ha a hittel teli oktatás útjának végcélja nem a tudás várának bevétele, akkor mi?

A megismerésünk mai, indoeurópai módon „tudományos” értelmezése mindent határok, falakat jelent. Az előbbi szkíta, mítikus-kozmológikus világmép a tudás megszerzésének fizikailag határtalan lehetőségeket biztosít, mert Isten-ismeretünk nem teológiai okoskodások rendszerére, nem emberi ésszel követhetetlen dogmatizmusra, s nem egy hierarchikus hivatali rendszer belső parancsuralmi- és tekintélyelvének szerkezetére épül, hanem valódi ismeretekre. Az ismeretek pedig eszerint Istenre, azaz a *végtelenségre* nyitottak. A modern tudomány bebizonyította, hogy a mai átlagember agyi-szellemi kapacitásának maximum mintegy 4-6 %-át, a zseni pedig 8-14 %-át használja. A 94-96, illetve kivételes esetekben a 86-92 %-ot kitevő szellemi kapacitásunk azonban passzívításra, visszavonulásra, tétlenségre, tudományos terminussal „*tudatalattiságra*” van kárhozthatva. Erre a lélektani tényre alapoznak azok az emberellenes és uralmi kategóriákban gondolkodó ideológiai rendszerek, melyek mára az emberiség kollektív tudatának teljességét kézben tartják. Pedig csak a módot kell újra megismerni, melyről Kelet ősi tudása, vagy a leprimitívezett „természeti” népek mára immár töredékesen fennmaradt kulturális és kultikus tradíciói, de éppígy a magyar őshagyomány népművészetté silányult maradványai, s maga a magyar ősnyelv még mindig elegendő információval rendelkezik, s mely által ez a mérhetetlen mély kút ismét megnyílhat előttünk, s megismerésünk lehetőségei csillagászati mértékben meghatározódnak. Ez az a hatalom, melyet Istentől, Teremtő Edesapánktól kaptunk az idők kezdetén. A magyar nyelv szókincsének, nyelvtani rendszerének titkait fölfedve az ember megérkezik a titkok megismerésének nyitjához, s szemei előtt tágasra nyílik a teremtés eddig rejtett szellemi alkotásainak tárháza is. Ha a magyar ember, amint a magyar táltos-mágus erre képes volt, ismét képessé válik ennek a „tudatalattiba” húzódnak, mérhetetlen szellemi kapacitásnak megnyitására, nem lesz többé kérdéses előtte, hogy Isten megismerhető-e, vagy sem, s az már egyáltalán nem, hogy létezik-e. Hasonló működő és működtető erő-jelenségnek lehetünk tanúi az ún. „Fény-Korona” szertartásokon, melyeken az elragadtatott szereplők a Magyar Szent Korona képeibe lépve képessé válnak a jövőbeni események irányának tudatos meghatározására. Maga Jézus mondta: „*Kérjétek és adnak nektek, kopogtassatok és megnyitják nektek.*” Másutt pedig: „*Amit az én nevemben kértek az A-*

tyától, azt **Ő megadja nektek.**” Ez azt jelenti, hogy számunkra minden jó lehetséges! Arra a kérdésre, hogy „*Hiszel-e Istenben?*”, tehát a következőképpen kellene válaszolnunk: „*Igen, de ez csupán Isten-ismeretünk első lépéseinek egyike, mert törekvésünk nem a hit, hanem a tudás megszerzése.*” Isten igenis tudható, megragadható, aki alig várja, hogy szeretett gyermekei kézen fogják, s vezethesse őket. A megnyílt értelem előtt, mely elutasítja a sötétséget, s annak minden megnyilvánulását, **Isten nem rejtezködik többé**, mint a kora újkor a zsidókereszténységtől elforduló, elmagányosodott *deistáinak* lényegi, s ezért éppen isteni vonásaitól megfosztott, korcs istenképe. Isten csodálatos lényének sosem célja a ködökbe burkolózás, és semmiképpen a pusztában sodródó füstoszlopokból, vagy égő csipkebokrok lángnyelveiből való félelmes elősejlés. Ilyen ködös jelenségeket csak valami ködös elme követhet csellengése, kódorgása során az emberi szellem pusztaságában, a magyar semmiképpen sem. Magyar ébredésünk megszentelt pillanatától teljes fényében ragyog az Örök Arc, s mosolyától megéled az elkérgesedett, szikes emberi lélek-felület. A felébredt magyar ember Isten tudásával él, nem alaptalan, „*vagy igen, vagy nem*” – hitekkel. Ezért kell mindig újra hangsúlyoznom, hogy nincsen tisztességes magyarság Isten nélkül! A kozmosz, s a körülöttünk élő természet maga is csodálatos Istenünk tükörképe, szándékainak, parancsainak, a „*Törvénynek*” szeretettel írott könyve, s mert őseink arca is ott ragyog a csillagvilág csodálatos szimbolikájának mélyén, melyet ős-mítoszaink rejteki nyelvezete tár elénk, gondolkodásunk valóban *asztrál-mítikus* gondolkodás. Nyelvünk felszín alatti rétegeinek megértése mítoszi mélységekbe vezet, olyan korok világába, amikor a Végtelen Szerkesztő és Tervező Akarat anyai szeretete kiáradt a világra, s megengedte gyermekeinek, hogy nevet, azaz sorsot adjanak a teremtmények sokaságának. De a magunk ismerete is elvezet minket Őhöz, hiszen a tükörbe – saját magunk arcába – tekintve is Őt látjuk minden pillanatban. Ő nyugszik el, mint ama „hetedik napon”, a teremtésben megfáradt szellemi anyag vetett ágán minden összettel, Ő alszik a fák gyökereiben szunnyadó, erővel töltekező, álmodó magban a télen át, hogy felébredjen a vizet fodrozó, márciusi szelekben, hogy erő-kalász-erdőkre borítsa fény-palástját június-július melengető verőfényében. Ő csobog a tiszta patakvízben, Ő rejtezik félálom-állapotunk édes merengéseiben, s Ő kel fel izmaink erejében minden reggel, hogy a Fénybe állva kifejtse munkáját az emberi világban. De e kitérő után kanyarodjunk vissza az eredeti vonalhoz, s foglaljuk csak össze, miről is értekeztünk ilyen hosszan!

Ágoston Milánóba kerül tanárnak. Élete annak bizonyítéka, hogy milyen erőt jelentett már az ő korában is egy jó állás és a karrier lehetősége. Itt fényes elméjének sok csodálója akad. Mindenesetre római katolikus teológusként is korábbi vallása toleráns nyitottságának köszönheti, hogy a római rítus és a manicheizmus e határmegyén, e két vallás felfogása közt teológiai akadályok nélkül, rugalmasan töltötte be állását Milánóban. A római rítusú *Ambros*, Milánó püspöke és a vallási Róma jelenléte aztán végleg eltérítik őt a Mani tanainak tiszta, jézusi vonalától, s vitá-

zó, analizáló szellemi késztetései, filozófiai és teologizáló hajlamai oda vonzzák őt ehhez az egyházi alakulathoz. Ámde a manichus tanítás látásmódját sosem képes végleg levetni magáról, hiszen a római messianisztikus Krisztus-hit által ígért lelki béke útján így ír a számára új tanokról: „*Szívemet úgy árasztotta el, mint az erős fény, s minden bizonytalan sötétségét eloszlatta.*” Milyen képiség ez, mely a világozottság és a sötétség harcáról beszél, ha nem a szkíta manicheizmus gnoszticizmusának, vagy a zoroaszteri „zsarat-fény”-vallás fény-árnyék dualizmusának a saját életére való projekciója?

Két ideológia áll hát egymással szemben mind Európában, Észak-Afrikában, mind pedig Közép- és Dél-Ázsia területein, s Ágoston példáját is azért említjük, mert ő reprezentálja leginkább a nyugati egyház tanítói közül azt a kettősséget és leéptülést, mely korában végbement. Egy harcias és világi politikai és egy szelíd, jézusi, és minden politikumtól mentes kozmológiai világnézet csap össze egymással Európa szívében. Egyiket az a Szent Pál alapította, akinek teológiájában végig ott kísért a farizeusi múlt, zsidó származástudata, római polgárjogának biztonságot nyújtó ténye, és tanulmányainak árnyéka, s vele szemben a valódi, elhívott apostolok jézusi örökségének és a káldeus-szumer őskinyilatkoztatásnak alapján álló szkíta-kereszténység, melyből a harmadik században kinő a manicheizmus Fény-tana. A kettőnek egymáshoz semmi köze nincsen, más a gyökerük, más az istenképtük, más a világlátásuk és életfilozófiájuk, de ugyanígy más a világi hatalomhoz való hozzáállásuk is. A páli „Christentum” messianizmusa egy dialektikus felfogással áll elénk, melynek lényege, hogy a krisztusi jelenséget innen is, onnan is meg lehet közelíteni, s nemzsidóként is válhat valaki a messiás megváltó tevékenységének részesévé, de csak a Krisztuson, azaz az ábrahám-dávidi vonal zsidó messiásán keresztül vezet út az üdvösséghez zsidónak és nemzsidónak egyaránt. Ebben a rendszerben mindenkinek megvan a maga szerepe: a „felsőbb kaszt” természetesen – testiségében – az „ábrahám” származásból eredhet csak, míg a messiási társadalmi típust kiszolgáló többmilliárdos „személyzet” éppen vérségi hovatartozása alapján alsóbbrendű szerepet játszhat csak a történelemben. Itt tehát a fiziológiai-testi-anyagi származás játssza a főszerepet, nem a beavatottság lelki-szellemi megléte. Ez a pusztán materializmus vallása, az anyagba fulladó emberi szellem süllyedésének, hanyatlásának terméke.

Ez a felfogás majd a XIX. század végén pl. a protestáns *Karl Barth* dialektikus teológiájában, s az abból kinövő politikai eszmerendszerben csúcsonodik ki, aki a Bibliát magával a Bibliával kívánja igazolni, amivel iskolászerűen lefekteti az ószövetségi népség mindenkori önigazolásának teológiai módszertanát is. Ennél lehetetlenebb nonszensz még sosem született a teológia történetében. A dialektikus gondolkozásmód vezet el aztán ahhoz a fejlődési stádiumhoz, hogy a XX. század második felében a római pápa, II. János Pál a II. Vatikáni Zsinat teológiai irányadása alapján aláveti a Jézus tanításán felnevelt keresztény közösséget a zsidó messianizmus érdekeinek, amikor kijelenti: a kereszténység „*fattyúhajtás, mely beolthatott a zsidóság nemes fájába*”.

A másik, a dualista felfogás ezzel szemben azt tanítja, hogy a világot két egymás után, de egymástól függetlenül keletkezett elv tölti ki: a Világosság rendje és a sötétség káosza. E tanítás kicsúcsosodása az a következtetés, hogy a kettő között az emberi lény történetében átfedések alakultak, de ez az ember legbensőbb lényében elrejtett világosság-szikrát, az elültetett fény-magot nem károsította. Az ember szabad akarata éppen abban áll, hogy ebben a duális világban elgondolkozzon és döntson, melyik létrendhez kíván tartozni. Ez a szerves gondolkodás biztat bennünket azzal is, hogy iszonyatos civilizációnk történelmének végén jó esélyünk van rá, hogy a jó legyőzze a rosszat. Ez egyben Jézus tanítása is, s az apostolok ezt a tanítást terjesztették el Mezopotámia, Észak-Afrika és India világában, s ez a tanítás terjesztette ki hatalmát a 3-4. században csaknem az egész Euráziára, mely vallásnak a perifériáján ekkor már ott lézengett a páli „christianizmus” (Christos = zsidó messiás), mely a saját terminológiájával fogalmazva tulajdonképpen egy történelmi méreteket öltött eretnenség.

Sogy a fényt nem lehet a látók elől elrekszeteni, arra kiváló példát ad a német WDR (West-Deutsche Rundfunk) televíziós csatorna 2004. július hó 16-án, a koraesti órákban sugárzott műsora, amelyben *Prof. Dr. Robert Eisenman*, jeruzsálemi zsidó történész-régész a Holt-tengeri esszénusok nyomain haladva, Jézus valódi identitását kutatva Saul-Pállal kapcsolatban elmondott. Ezt az adás alatt készített jegyzeteim alapján a következőkben foglalom össze: *Saulnak és ideológiájának semmi köze Jézushoz. Nem csoda, hogy a Holt-tengeri esszénusok Sault „hazugnak” és „álmódóznak” nevezték, hiszen az általa a történelmi Jézusról alkotott kép semmiben sem felelt meg annak a valóságnak, amilyennek Jézust az esszénusok személyesen ismerték. S ha valaki, ők csak ismerték, hiszen Jézus köztük élt, köztük növekedett 12 éves korától fogva.*

Saul azonban sosem járt Damaszkuszban, mert „Damaszkusz” az esszénus Qumrán kódolt neve volt, így az ún „pálfordulás” eseménye is megkérdőjelezendő. Saul a qumráni esszénus közösség elpusztítására indult el a jeruzsálemi nagytanács elfogató parancsával, mert ebben a közösségben látták a zsidók a gyűlölt jézusi tanítás letéteményét. A nyugati kereszténységet tehát egy olyan ember – Saul rabbi – alapította, akinek a történelmi Jézushoz semmi köze soha nem volt, s így tanai sem felelnek meg Jézus tanításának.

Ez a két istenkép nézett tehát egymással farkasszemet Atilla király hatalomba lépésének idején Európa és Ázsia hatalmas, belső területein: Az Európát tágasan uráló, autentikus Jézus-hit, a manicheizmus napvilágos istenképe, és a mindenáron teret nyerni vágyó, sauli római kereszténység zsidó-farizeusi teológiáján alapított vallási elképzelése. Most azonban, amikor az atillai világ belső feszültségeit nagy vonalakban feltérképeztük, kanyarodjunk vissza magához Atillához!

Még néhány szó az Atilla-jelenség kapcsán – test és vér áldozata

Atilla tehát abban az évszázadban alapítja meg az Egyesült Európát, valamint Közép- és Nyugat-Ázsia nagy részét magában foglaló, *Nyugati Hun Birodalmat*, amelyben a nagyrészt szkíták lakta földrészen erőszakos előrenyomulásba kezdtek a peremek, Papp Gábor művészettörténész terminológiájával: a földrész szellemi „héján” uralkodó római rítusú vallás a kontinens szellemi és pszichikai „magja” ellen. Atilla alapvető feladata volt, hogy Európában megszilárdítsa a szkíta-kereszténység manipulálatlan, nemzsidó alapú tanítását, s minden erővel visszaszorítsa Róma politikai alapú terjeszkedését a térségben. Ezért vonul „A Város” falai alá is, hogy megmutassa hatalmát, s az általa képviselt Isteni Rend méltóságát Róma püspökének, de az idős pápa könyörgésére nem bántalmazza a várost, hanem békével elvonul falai alól. Célját elérte már ugyanis, hisz a szkíta-hun istenkirályság erejét felmutatta a vallási perifériáknak, s ezzel hosszú évekre befejeződik a korabeli római „béke”, a „Pax Romana” erőszakos terjeszkedése, a térségben, s befejeződik a Birodalom határain kívüleső területek, főként Észak-Itália manicheus közösségeinek és papjainak, püspökeiknek üldözése.

Tudjuk, hogy a víz fogalma mellé minden kultikus gyakorlatban a *tisztaság és az élet* fogalma társul. Atilla is *szellemi és erkölcsi tisztaságot, és termékeny életet* ajándékozott Európának, mert küldetésének lényege az volt, hogy megújítsa a római térítőik által komoly politikai nyomás alá helyezett belső, kontinentális terek társadalmait, melyeknek békéjét ekkor már komolyan fenyegették a földrész belső részeire özönlő germán és szlávoknak nevezett törzsek az északi és a dél-keleti, keleti peremek felől. Mivel a társadalmi rendszerek mögött mindig ideológiák állnak, melyek az emberek tudatában a társadalmi formációnak történelmi indokot igyekeznek adni, ezért a társadalomalkotó ideológia mindig előbb jön létre, mint maga a társadalom. Atilla tehát egy politikai célzattal megkomponált vallásideológia elleni harc jegyében lép fel, s az egység és tisztaság megteremtését tekinti elsődleges küldetésének. Valóban Isten ostora ő, hiszen a szeretet néha üt is, hogy a veszélyben tévelygő sületlenséget visszaterelje az ostobáknak és éretleneknek kijelölt, biztonságos, széles kerékvágásba.

Atilla vallási, közigazgatási, kulturális szempontból egyaránt a kontinens egységítésére törekedett. Hadai megjárták a teljes földrészt, mindenütt rendet és törvényt teremtettek. Hogy az őslakosság körében e hadak nem voltak ellenszenvesek, mint ahogy a mai hivatalos áltudományosság ezt terjeszti róluk, sőt, hanem hátrahagyott katonai különítményeik összhangban éltek a rájuk bízott területek rokon vérű őslakosaival, azt bizonyítja az a tény is, hogy pl. a svájci *Penszéken (Pensec)* és akörül még néhány faluban az Atilla korában ott maradt V. századi (!!!!!) hun helyőrség leszármazottai mind a mai napig megtartották hun kulturális identitásukat, őseik tudata ma is bennük él, sőt még genetikai sajátosságait is pl. újszülöt-

teiken a határozottan turanid-europid vonások mellett alkalmanként megmutatkozó „mongolredő”-ben, annak ellenére, hogy nyelvileg az elmúlt másfél évezred alatt beolvadtak környezetük idegen nyelvi tengerébe. Ilyesmiről gyűlölködő környezetben, ellenségtől és ellenszenvtől körülölelve nem lehetne szó. Itt megalapozott feltenni a kérdést: milyen fajú, kulturális és vallási összetételű őslakosság élhetett akkor vajon a mai Svájcban, s Nyugat-Európa nagy részén e korai évszázadokban?

Atilla volt tehát az életető folyóvíz, aki – miként a Tisza a nagy magyar rónaságot – előntötte Európa szikes lelki és szellemi talaját, s ezáltal előkészítette e talajt a magvetésre.

Születik is többek közt egy fia, aki az egyetlen ember, akinek láttán a hatalmas királyt mosolyogni látják, kinek neve **Irnik**, a székely magyarok **Csaba** királyfia. Ez a név szintén sokat mond nekünk, s ha azt a formáját vesszük alapul, melyet egyik krónikánk **Ir-Mah**-nak nevez, e formából egyértelműen bontakozik ki a ma is használatos „**írmag**” szavunk.

Atilla alakjával kapcsolatban ki kell emelnünk még egy igen fontos vonást, amely történelmi személye sajátosságainak vonásait másodlagossá teszi, s a mitikus, azaz csillaghósi, asztrális vonásokat domborítja ki emberfölkötti jelenségén. Ez pedig **Atilla és Buda „ikersége”**, természetesen annak *nem biológiai* értelmében. A magyar őstörténet asztrál-mitosz vonalát végigkísérik a tetsvérpárok „ikerségének” vonásai. Ezek közül a *nib-úri* mélységek háttéréből előtűnik az őskerespár, **Hunor és Magor**, akik a szkíta-magyar jellem egymást segítő, testvéri jellemvonásait domborítják ki. A magyar az ősidők mélyéről hozta magával a „nemzettestvérség” eszméjét, mely a hun-szkíta népek között mindig jellemző nemzeti definíciót adott. Ez a magyart születésénél fogva köti össze egy felbonthatatlan nemzettestvérség a *testébe és vérébe* írott szerződésén át minden más magyarral a világon. Ez az a nemzeti jellemvonás, melyet sorsdöntő történelmi pillanatokban megerősít a nemzet, mégpedig egy csodálatos, Jézusunktól örökölt szer megtartásának keretében, amit vérszerződésnek nevezünk. Test-vérségünk, azaz származásunk (*szárba szökkenő* múltunk) azonban sokkalta mélyebbre fut magánál a testnél és a vérnél, mert amint magyar eszméletünk jelenkori legcsodálatosabb egyben legősztönösebb (Ős-Ten-esebb) szertartásai, az immár a teljes Kárpát-medencére kiterjedő, nemzetegyesítő Fény-Korona-szertartások bizonyítják, magyarságunk immár lelki vonatkozásokat is beépített ősiségünk szikla-alapjaiba.

Ez a lelki-szellemi testvérség végighúzódik a teljes magyar történelmen. Ennek a csodálatos hagyománynak szereplői tehát **Hunor és Magor**, de ugyanígy **Atilla és Buda, Szent László és Magnus/Mag-us Géza herceg**, valamint **Hunyadi László és Hunyadi Mátyás**.

Most pedig egy igen fontos magyar történelmi jelenségre hívom fel olvasóim figyelmét, mely ős-lelkünk alapvonását adja, s ezzel meghatározza a magyar jellem fejlődéstörténetét.

Ha közelebből szemügyre vesszük ezeket a mítikus tetsvérpárokat, a következőt

figyelhetjük meg rajtuk:

Egytől-egyig mindannyiukat a legmélyebb testvéri szeretet kovácsolja össze, de az egyiknek mindenképpen – vagy szimbolikusan mint Hunor és Magor esetében, vagy ténylegesen, mint László herceg és Géza királyunk esetében – meg kell hálnia ahhoz, hogy a másik beléphessen az uralomba. **Hunor** népe a hivatalos történetírás szerint szretrefoszlik, beolvad, elvész szemeink elől, **Magor** népe ma is kitörölhetetlen népi képlete a kitzasztító Új-Európának. A valóságban a hunok ma is élnek, mi vagyunk azok, csak az Árpáddal megérkező „magyar” népcsoport már a vezető törzs individuális nevével fémjelzi magát. Ugyanakkor a külvilág a mai napig hunoknak nevez minket. Mindenesetre a hun világ az atillai képletnek megfelelő formákban eltűnik, s a magoros képlet veszi át a főszerepet történelmünk IX. századának második felében a Kárpát-medencében. A **Buda**-jelenség és a budaizmus tanítása gyökeret sem ver Európa történelmi termőföldjében, **Atilla** a világ pörölyévé és ostorává lesz, s birodalma a Don folyamtól, majd később a keleti óceántól a nyugati óceánig ér. **Géza** korai vértanú-halálával **László** csillaga emelkedik fel a magyar szellem láthatárán. **Hunyadi László** fejét vesztí, hogy **Hunyadi Mátyás** újra alapíthassa a nímródí-atillai ősbírodalom szelleml-erkölcsi hagyományán saját bírodalmát. De hát ismerősnek kell lennie minden magyar előtt a törvénynek, aki ismeri Csíksomlyó őshagyományát: *a Babba-Holdnak le kell merülnie a láthatáron, el kell apadnia a megeléđő világosságban, hogy átadja helyét a felkelő Napban Izzónak, s vele együtt a Világosságnak.* Törvényszerűség ez, hogy a Nap emelkedése a Hold alámerülése árán történik, a gyengébb fény kihúny az erősebb fényében, s láthatjuk, hogy e testvérpárok földi sorsa ezt a kozmikus törvényrendet követi.

A mikor azonban a nemzeti sors Mátyás halála után, majd II. Lajossal végérvényesen belép egy kozmikus érvényű passiójáték rítusába, olyan király uralkodik akinek nincsen ilyen hagyományrendbe illeszkedő „ikerpárja”, s ezt nagyon fontos megértenünk, hiszen *személyében csak áldozat létezik, a másik fél, aki ezáltal a hatalomba lép, nem.* Mire mutat ez a tény? Alátámasztja, hogy ettől a csonka „ikerségtől” kezdődően a magyarság életútja koncentráltan új sorsfázisba tevődik át: elkezdődnek a végidők, melyeknek lényege a magyar nemzet számára az „*áldozat*” fogalmában kristályosodik ki. A „magyar Jézus” 1526-tól 1920-ig a Golgotára vezető emelkedőn tűrte a korbácsütéseket, majd 1920-tól 1956-ig keresztre feszítve, kínokban várta a világot ítélő akarat sötét felhőit, s az egyetlen hasadással kettéváló templomkárpit vaskos bársonyának nehéz lehullását.

A történelem itt induló, leszálló ága már csak hordalék-jelenségeket, amolyan apályos, piszkos habot vet a partra, mint amilyenek a II. Lajos királyt és a török kítakarodását követő idegen-házi, senkiházi uralkodók, amilyenek a Habsburgok, majd amilyenek a Magyar Szent Korona Királysága ideiglenes megszűnését követő kommunista-szocialista káosz árnyjelenségei, s amilyenek a mai liberál-kozmpopolita rendszer partra vetett, milliárdos lopott vagyonok szennyében döglődő politikai halacskaí. Nem véletlen, hogy a Habsburg-ház ma élő leszármazottai, Ottó és utód-

ja sem a magyar nemzetépítők oldaláról választják ki társaságukat, hanem Hornhoz, Gönczhöz dörgölöznek. Összenő, ami egybe tartozik: suba a subához, guba a gubához.

A felvázolt őshagyomány a kozmikus rendbe illeszkedett magyar tudat történelmi projekciója, ti. e testvérpárok sorskiegészítő szerepvállalása mindenképpen a kozmikus törvényeknek felel meg. *Az „ikerség” eme gyakorlati megnyilvánulása kozmikus létrendet követ, s egyensúlyt teremt: a lemerülő és a felkelő Fény, a nappal és az éj, a női- és a férfi-elv egyensúlyának dualisztikus létrendjét valósítja meg a társadalom történetében.* Ezért a magyar történelemben semmi sem fordítható jóra addig, amíg ez a jól bevált ősi rendszer, a természet és a kozmosz diktálta ősi rend helyre nem áll: amíg az *őnfeláldozásig, őnfeladásig elmenő nemzetszeretet* újra el nem harapózik e nemzet leányai és fiai körében. Amíg magyar a magyart nem édestestvérenek, önnönmagánál is sokkal fontosabb ikertestvérenek tartja, amíg nem etetjük egymást a szeretet, a nemzettestvérség, a kölcsönös becsület és a magyar által a magyart mindennél magasabb prioritásként kezelő alapelveinek kenyerével, mint ahogy a rácok, a tótok, a zsidók, az oláhok teszik, addig nincs lehetőség a felemelkedésre, s nincs megváltás a magyar földön. A gyökértelen, hagyománytalan amerikai népmassa is megtanulta a nemzetben gondolkodást az elmúlt évtizedekben, és napjainkban nacionalistább a legmegveszekedettebb magyar sovínisztánál is, mégsem mondja senki a nacionalista maszlagtól, sovén frázisoktól melaszos beszédű Bush-t fasisztának, nácinak, pedig e megbélyegzés az iraki hadjárat után nem lenne alaptalan. Két nemzettől rekesztették el csupán ezt a magától értetődő lehetőséget, a nemzeti szellem élő valóságának jelenlétét a világon: a magyartól és a némettől, a XX. század háborúinak e két vesztesétől. Mert a vesztesek történelmét is mindig a győztes, az ellenség írja. Ideje tehát, hogy az alaptalan büntudatot kitakarítsuk magunkból, s ezzel fordított arányban megnöveljük a magyarban az összetartozás mély érzéseit, melyet csak állandóan gyakorolt példával, és az eddig elkussoltatott szánk kinyitásával tehetünk mindennapi harcunk hathatós eszközévé. Ideje tehát, hogy a fölnék erőszakolt hatalom erejétől függetlenül, nyiltan, emelt fejjel megvalljuk magyar patriotizmusunkat, s lépten-nyomon és büszkén hirdessük, hogy a magyart többre tartjuk minden idegennél, mert **A MAGYAR SZÉP**, s nincs is szebb nála a világon.

Az egyetemes emberi történelemnek van még egy ilyen csodálatos „iker”-jelensége, természetesen ez az „ikerség” is erősen jelképi formában értelmezhető csak, mely ugyancsak ebből az őshagyományból nőtt, ez pedig Jézus és Bemérintő János, e két unokatestvér „iker”-sége. János evangéliuma így beszél e jelenségről: *„Megjelent egy ember, akit Isten küldött. János volt a neve. Azért jött, hogy tanúságot tegyen, tanúságot a Világosságról. Hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a Világosság, csak tanúságot kellett tennie a Világosságról.”* Az általános éjben fellép a világító csillag, aki a sötétségben tanúságot tesz a Világosság eljövételéről: soha nincs végleges sötét, van az éjben is fényforrás, eligazító elv, megragadható bizonyosság – ez a jánosi küldetés lényege. János addigi tanítványait Jézus

után küldi: „*Mától kezdve Őt hallgassátok!*” János fénye aláhanyatlík: egy jellemtelen és jelentéktelen uralkodó, egy züllött politikai paprikajancsi lefejezteti őt. Jézus fénye, a Világ Világossága pedig az „áldozat” letünésével felkel a horizonton. Az út előkészítőjének sorsa alámerül, de felkel az útonjáró Fény Fia. Ez az égi rend kozmikus jelensége, melynek lefolyását Csíksomlyón annyi bizakodó, reményelti szempár követi fgyelemmel évszázadok óta, s ma is, évről-évre.

A *Hunor-Magor ikerpárból* Hunor az a tetsvér, aki szétárasztja népét a teljes Euráziára. A *Tarih-i-Üngürüs* elbeszélése szerint Hunor terjeszti ki hatalmát elsőként a két teljes kontinensre. Ő az, aki megveti egy évezredes birodalom alapjait, aki előkészíti az utat ikertestvére népének léptei elé. Ő az út- és az ország előkészítője, aki népét behelyezi az egykori, őskori földrajzi és nyelvi ős-keretekbe. Magyar népe befejezi, valóra váltja az ősidőkben megalkotott szent birodalmi képletet, legalábbis ennek a jelei bontakoznak ki most, jelenidőnkben, szemünk előtt.

Atilla tetsvére Buda. Nincs semmilyen bizonyítékunk arra vonatkozólag, hogy Atillának valóban lett volna ilyen nevű testvére. Amit azonban *Galeotto Marziótól* tudunk, hogy a mai Buda város nem egy Atilla-kori iker-félről kapta nevét, hanem *arról a Budáról, aki az i.e. VI. században Indiában élt*, és tanításával egységbe vonta a Távol-kelet nagy részének hitéletét. Atilla ikerpárja tehát valójában *Buddha*, a *megvilágosodott*. A Papp Gábortól is annyiszor idézett hagyomány fenntartotta, hogy az Atilla által képviselt vallási irányzat, a manicheizmus úgy terjedt el, hogy Mani szállásadónőjétől megörökölt egy „könyvtárát” (valójában itt a *tan*-ról lehetett szó), mely „Buddász” tulajdona volt, aki viszont *Szkíthiánosztól* kapta azt tudásával együtt. A budhizmus bölcséleti tanításának szkíta eredetéhez tehát nem férhet kétség. A budhizmus – ettől kezdve helyesen **budaizmus** – tehát a szkíta vallási őshagyománynak az az elhajló ága, mely ugyan a későbbi manicheizmussal egy töről fakad, a későbbiekben sem veszi azonban számba Jézusnak, a Fény-Fiúnak megjelenését a földi térben, s nem képes Őt beintegrálni szellemiségébe. Atilla személyének kultikus jelentőséget az ad, hogy felemelkedése során az általa választott hatalmi központ eltávolodik a Kelettől, azaz ennek terében Buda fénye alámerül. Hatalmának lényege, hogy nem térhet el a „fény-fiúság” küldetésének egyenes vonalától, s ezzel meghatározza népének teljes jövőbeni sorsát is. Buda és ikertestvére, a manicheista – szkíta-keresztény Atilla eltávolodnak egymástól.

Ha ennek a szkíta-magyar ikerségnek a XX. századi bomlással felszínre vetődő negatív párhuzamait keressük, azonnal szemünkbe ötlenek a logikusan kövekező párhuzamok: *Kun Béla* és *Szamuely Tibor*, *Kádár* és *Münich Ferenc*, s legújabb korunk történetének keretében egy kísérteties névazonossággal, s egyidőben regnáló „ikerpár”, a magyar politikai mikrokozmosz két „vörös törpéje”: egy *Gyula* és egy *Árpád* szégyenletessé torzult figurái a kilencvenes években, mely „testvérség” két jelenlegi politikai pártnak a kereteiben – hogy irodalmian fejezzem

ki magam – folyamatos lelki élményekkel fűszerezi a magyarság jelenkori érend-jének ízeit. Mindhárom páros esetében ugyanaz az ideológiai és népi képlet, ugyanaz a romlott minőség veti föl a fejét: nincs köztük egy pár sem, ahol az áldozat megszokott rituáléja, a földre lehívott kozmikus rend érvényesülne. Utóbbiak is egyszerre lépnek föl, egyszerre emelkednek ugyanabból a szennyel telített magyar évtizedből, az ötvenes évekből. Majd mint a magyar folyó apadásának egyéb mocskával és piszkos habjával partravetett hordalék, tűnnek fel aztán ismét a kilencvenes években a magyar politikai palettán. Mintegy kiegészítik egymást, hiszen amíg az egyik rabtartó volt és verőlegény, addig a másik ékként ékelődött be a rabok közé, hogy kiszolgáltassa őket a gyilkosoknak. Ugyanazt a hivatást is teljesítik: értékrontást, devalválódást, leépülést, megosztottságot hoznak a magyarságra, s egy olyan kommunikációs stílust honosítanak meg a magyar parlamentben, melynél alacsonyabbra beszédképes biológiai ember már nem sülyedhet. Egyikük ékes-szóloán hazug, másikuk a lumpen elem hanghordozását használja. Nincs meg bennük a másikért való áldozatvállalás szentségi mozzanata. *Az áldozat mégis jelen van: a magyar nemzet kerül kés alá az oltárkövön, mindhárom esetben.*

Az első páros nemcsak ideológiai, nemcsak politikai alapon, hanem személyes és származási alapon is gyűlöli Isten magyar népét, s a sokezer éves frusztráció saját kezűleg elkövetett mézárásokba, vérgözös bosszúhadjáratba vezeti őket. Ezt a sötét hatalmi regnálást nevezte a szocialista történettudomány „*dicsőséges 133 nap*”-nak. Ők is, vérségileg és ténylegesen is keletről érkeznek a magyar hazába, hogy kifejtsék tevékenységüket, de mindkettőjükből hiányzik a szentség. Két különböző értelemben is a Kelet küldöttei, de nem a Napkeleté. A sötétség gyalázatos katonái ők, akiket aztán 1948-tól ismét piederstálra állít egy magyarországi rezsim: az újjáéledő kommunista gyalázat. Gyerekek milliói elé állítják példaképnek ezeket a köztörvényes bűnözőket olyan ideológusok és tanítók, akiknek lelke megrothadt a sötét társadalmi mételny krumplivermeiben. Ábrázatok jelenvényekre kerül, amit büszkén kell hordania az ifjúságnak. Csillogásuk azonban a sötétség csillogása, személyüket dögletes történelmi bűz lengi körül.

Kádár és München esetében azonnal feltűnő, hogy e két szubjektum az ősi magyar hatalom belső kettőssége alapjára helyeződik. Kádár, a sötétbe fordított, immár nem felülről, hanem alulról kapott, démonikus hatalom politikai vezető figurája lesz, az ősi magyar szakrális király ellentéte, míg München a katonai, a hadvezetői teendőket személyesíti meg. Ezek a szimbolikus figurák azonban nem a nemzet és a haza védelmére, építésére szövetkeznek, hanem mintegy ékként, kintről operálják őket bele a nemzettestbe. „Ikerségük” lényege, hogy a vörös fasizmus hagyományainak megfelelően szintén értékrontók, nemzetietlenek, ellenségesek, gyűlölködők, bosszúsomjival telítődött, gaz árulók. Ők a magyar élet fonákján, a „*sötétben bujkáló ellenforradalmárok*”, akik a nemzet harcának örömittas és győztes csúcspontján bújkálva szöknek ki a lelki tavaszba burkolódzó őszben Budapestről, hogy visszahívják a Sátán hadseregét az országba.

2004-ben ez az iker-jelenség a magyarországi nemzetárulók sötét hatalmában

fordulatot hoz. A legújabb páros, kiket egy politikai puccs során cserélnek le, az egyik valóban áldozat lesz, de ennek az áldozatnak már nincsenek szentségi mozzanatai: hiányzik belőle az önfeláldozás nagylelkű attitűdje. Meghasonlik a gonosz Magyarországon, nem tud immár mit kezdeni a kelő Fénnyel, s a legújabb „ikresek” ökröcskékké válnak: egymást pusztítják, hatalmi harcot folytatnak egymás ellen. Amit Péter vetett, az abból sült falat majd Ferkónak akad a torkán.

IV. rész

A magvető munkába kezd

A természet édes álma: a mag

Álmos fejedelem egy csodálatos vízió testi eredménye a magyar üdvtörténelemben. Őáltala valósul meg Emese Anya látomása, melyet egy „*Emese álma*”-változat Mátyás király korából az akkori magyar népi ős-émlékezet alapján úgy fogalmaz meg, hogy „*ágyékából fény-folyam indul, mely szétárad az egész világra*”. Ebben a látomásban a *folyóvíz* és a *fény* jelentései összemosódnak. Folyam indul Emese anya ágyékából, de ez a folyam csak lényegileg „olyan”, mint a víz, hiszen szétárad, a rege válójában azonban a Fény, a Világosság újbóli eljövételéről beszél. Ennek a jelentés-értelemnek azonban pikantériája, hogy nagyon emlékeztet egy másik történetre, mégpedig Jézus fogantatásának eseményére, melyet János evangéliuma a „Világosság” eljöveteleként érzékeltet. Jézus maga is így definiálja saját lényét: „*Én vagyok a világ világossága.*” Amikor tehát Emese elragadtatott állapotának látomásáról értekezünk, elkerülhetetlen ennek a párhuzamnak az említése. És láss csodát: Badiny Jós professzornak sikerült is az Árpád-ház vérvonalát egészen Máriáig, Jézus édesanyjáig visszavezetnie. Eszerint Álmos és Árpád, s az őket követők mind-mind a párthus *Adiabene* hercegi család leszármazottai, mely családból sokáig a galileai nép előljárói is kikerültek. Így ez a tagadhatatlan és megcáfolhatatlan történeti tény egyértelműsíti az említett „álomban” foglaltak és Jézus világi sorsának összefonódását, melynek lényege, hogy az Árpád-ház vérségi értelemben is folytatja a Fény kiárasztását a világban, annak ellenére, hogy a földrajzi szintér változik, Jézus történelmi szerepe a világ számára a magyar nemzet történelmi küldetésének keretében folytatódik. Emiatt indokolt, hogy direkt kapcsolatot kutassunk fel a magyar történelmi sors és Jézus sorsa, de ugyanígy a magyar történelmi passiójáték és Jézus passiója, s ebből következő Jézus feltámadása és a magyar nemzet feltámadása között is.

Jézus Világossága nem egyszerűen „megjelenik” a világban, hanem – születik. Ha születik, akkor ennek a Fénynek személyisége, sorsa, életútja, arca, sőt: **népisé-**

ge van. Ez a világoosság azonban nem csupán a magyarságnak jön el. Tudom, hogy a nemzeti gondolkodás az önvédelemként fellépő XIX. századi nemzeti romantika beszűkült látásmódja szerint sok esetben olyan Istent képzelt el a magyar nemzet sorainak elejére, aki csak a magyar nemzeté. Ezt az Istent aztán szembeállítják a zsidók és a zsidókereszténység istenével. Botorság ez, hiszen Isten csak egy van, az említettek csupán istenképek. Egy az Isten, a világ, a kozmosz teremtője, aki azonban a magyarsággal olyan speciális viszonyba helyeződött, hogy amikor a végidők kezdetén földre kellett születnie, akkor ezt a népiséget választotta magának a sokadalomból, és semmiképpen sem majdani gyilkosainak népiségét, hiszen a földkerekségen csak és kizárólag ez a népi képlet rendelkezik olyan töretlen szellemi fejlődési főaggal, olyan történelmi és mentális múlttal, melyben az Isteni Tökéletesség a földi térben megjelenhet. Ilyen értelemben létezik mégiscsak a „magyarok Istene”. Sivatagi gyilkos hordáknak, fosztogató rablókaravánoknak, városokat, s velük együtt ősi kultúrákat megsemmisítő rablóbandáknak nem jár ilyesfajta privilégium a fenti világ részéről. Ezért e földre születő Fényesség azonos a mezopotámiai családból földre testesült Isten Fiának, a szkíta Jézusnak, helyesebben mondvá **IZZÓ** Fény-Királynak Világoosságával, akit immár kétezer éve minden igyekezettel megpróbál egy elenyészően kicsi, ámde evilági politikai és gazdasági hatalmában monstrum méretűre növekedett, népiségében és vallásában egyaránt jól definiálható hatalmi csoport és népi képlet a saját kereteibe belegyömöszölni, hatalmi és gazdasági céljainak szolgálatába állítani. Ha ugyanis Jézus nem az egész emberiség számára világoalna, csupán egy sivatagi népecske messiásaként jött volna el a világra, akkor Ő nem a mindenség Teremtőjének gyermeke lenne, hanem valami más. A mag-nép tagjaként azonban olyan népiséget vesz magára, mely a mások kirekesztését életfeladatául tűzőkkel szemben a mindenkori befogadás, a megértés, a szelídség hatalmának egyedüli hirdetője az eurázsiai tér népei között. Így a Jézus-házi szkíta-magyar Emese látomásában szétáradó Fény is ugyanonnan származik, ahonnan a feltámadt Jézus sírjából kitűző, mindent elborító villanás fénye: Isten teremtő energiájából.

AJézus-házi Álmossal (mindegy, hogy Jézus-házit, Fény-házit, vagy Turul-házit mondunk, mindhárom a Fény speciális, személyiséggé vált tényét fejezi ki) egy olyan megszentelt királysor és olyan történelmi hagyomány alapul a földön, amelynek küldetése ettől kezdve a zsidók által szadista módon kivégeztett szkíta Istengyermek Fényének ismételt világra árasztása. Mint majd látni fogjuk, Árpád-, azaz Turul-, azaz Fény-, azaz Jézus-, vagy éppen Mária-házi királyaink sora, minden történelemhamisító igyekezet ellenére ennek a jézusi üdvözítői hagyománynak a keretében valószínűleg meg földi életét, hogy aztán romlandó test hátrahagyása nélkül távozzék vissza az égi Fénybe, Isten Atya mérhetetlen Világoosságába.

Árpáddal, Álmos fiával a jó „MAG” belekerül a magyar szellemi-lelki termőföldbe. Ezért kapja meg Ő atyjától, Álmostól a nép hazahozatalára a vezetői jogot, a magyar fejedelemséget, mert az álom vize kiömlött a világra, termékenyvé tette a

vetésre váró földeket, s most eljött a magvetés ideje. Árpád fellépése és uralkodása a magvetés, azaz a koratavaszi időszaka. A magyar nemzet az Ő irányítása alatt hatalmas nemzetté válik, azaz a szó legszorosabb értelmében vett hatalommal rendelkezik, s mint Etil-Atilla vize, kitölti azokat a földrajzi, kultikus, kulturális és hatalmi kereteket, melyeket származása, genetikai öröksége, és őseinek hagyománya szabtak meg számára. A hon visszaszerzése utáni magyar állam a legerősebb, sőt, az egyetlen valamirevaló katonai, gazdasági, politikai, művelődéstörténeti és hatalmi kategória Európában. Keleti határa valóban az ún. „történelmi Magyarország” határainál végződik, de amit a magyar és az indogermán történelemoktatás nem ismert meg a diáksággal: nyugati határai a mai Bajorország keleti, dél-keleti hatáiraival esnek egybe, tehát az egykori Hun-, majd a későbbi Avar Birodalom, azaz **Hungária** egykori méreteiben alakul ki az árpádi **Nagy Magyar Birodalom**. Ekkor nem áll meg a nemzet előtt semmilyen támadó, beavatkozó, külső akarat és erő, s nincs belső ellenség, mely megmételyezhetné a nemzet életét. Az Istentől elrendelt földi hatalom előtt önként, vagy erő hatására meghajlítják fejüket az aratásra előkészített kévék. Ahol az árpádi uralom ereje megjelenik, ott a **mag elemi ereje** jelenik meg, ott falak omlanak, császárok és királyok fejei hajolnak meg, s mint a csillagok a Nap előtt, fejet hajtának a világ uralkodói, s ez a hódolat nem csupán a katonai erőfölénynek szól. Mert miként lehetne a fényességes mag ellen tenni? Úgy, hogy nem kerül a földbe. Ez a mag azonban ekkor már elvetetett, s szárba szökken, kalászt hajtani igyekszik. Emlékezzünk csak Jézus szavára, amit a jó földbe hullott magról mondott! Az a mag, amelyik jó földbe hullik, jó termést is hoz majd. Azonban azt sem titkolta el tanítványai előtt, hogy az emberi történet eme hanyatló szakaszában a világában nem csupán a **jó mag** szökken szárba, hanem a gonosz által elvetett **konkoly** is, s méghozzá kevert állapotban. Ez ama dualisztikus világkép által jelzett törvények szerint történik, melyek a Kelet nagy gnosztikus vallási áramlatainak szellemi gerincét alkotják. Jézus egy példabeszédben, amikor a munkások érdeklődnek a föld tulajdonosától, hogy menjenek- és gyomlálják-e ki a mutatkozó konkolyt a vetés közül, a gazda így szól hozzájuk: **„Nem – válaszolta –, hogy a konkolyt gyomlálva ki ne tépjétek vele együtt a búzát is. Hagyjátok, hadd nőjön föl mindkettő az aratásig. Aratáskor majd megmondom az aratóknak: Előbb a konkolyt szedjétek össze és kössétek kévébe, hogy tűzre kerüljön, a búzát pedig gyűjtsétek csűrömbé.”** Nem ez történik-e véges-végig Álmos és Árpád kora óta magyar nemzeti történetünkben, nemzetségeinkben, sőt, nemegyszer családjainkban is, s nem ez zajlik-e napjainkban felgyorsult módon Magyarországon? Az „idők”, jobban mondva a korszak végére értünk, amikor éles vonalakkal határolódnak el egymástól a **búza és a konkoly**.

Értjük-e hát, hogy milyen történelmi szükségszerűség hat napjainkban? Mert úgy kell lennie mindennek, s mert úgy jó minden, ahogy van! Bele tudunk-e érezni a nálunknál magasabb akarat, és intelligencia szükségszerűségébe? Mert ez boldogulásunk, lelki felszabadulásunk, és szellemi felnövésünk alapja, szegletköve: megérteni, hogy – ha az ember személyes sorsa e sorsszakaszban nehéz is, de –

a nagy folyamat, a történelem iránya a legjobb megoldás felé halad, akkor neked ezeket a folyamatokat egyrészt el kell fogadnod, másrészt pedig minden lélegzetvételeddel segítened kell a kibontakozást. Amint Jézus példája bizonyítja: a feltámadást szükségszerűen előzi meg a nagypéntek, de a kereplők zakatoló zörgésébe bele kell hallanod a vasárnap hajnal harangzúgását is, mert a kettő csak együtt létezik. Azzal azonban, hogy a „*konkoly*” valóban a tüzre kerülhessen, velünk együtt fel kell nőnie, gabona-életünk mellett kell élnie a gazok életét, s velünk együtt le is aratják. Aztán majd eljön az „*aratás Ura*”, hogy szétválassza egymástól a gabonát és a szemetet. Ami nagyon fontos azonban, ami magyar életünk épületének első téglasora, az a következő meggyőződésnek élő tudata, s erre felhívom minden magyar figyelmét: *A gabona fejlődésének ideje alatt mindvégig tudja magáról, hogy ő gabona, hogy ő haszonnövény, hogy ő élethordozó, s ehhez a felismeréshez méltóan fejleszti magát tovább és tovább, s nem a konkoly törvényeit követi, mert azt is tudja, hogy mi a konkoly.* Készen vagy-e magyar erre a következetes tudatosságra?

Árpáddal a jó mag belekerült a jó magyar földbe, mint árpa-szemecske, hogy kálászba forduljon, s előkészítse az aratás idejére magát. Mert amikor a jó mag és a jó termőföld találkoznak, akkor e friggyel szentség, a tovább gördülő élet szentsége lép életbe. Árpáddal is szentség szállott a magyar földre: megtermékenyítő isteni szándék adta őt az álomlátó ősanyn, s a kinyilatkoztatást hordozó édesapán keresztül e világnak, s ez a hatalom egyben meg is szabta életfeladatát: a megígért ősi jussal, a magyar földdel való egyesülést, a hazatérést.

Ha azonban az „*Árpád*” névből elvonjuk a szóvégi képzőt, akkor ismét a *vízhez* jutunk, hiszen mindannyian értjük, mit jelent az „*ár*”. Árpáddal tehát nem csupán mag kerül a jó termőföldbe, hanem egy áradat is kezdetét veszi. Emese álmanak világra ömlő, ágyékából kiáradó fénye visszatarthatatlan terjeszkedésbe kezd, de ezt a *szétáradó fény-étet* Európa gyomra a mai napig képtelen megemészteni. Hogy is lenne ez lehetséges, amikor Jézusunk óta törvénye e világnak, hogy „*a Világosság a világban világít, de a sötétség nem fogja föl*”. Ugyanakkor Árpád ezen a szimbolikus kötésen keresztül azonosul az atillai életfeladattal, Etil vízének kiárasztásával, mely a hun-szkita magyarok végleges hazatérésével valóssá válik Európában.

Jézus is gyakran él példabeszédeiben a „*mag*”-jelképpel, mely individuális névnevünk, a „*magyar*” alapszava. Így önmagát az „*Élet Kenyere*” –ként fogalmazza meg. Honnan származik a kenyér? A jó földbe hullott magból, melyben benne rejtezik a *föld*, a *víz* ereje, a *napsfény* és a *levegő*, azaz a világot alkotó négy alapelem egyesült ereje, az esszénusok terminológiájával e négy elem „*angyalai*”, de benne foglaltatik a természettel összhangban élő ember munkája, erőfeszítése is. *Árpáddal tehát felülről származó, életnedvekkal öntözött Élet kerül a térségbe.* Ez tudunk engedni, hogy a magyar ember szerepe, hogy jó napszámosként dolgozzék az aratás Urának földjein, s mint a jó gazda, szemmel és figyelemmel kövesse a termés útját, sorsát, s figyelmes értelemmel, szeretettel örködjék a vetés fölött.

S most gondolkozzunk el egy pillanatra az „élet” és az e szó mássalhangzóinak megfordításából származó „étel” (l-t, t-l) szavunk – szinte – azonosságán! E szó hunkori formájából – „hetil”, azaz étel – tudjuk, hogy eredeti etimológiája szerint „lét-eleml”, a hetedízigen („het”) megújuló élet („il”) változatosságát jelenti. Jézus maga is beszél arról, hogy az igaz emberi élet a megbocsátáson alapul, s így igazi értelmek alapja a „nem hétszer, hanem hetvenhétszer” történő megbocsátás, azaz az újra kezdés végtelen sokszori átnyújtása az ember számára.

Jézusnak az a buzdítása jut itt érvényre, miszerint „*Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás urát, küldjön munkásokat aratásába*”. (Máté, 9. 38.) Árpáddal és az ő uralkodói házával az akkor ismert világ kellős közepén, a Kárpát-medencében megvalósul az ös-egyház álma, valamint Isten kívánsága: erős, elszánt, gyakorlott, tapasztalt munkások jönnek az aratásba.

A fény-víz kiárad tehát ismét a világra, s – egy kis, talán megengedhető képzelettel élve – Árpád *mag*-ján át szárba szökken a Fény-házának Fény-növekménye, a *Világfa* Európa közepén, s e fa tetején kozmikus, rezdületlen, örök erők virágai s magjai nyitnak: szent királyok sora, s termékeny magyar élet terem csúcsain. A termékenység tavasza kiárad, s zöldbe szökken a természetes élet.

Folytassuk a titkos értelmek keresését egy nagy ugrással történelmünkben tovább!

Estephan-István – a Nap Koronája

Bizonyára mindenki előtt ismertek azok a csodálatos, búza-, rozs-, árpa-szalmából fonott aratási koszorúk, koronák, amelyeket Magyarország minden vidékén az aratási ünnepekre fonnak. Ez a szár-korona igen gyakran formázza stilizált módon a Magyar Szent Koronát. Templomainkban is nagy a szerepük ezeknek a gabonaszár-koronáknak, s az új termés megáldásakor is szép számmal kerülnek az oltárokra. Amikor az aratás bevégeződik, a parasztember feladata a számadás. Ezt azzal kezdi, hogy elmegy az Isten Házába, és hálát ad a Mindenhatónak a szép termésért, azaz az életért. A termés biztosítja a nép életét, ennek segítségével képes az ember átvészelni a nyirkos, hideg, sötét, terméketlen téli időket, a félretett maradékok pedig az élet továbbadását biztosítják, ha ismét eljön a várva várt tavasz, s újra pezsdül a földben az élet. A Földanya várja a férfi-erőt, a belévetett magot, hogy néhány hónap múltán, megtermékenyülve ismét formát adhasson az életnek. Ezért nevezi a Szeged környéki földműves a búzát „élet”-nek. S amikor az aratás lezajlik, a magyar ember munkája eredményéből koszorút, búzakoronát fon, s azt elhelyezi Isten oltáránál, az áldozás, azaz – a magyar népléleknek megfelelőbben mondva – az áldomás helyénél, s egyben felaggatja ennek apróbb változatait házának ormára is. Védő jelkép ez az élet-korona a rontó, a démoni erőkkel szemben. Tudatosan alkalmazzuk itt az „áldomás” kifejezést, hiszen az „áldozat” nem felel meg sem az ősi kusita-káldeus, sem a jézusi tanításnak. Az „áldozat” ugyanis a zsidó terminológia jahweista istenképéhez tartozik (Saul rabbi:

„*Vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat*”), s így nem lehet sajátja a szkíta-magyar népi vallás szótárának sem.

S most nézzük meg, mit is jelent a nagy magyar király neve: *Istváné!* Nem ér bennünket meglepetés, amikor kiderül, ez a név koronát jelent. Istvánnal valóban meg is történik az aratás, hiszen István uralkodásának lényege – minden történelemhamisító akadémiai és egyházi tanítással ellentétben –, hogy ő szétválasztja mind a magyar, mind az európai életben a konkolyt a búzától. *István uralkodása vázválasztó.*

István ifjúkorában nagy valószínűség szerint megfordul a Nyugat-Római Császárság területén, és sok időt tölt ennek a világnak főúri köreiben. Ebből a körből választja ki magának azt a bajor Gizellát, aki később felesége lesz. Innen magával hozza felnőttkora számára új tapasztalatait, melyek immár tartalmazzák a nyugati világ uralkodói eszményét. Ez az eszmény hallatlanul elűt a korabeli s az azt megelőző szkíta-hun-magyar uralkodói képlettől. Lényege, hogy az uralkodó korlátlan hatalommal rendelkezik az alá rendelt nép vagy törzsszövetség fölött, ugyanakkor korlátlanul nagy veszélynek is ki van téve éppen ezek részéről.

A azonban tudjuk, hogy a nyugati világ primitív despotizmusban éli életét a X-XI. század fordulóján. Ha hinni lehet a középkori kolostori krónikáiroknak, akkor e két évszázadban olyan nélkülözéseknek van kitéve a nyugati ember, melyek valódi bestiává teszik őt: Európaszerte dúl a kannibalizmus, az ember vadászat, gyakran a temetők sírját is megássák az éhező hordák hús reményében, s a nép koratavasztól az új termés beértéig fakérget, gyökereket, és néha még földet is eszik. De vajon miért ne írnanak igazat e szerzetesek, kik a népnek a világot éppen emiatt nyomorult, éhségbe és nélkülözésbe süppedt siralomvölgyként mutatják be, ahol a bűnök szenvedésteli, rettenetes emberi sorssal fizetnek a köznépek. Ugyanakkor – ehhez képest – dúskáló, pökhendi főúri és főpapi udvartartásokat látunk, ahol ismeretlen a nélkülözés, s ahol a nagypénteki menüben olyan indokkal találják föl a kacsasültet, misezrint a kacsza a vizen úszik, tehát már majdnem hal, halat pedig a nagybőjtben is szabad enni.

István hazatérével lelkében világok ütköznek össze. Harc indul, belső forrás-árlapot keletkezik az ifjú lélekben, mint a friss borban, melynek végeredménye egy még meg nem szűrt, le nem fejtett, minden ízében átmeneti világ „murcija”, mely lassan, kínlódva, mégiscsak elindul a tisztulás útján.

Európa belső, nyugati terein a fenyegető zsidókeresztény erély pusztításai nyomán immár visszahúzódik az Atila korában, de még a VI. században is érintetlenül regnáló *manicheus* alapú, *szkíta vallás*, s keleten is Bizánc veszi át az elpusztított, felégetett manicheizmus nyomain a hatalmat. A római rítus elterjedésének oka a pápaságot védő papi „ordo” hatalmi szisztémája, mely kitagad vagy keblére ölel, *szentté avat* vagy *kiátkoz*, s mindezt aszerint, hogy milyen *politikai* viszonyban áll a nevezett uralkodóház a pápai hatalommal, s hogy milyen mértékű tizedet hajthat be az adott egyházközség a nyomorgó néptől. A magyar nemzet ezt a hatalmi elképzelést nem érzi magáénak, s azt a vallási tanítást sem, amelyet ez az egyház

hirdet. Amikor Vajk Magyarországra beengedi a római rítus papjait, a pápa ujjongva írja egyik levelében, hogy immár „*immár miénk a szkíták hatalmas királya*” is. A pápa leírhatatlan mértékben téved!

István a jelek szerint magyar népét és országát is összekötő kapocsnak, hídnak fogta fel, mely az *atillai birodalmi eszmény* alapján összeköti *Napkeletet* és *Napnyugatot* egymással. Ezért szimbolikus érvénnyel mind Rómában, Ravennában, mind pedig Bizáncban templomot, és zarándokházat építtetett nemzete útonjáró tagjai számára. Ugyanakkor István nem csupán Magyarország királya, hanem származása alapján egyben a „királyok királya” címet is viseli, azaz Isten helytartójaként működik a térségben. A *Képes Krónikában* szó szerint ez áll: „*Miután az Úr dicsőségessé tette az Ő irtalmát Szent Istvánban, kardjának színe előtt megfutamította a királyokat, mind a körül fekvő nemzetek fejedelemségeit és hatalmaságait alávetette uraságának...*”, tehát István trónralépése után korlátlan ura lett Európa szívének, a *királyok királyává* vált.

Istvánnak ugyanakkor részleteiben is ismernie és élnie kellett a szkíta kereszténységet. Szántai Lajos hívja fel figyelmünket István kultuszának egy sajátosságára, mely szerint a szent király halála után a levágott jobb kéz tisztelete már a pártus-szkíta korban és közösségben is megvolt, tehát István halála után is élt még a királyi udvarban az ősi kultikus hagyomány.

Ugyanakkor a „*katolikus*” felfogás, azaz a *vallási egyetemesség* gondolata sem idegen e korai, s a mindenkori magyar néplélektől. Sőt, miután már Atilla, s a korabeli hun-magyarország szerepe is egy kontinenseket, népeket, nemzeteket érzelmi, hitbeli egységbe forrasztó Jézus-vallás létrehozásában csúcsoadik ki, a X-XI. századi magyarságnak ez szintűgy alaptörékvése kellett hogy legyen. A szkíta nemzeti vallás és a manicheizmus is egyetemes, ha tetszik, „*katolikus*” vallás volt, azaz bárki felvehette, akinek ez a tanítás meggyőződésévé vált, s mégcsak nem is volt térítő vallás, mert nem kívánt sosem erőszakkal terjeszkedni. Egy olyan vallási közösség, amely vallási tanítását nem kívánja ráerőszakolni másokra, ezért csak egy alapállásból indulhat ki, mégpedig hogy az ő kezében van az abszolút i-gazság, Isten végtelen szeretetének törvénye, mely szabad választást ad minden ember számára a mellé állásra éppúgy, mint az ellenszegülésre. *Az igazság birtokosai nem téríteni, hanem örködni kívánnak az Igazság fölött. Csak a vallási köntöst öltő hatalmi csoportok, politikai célú gyülekezetek terjesztették valaha is vallási tanításukat erőszakos módon.*

A krónikás arról is tudat minket, hogy István ugyanakkor elkeseredetten élte meg az öregkort, hiszen látnia kellett, hogy „*a magyar nemzet inkább hajlott a pogány szertartásokhoz, mint Krisztus hitéhez.*” Tiszta beszéd. Mi volt hát elkeseredésének igazi oka?

A „*paganus*” latin szó, eredeti értelmében „*vidéki*” jelent. A latin nyelvű szöveg tehát arról beszél, hogy a magyar nemzet – s most jól értsük a dolgot: nem egyes törzsi alakulatok, nem egy néptöredék, nem a nép, nem a lakosság, hanem a *teljes nemzet* –, jobban hajlott a vidéken tovább élő népi-vallási Jézus-kultuszhoz,

mint „*Krisztus*”, azaz a *zsidó messiási* képlet Jézussal való azonosításának idegen gondolatához. Ebben a korban a „nemzet” fogalma még nem volt azonos a „nemesség” fogalmával, hiszen az Árpád-kori, s a korábbi hagyomány szerint *minden magyar szabad embernek született*, s hatalmas bűnökkel kellett elkövetnie, hogy szolgává váljék. Ami még nagyon fontos, hogy nem a „*pogány*” *hitről* beszél e részlet, hanem egy „*pogány*” *kultusról*, azaz *szertartásrendről*. Tudjuk, hogy a zsidókereszténység minden töle eltérő vallásra, még az általa eretnekségnek tartott Jézus-hitű vallásokra is mindig ráhúzta a „*pogány*” jelzőt. Ebből megérthetjük, hogy a magyar nemzet lelkében el sem hagyta régi, igaz hitét, s amivel még István korában is élt, az a régi, a megszokott, az ősektől örökölt „*kultusz*” volt tehát. Aki nem így látja, bizonyítsa be az állítottak ellenkezőjét! Hogy ekkor a magyar főpapság is mennyire Rómától függetlenül létezett, azt bizonyítja az a tény, hogy még a XIII-XIV. század fordulóján is fennállt ez a függetlenség. Hogy csak egy forrást említsék a sok közül, *Marczali Henrik* történész tudós a harmincas években írott „*Egyetemes és hazai történelem*” c. munkájában is így emlékezik meg e tényről az Árpád-ház kihalta utáni magyar egyházpolitikai hatalmi tényezők egységesítő törekvéseivel kapcsolatban: „*Ezt az egységet fenn akarja tartani az egyház. Itt nemzetibb és ezért királyibb, mint bárhol. Mint alapítása, úgy fenntartása is a birodalom eszméjéhez van kötve.*” A szerző itt nagyon bölcsen említi, hogy ez a minden mástól elütő módon *nemzeti*, és a *királysághoz*, tehát kizárólag a magyar apostol-királyi hatalomhoz kötődő egyházi rend a „*birodalom eszméjéhez*” kötődik, hiszen ennek az egyházi képletnek mind az „*alapítása*”, mind pedig „*fenntartása*” ebből fakad. Ezt a „*birodalmi eszmé*”-t nevezzük ma *Szent Korona-tannak*. Biztosra vehető tehát, hogy a középkori magyar nemzeti egyháznak ez a hagyománya István korában is fenn kellett álljon. A legegyszerűbb logika szerint amennyiben „*királyibb*” ami „*nemzetibb*”, akkor a „*nemzetibb*” a *király szándéka szerintit* jelent, s amennyiben ez a királysági rend által is megélt nemzeti vallás a „*birodalom eszméjéhez van kötve*”, akkor maga a birodalom is a nemzeti vallás ősi ideológiájára alapított építmény volt. A római katolicizmus, de a későbbi időkben a protestáns zsidókereszténység sem tűrt el ugyanis semmi, a sajátjától eltérő törekvést, tanítást, mozgalmat, így az idézett történész professzor már idejekorán felismerte azt aényt, amit a mai nemzetrontó akadémiai szándék képviselői nem képesek megragadni: az árpádok korának Magyar Birodalma a magyar nemzetnek a teljes és tökéletes politikai-hatalmi-vallási-kulturális-nyelvi önállóságán és tökéletes függetlensége talaján épült népi pszichózis komplex, megbonthatatlan, és szentséggel telített felépítménye, melynek területén ugyan voltak az önálló magyar kultúra és népielek megszüntetésére irányuló, és főként nyugati politikai és egyházi szándékok, de ezek agresszív fellépésének korszakaira a magyar nemzet véres felkelésekkel, forradalmakkal, szabadságharcokkal válaszolt. Az ezek nyomán kivétel nélkül fellépő pusztulás, hullás, elnyomattatás, széthullás, mint a korhatag, sötét humusz a belévetett magból kinövő növekményt, később azonban mindig megszülte a szabadságot a nemzetnek, hogy aztán újabb külső-belső erők feszülhessenek e magyar

szabaóság-szándékok ellen, s arra kényszerítsék a nemzetet, hogy ismét megtanuljon összeformni, és önbecsülésének zászlaját újra és újra felemelje a porból. Ez a magyar történelmi dráma és a magyar nép lelki életének állandó belső feszültsége, melynek köszönhetően még mindig megvagyunk, s készülünk a végső harcra a gonoszság erői ellen. Ezekről a történelmi tényekről hallgatni lehet, ezekkel vitatkozni azonban nagyon nehéz dolog.

Abban azonban már kételkednünk kell, hogy István öregkorában amiatt keseredett volna el, mert a nemzet nem hajlott „*a Krisztus*” hitére, hiszen a közlés még folytatódik: István összeszedi minden erejét, s követet küld börtönben raboskodó rokona, Vazul elhozatalára, „*hogy még mielőtt meghal, királlyá tehesse*”. Egyértelműen amiatt rettegett, mert tudta, hogy háta mögött Gizella királyné alattomos vezetésével olyan idegen erők dolgoznak az utódláson, melyek Magyarországot – egyelőre még közvetetten – a német-római császár kezébe akarják adni, ezért amilyen gyorsan csak lehet, Turul-nemzetségbeli királyt kell a trónra emeltetnie. Ez pedig a szent királynak éppen azért fontos, mert a Magyar Birodalomban annak a megszentelt vérségnek kell uralomban maradnia, melynek pontosan az a feladata, hogy a zsidó alapú, ószövetségi messiási kép, tehát a páli „*krisztusi*” teológia mértéktelen terjeszkedésének gátat vessen, mert ez a vallási képlet mögé bújtatott politikai célzatú teológia nem a magyar nemzet érdekét és küldetését szolgálja, hanem pont az ellen működik, s azt töri meg. De az idegen nőstény ármánykodása előbb ér Vazul börtönébe, mint a királyi parancs, s Vazult a gizeilai gyűlölet megsiketítetté, s megvakíttatja. A beteg és idős király ekkor már végképp nem tud semmi mást tenni, magához hivatja apai nagybátyjának, Kopasz Lászlónak fiait, Andrást, Bélát és Leventét, s felszólítja őket, meneküljenek, hogy el ne érhesse őket is a bajor nő gonosz szándéka. Ezután István, amint a krónikás írja, „*kiragadtatott a jelen világ gonoszágából...*”, s ezutóbbi alatt az előzmények után tudjuk, hogy mit kell értenünk.

István elképzelése tehát az volt – amennyiben a római rítussal nagyon toleráns módon akarunk erről beszélni –, hogy hatalomba lépésekor – esetleg – eleget tett a római egyház térítési követelésének, s diplomáciai alapokon beengedte e vallás papjait Magyarországra. Ez az a maximum, amivel István vádolható. Hogy azonban itt a római vallásra való átállásnak nyoma sincs, arra az is rámutat, amire Papp Gábor vezet rá a figyelmünket, hogy az István által állítólag minden tíz falunak építtetett templomok méretei akkorák voltak, hogy oda nemhogy tíz falu odakényszerített lakossága (minusz azok, akik a tűzhelyekre vigyáztak), de még – ahogy ezt ő maga mondja – „*tíz falu bolhái sem fértek volna el*” egy szertartás alatt. Akkoriban pedig még nem voltak óriás kivetítők, mellyel a többzetes tömegnek továbbítani lehetett volna az életszentséget. Milyen céllal, s milyen vallás számára épültek tehát?

Hogy a régi vallás István részéről hatalmas támogatást nyert, annak egyik fényes nyoma Máriának, Jézus anyjának az ősi szkíta-magyar, sőt, szumer kori *Boldogasszony*-, másként *Babba-kultuszba* való behelyezése volt, amit Gellért püspök

kissé értetlenül, de végül bölcsen jóvá is hagy. Sőt, a teológiai gondolat szintjére emel, s ezt a római kereszténység is átveszi, úgyhogy Mária, kivéve egy fiktív fantázia-koronát, egyedül csak a Magyar Szent Koronával ábrázolható a római katolikus templomokban képeken és szobrokon. Itt viszont Szántai Lajossal együtt kell feltennünk a kérdést: Vajon miért nem a germánok, vagy a keleti szlávok egyik istennőjét azonosította a nagyegyház Máriával, s miért éppen az ősmagyar Boldogasszonyt (= szumer „Bau-Dug-Aszan”), akit a székelyek Babbának neveznek? A válasz egyszerű: mert az őstörke ellen lehet rugdalózni, de nem érdemes, hisz ez több kárt okoz a rugdalózónak, mint az őstörkének.

Ugyanakkor feltesszük a kérdést: miért volt István számára ez a Rómának adott gesztus olyan fontos? Mert István célja ugyanaz volt, mint ami Atilláé: Eurázsia azonos származású, szétszaggatott népeinek egyesítése egy akolban, s egy pásztor gondoskodása alatt, aki semmiképpen sem a római pápa. Történelmi szerepe is emlékeztet Atilláéra, hiszen maga a krónika számol be arról, hogy Istvánt az Isten a körülfekvő népek és uralkodók urává tette, tehát birodalom fölött uralkodott, nem csupán egy ország és egy nép fölött. Ő azonban más korban élt, mint amilyenben Atilla: Európa nyugati felében ekkorra már egy olyan erős és erőszakos hatalmi szisztéma létezett, melynek hitéletét nem győztes hadjáratokkal, nem a hatalmasok megfélemlítésével, hanem okosnak tűnő kompromisszumokkal, toleráns diplomáciával képzelte elérni. Míg Atillánál a *vallási* elképzelés egy határozottan definiálható *birodalmi képletben*, egy kinyilatkoztatáson alapuló *istenkirályság* elképzelésében és megvalósításában öltött formát, István esetében és korában a „*birodalmi*” képlet, tehát a hatalmi háttér jórészt már hiányzott az István korabeli képből, hiszen apja által a Nyugattal kötött kompromisszumok nyomán ő immár nem engedhette meg magának, hogy hadjáratokat vezessen céljai eléréseért a Nyugat, s főképp nem Róma ellen. Ez adta azt a végzetes ellentmondást, mely a magyarságot mind a mai napig megosztja István törekvéseinek, személye jelentőségének megítélésében. Habár Szent István Magyar Birodalma nem emberi léptékkel épült föl, hanem Atilla hagyománya alapján, s „*Isten útmutatása szerint*” rendezkedett be, István uralmában már nem érvényesült a *vallási* és *hatalmi* képletek ősi szkíta együvé állása, hanem a bomlás tüneteként nagyrészt szétváltak egymástól a *politikai uralkodói* és a *főpapi, apostol-királyi* elemek. Ő még magától értetődőnek tartja, hogy az alávetett népek tulajdon törvényeik szerint törvénykezzenek, hogy ezeknek a király részéről legfeljebb jóakarató tanács adható, s a kérés ereje nagyobb, mint a parancsolaté, a királyi udvarba érkező nyugatiak, s főképp a frankok által behurcolt „kapitulárek” törvénykezési ötleteikkel már az ősi rend megbontását célozzák. Ugyanakkor az istváni rendszer még nem ismer nyugati mintára különbséget nemes és nemtelen között, azaz teljeskörű szabadság illeti a Magyar Birodalom lakóit, hiszen az frott királyi rendelkezések közt sehol nem szerepel még ez a különbségtétel, s magától értetődik az is, hogy a teljes magyarság keresztény vallású nemzet. Felvetődik akkor a kérdés: miért pogányozza és barbározza le akkor még a XV. Században is a magyar nemzetet a nyugati egyház annyi főpapja, s miért nevezik a

pápai jegyzőkönyvek még Mátyás korában is a magyar földet „*keleti részek*”-nek, „*terregentium*”-nak, azaz pogányok földjének?

A hangsúlyeltolódás a *politikum irányába* nem István uralkodói személyiségében történt meg, hanem a nemzetközi diplomácia kikényszerítette kül- és belpolitikai taktikázásban, s ezt veti szemére a magyar nemzet, amikor megtartott régi hite szabadsága mellé teljes mellszélességében visszaköveteli tőle a régi rítus és a régi mágus-táltosi gyakorlat *egyedüli érvényét* a birodalomban. Itt azonban az „*egyedüli*”-n van a hangsúly. Ugyanakkor azt is tudnunk kell, ami szintén növeli a történetírás ellentmondásos voltát, hogy István idején nincsenek ún. „pogánylázáadások”, nincsenek fölkelések, forradalmak, s egy törzsfő, a Marostól dél felé eső bolgár határszélen élő, bizánczi kereszténységre tért *Ahtum* öntörvényező lázadásának leverésén kívül híre sincs lázongó magyaroknak a Magyar Birodalomban egészen István halála utánig. Akkor is csak az ellenséges Gizella királyné által támogatott idegen papság és az idegen világiak ellen tör ki a lázadás, s nem István birodalmi-, vagy vallási képletének elpusztítására tör a magyar, hanem éppen ellenkezőleg: ennek védelmében harcol a külföldi hatalmak ellen. Mindenáron meg akarják óvni István építményét, azt a csodálatos, és magyar módon független birodalmi képletet, melyben a béke mellett a belső egyensúly és az általános jólét volt a rendező elv. A magyar nép nem viseli el, hogy István Napjának lemerültével lassan elborítják a magyar élet egét a gizellai önkény idegen, homályt hozó éjszakai fellegei. Ezért szükséges, hogy az idős István a „kutyaharapást szőrivel” elv alapján a hatalmaskodó földi nőstény őrjöngő erejével szembehelyezze annak az Égi Édesanyának a mosoylgós, vigyázó arcát, aki évezredes vándorutunkon a Hold és az esthajnalcsillag fényével bevilágította éjjeli útjainkat. A romboló, **anyagi** nőstény-erőt a vigyázó Édesanya ereje ki is oltja. Ezt a hivatalos történetírás miért nem veszi figyelembe, vagy legalább észre?

István végzetes hibája volt mindenképpen, hogy fiatalon nem látja meg, hogy **a nyugati kereszténység nem vallási képlet, hanem vallási és teológiai köntösbe öltöztetett politikai/hatalmi szisztéma**, mely nem hagyja magát részleteire bontani, mely nem enged a saját komplexumán selejtezni: ezt átveszem, ezt nem szívesen, ezt egyáltalán nem, hanem magyar földre való importálásakor **a teljes politikai-hatalmi struktúra komplex importja** valósul meg. Fiatalon nem látja tisztán, hogy mivel a nyugati, latin vallás alapvetően nem vallási, hanem politikai képlet, nem integrálható be egy vallási ökumenébe sem, hanem politikai, diplomáciai eszközökkel kell bánni vele. Ez az, amiről a magyar így fogalmaz bölcsen: „*Adj a tótnak szállást, kiver a házadból.*” István időskori elkeseredésének valódi oka minden emberi logika szerint csak ez lehetett: látnia kellett, hogy jószándékú és megszentelt, küldetésstudattal átítatott szkíta lelkéből sarjadzott jövőképét nem a kor Európájának valóságos politikai realitásaira építette, s az idős és beteg ember ezen már nem tudott gyakorlati, azaz emberi számítás szerinti módosításokat végtrehajtani, pedig ezt minden íze kívánta. Ami megtörtént, az a földi hatalom számára véglegesnek, megfordíthatatlannak mutatkozott. Szkíta uralkodónak pedig nyugodt szívvel ne-

vezhetjük, hiszen a pápa is így nevezi Öt: „...a szkíták hatalmas királya”.

S ekkor István olyant tesz, ami – koppanyos mellébeszélés ide vagy oda – szentté és méltóvá teszi őt minden korok magyarjainak legnagyobb tiszteletére, s az ellőtte való mindenkori főhajtásra: *Koronáját és országának sorsát letette a szkíta-magyar őshit Jézus édesanyjában fölismert istenasszonyának, Boldogasszony-Máriának a kezébe. Ezzel nemzete sorsát örök időkre kiemelte a földi birodalmak mindenkori sorsfolyásának medréből, s visszahelyezte azt abba a magasságba, ahol elmúlt idők ősi uralkodói, Kús apa, Nimród apa, Hunor és Magor királyfiak, s Atilla királyunk hatalmas alakjai vigyázzák a magyar sorsot: az élő, lüktető, pulzáló kozmosz végtelen, isteni rendjének örök szférájába, az ősi Bau-Dug-Aszan honába. Visszahelyezte országát és a királyi hatalmat az elvesztettnek hitt anyáolbe. Ezzel nyíltan hitet tesz amellett a kereszténység mellett, melyet a korabeli történetírás a „szkíta nemzeti vallás” megnevezéssel illet.* Emiatt örzi Szent István emlékét és ereklyéit olyan szeretettel máig a magyar nemzet, s emiatt ismert ma is olyan falunevünk, mely egyértelműen rámutat, hogy a magyar nemzet István arcán meglátta a *táltos-király* vonásait. Ez a falu Szentistvánbaksa, mely szónak utótagja, a „BAKSA”, a *gyógyító táltos* neve. Ez utalás arra is, hogy a magyar nemzet történelmében Istvánnak pozitív, sorsfordító erőt tulajdonítottak, de utal arra is, hogy István egy olyan magyar királyság leteteményese, amelynek elsőrangú feladata nem az uralom kiterjesztése, hanem a gyógyítás, a nemzeti sors ferdéségeinek kiigazítása, vagy ha az evangélium szótára alapján akarunk fogalmazni, *az út egyengetése* a megváltó magyar nemzeti sorsban. Hiába tartja magát a merev önhietség a római egyházban még évszázadokkal István halála után is, már VII. Gergely korától, hogy Magyarország a római egyház tulajdona, s hiába veti papírra VIII. Bonifác is 1301. október 17-én, hogy „*Szent István, Magyarország első királya, birodalmát, minden jogával és hatalmával jámboran felajánlotta és átadta a szent római egyháznak.*”, amellett, hogy István nem Magyarország első koronázott királya, hanem Atilla, teljes félreértése, félremagyarázása ez az istváni korona-felajánlásnak, melynek lényege éppen az volt, hogy nem róma püspöke, de még csak nem is Szent Pál „apostol”, hanem egy égi személy, Isten Anyja, s egyben a magyarság ősi édesanyja uralkodjon a magyar nemzet fölött. A magyar nem enged ennek a hazug bonifáci követelőzésnek, mert jól tudja, hogy ez azt a szándékot rejti, hogy a pápa a Turul-ház kihaltával a saját jelöltjét, Károlyt ültesse a magyar trónra. Ezért akadnak olyan magyar egyházi főemberek és olyan papi testület, akik ekkor a pápát, a pápa által kinevezett összes püspököket, érsekeket és szerzeteseket kiközösítik az egyházból. Milyen egyházból közösítik ki ezeket a papi személyeket, s milyen egyház papjai lehettek ők? Hiszen a római egyházból csak annak feje, a pápa közösíthetett ki valakit! Hát abból az egyházból, amelybe István egykor a szkíta vallási tolerancia alapján, de sajnálatos módon politikai következetlenséggel felvette a római vallási alakulatot is, s amelynek központja nem Rómában, nem Regensburgban, nem Salzburgban, nem Kölnben, nem Passauban, hanem Esztergomban volt.

A Szent Korona és az Ország Máriának való felajánlása óta zajlik sorunk e földi terekben méltóságteljesen viselt szenvedések közepette, de elpusztíthatatlan magyarságunk biztonságos, szélvédett közegében. A Magyar Szent Korona Máriának való felajánlásával István minden, egyébként elenyésző tévedését korigálja, s helyreállítja az ősi, szkíta, megszentelt uralmi rendet országában. Ezt a cselekedetet a Nyugat nem érti meg, de megérez valamit annak elemi erejéből, ami ekkor Magyarországon létrejön. Ebből adódik az a rengeteg ellentmondás, mely a magyar középkoron átível: a Nyugat kisebbségérzésektől átitatott, máig tartó magyargyűlölete, ugyanakkor egyfajta perverz vonzalom is, a gyűlölt és irigyelt magyarok földje végleges megszerzésének mindenkori, elkeseredett szándéka. Mert az Atilla kora után felépült új Európa, s az ebből István korára kiforrott, népakaratot és egyéb más emberieségi közhelyeket szajkózó nyugati társadalmi rend a mai napig nem tűr el semmiféle „másságot”, különállást, másfajta birodalmi elképzelést, függetlenséget, s főként magamagánál magasabbrendű formákat a saját testén belül. Ezért kell manapság is minden európai nemzeti alkotmányba oly erővel beleoperálni a „másság” feltétlen imádatának törvénytárát, de amikor a gyakorlati megvalósításra kerül a sors, akkor kiderül, hogy a törvény csak egyetlen európai kisebbséggel kapcsolatban ismeri el az iménti fogalom érvényét. Ezért ez a máig létező, duzzogó nyugati akaratosság. Ezért lép életbe e lehetetlen, évezredek törekvés a magyar föld megszerzéséért, idegen királyok trónra ültetéséért, ezért történt a Habsburg és az orosz összefogás ellenünk 1849-ben, ezért a nyögvenyelős 1867-es kiegyezés, ezért történik meg belerángatásunk az I. világháborúba, ezért az erre következő trianoni országrablás, a szovjet-kommunista pusztítás, a tanácsstalanság kaotikus tanácsállamának vérgözs vámpírkora, s mindez betetőzéseként a zsigereket összeroppantó külső EU-s kényszerzubbony, és a belső liberál-bolsevik söpredék hatalmaskodása is napjaink Magyarországon, amikor a népnek látnia kell, hogy a „demokratikus”-nak hazudott választások, népszavazások eredményeit aljasul meghamisítják, s a politikai és gazdasági hatalom világot köztörvényes bűnözők, maffiózók lepik el, s kisformátumú vásári zsebtolvajok oktatják ki szöszékeikről a becsületes nemzetet a tisztességről.

A zsidó istenkép zavaros tején nevelkedett, degenerált külvilág képtelen megérteni azt, hogy a pusztulásból egyetlen kivezető út létezik a maga számára is: az ősi szkíta-magyar erköcsi, vallási és birodalmi képlet hatalmának, s a Magyar Szent Korona uralmának feltétlen elismerésén alapuló belső átrendeződés. Nem véletlen, hogy az ezredforduló óta, különösen az EU konzervatív politikai köreiben jelentősen megnőtt az érdeklődés a magyar Szent Korona-Tan iránt, s egyre többen kívánják ezt a csodát közéről is megvizsgálni. De ennek kiteljesedéséhez a világnak még fel kell nőnie arra a magaslatra, amelyen a szkíta-magyar nemzeti szellem – földrajzi élettereinek, birodalmainak változásaitól függetlenül – már évezredek óta biztos lábakkal áll. Ehhez a külvilágnak még teljes mélységében meg kell tapasztalnia azt a totális veszélyt, melyet a természet rendjének összekuszálódása, a túlnépesedés, a gazdasági összeomlás előrennései jósolnak napjainkban.

Egyszer egy nemzeti gondolkozási fiatalember kis fölhaborodással és értetlenséggel mondta nekem, számára érthetetlen, miért próbálom meg Istvánnak, a magyar nemzet ellenségének, ősi vallási kultuszunk, táltos hagyományunk „könyvégető” despotájának alakját tisztára mosni. Én megértem őt, s nem is haragszom meg fölindulásán, hiszen valaha, gimnazistaként, s még az után is sokáig én magam is így gondolkoztam Istvánról, aki – állítólag – eltúrte, hogy Adalbert püspök az esztergomi várhegyen fölállított ősi és hatalmas, központi istenszobrunkat cseh katonai eréllyel ledöntse, aki – állítólag – üldözte és kivégeztette táltospapjainkat, és az országba – állítólag – ideneket hívott a saját népe letaposására. Az eszmei elmentét, mely közöttünk e kérdésben fönnáll, fönnállt bizony jó időn át saját magamban is. Mai álláspontom lényegét a következőkben fogalmazom meg:

Kedves, jószándékú, sokmindent már tisztán, de még nem a teljességet látó barátom! Amíg téged a húsz esztendődel ellenségévé tesz az a kizárólag tankönyveidből előbújó, fiatal, életerős, erőszakosan egy tőlünk idegen eszményt istenítő István herceg, addig engem, az ötvenéveset magához szelídít annak az öregembernek az alázata, akit a sorsa az enyémhez hasonlóan rákényszerített, hogy számot adjon élete művéről, hogy Isten bölcsességének és szeretetének teremtő sugárzásában átalakítsa a tanulmányok árnyéka és tapasztalata befolyásolta életértelmezését, istenképét, társadalomfelfogását. Aki tudja már, hogy a bűnök tömege eltörpül egy-egy esendően megtett jócselekedet súlya alatt, s véges-végül mindenki bocsánatot nyer, mert nincsen olyan hiba és bűn az életben, amit akár egy öregkorban megélt tiszta pillanat világos látása is ne tenne megbocsáthatóvá. Aki valaha is képes korigálni élete kis árulásait, annak pedig mindenkitől megjár a bocsánat. Nézzünk körül magunk körül! Hányan látják be életük nagy tévedéseit előrehaladott korban? Alig-alig akad egy-egy életével jellemépítő módon bánó öregember a közelünkben. Az érme másik oldala pedig, hogy ugyanakkor azt is tudnunk kell, szinte nincs is semmi, amit Istvánnak meg kéne bocsátanunk, hiszen *krónikáink egyetlen szava sem utal sem arra, hogy István valaha is idegeneket hívott volna az országba, sem arra, hogy idegeneket ültetett volna magas állami pozíciókba. Arra sincs utalás sem, hogy István üldözte volna a táltos-vallást, s hogy bárkit is ellített volna emiatt.* Az István-legenda sem tartalmaz utalást ilyesmire. Ha igaz lenne az a sok gyalázat, amit a Magyar Tragédia Akadémiája ken rá szent királyainkra, akkor ún. „pogánylázadásoktól” hemzsegne a Szent István idejének magyar történelme. Ezten kívül István uralkodása alatt is élt a mindenkori magyar király leválthatóságának törvénye, ha alkalmatlannak, vagy ellenségesnek mutatkozott a trónon. A magyarság az Istvánt követő, magyargyűlölő Orseolo Pétert sokkal nagyobb ellenszélben, a német császár, római pápa akarata ellenére is elűzte a trónról, Istvánt miért nem űzte el uralmának évtizedei alatt? Miért gyarapodott a magyar élet István alatt, s miért nem voltak éhséglázadások az országban, s miért nem keltek fel ellene azok a magyar urak, akiktől az állítólagos, általa behívott idegenek vették el hivatalukat, birtokukat? Miért nem lázadtak fel a jobbaggyá tett szabad magyar parasztok? Mert nem voltak ilyenek! Mert semmi sem igaz abból, amivel

Istvánt a hivatalos történelemírás hazugságai alapján ma a nemzeti gondolkodású magyar ember vádolja, s amiért elfordul tőle. István alatt egyetlen lázadás sem történik sem politikai-hatalmi, sem pedig vallási alapon. Az, hogy az akadémiai történet- és tankönyvírás a saját manipulatív teóriáit írja meg vele kapcsolatban, nem pedig a valóságot, s az, hogy a Római Katolikus Egyház egy hazug egyháztörténeti ferdítéssel kisajátítja magának alakját, arra a pszichológiai elvárásra épül, hogy vajon ki az, aki diákként ne hinné el, ami a tankönyvekben, vagy a hivatalosan ki nyomtatott ismeretterjesztő munkákban áll? S tudjuk, hogy rombolni mindig könnyebb, mint tégláról-téglára építeni. Alakjának torzításában a Római Katolikus Egyház is résztvett, amikor kisajátította István alakját, s egy átírt magyar egyháztörténettel sikerrel kísérelte meg alakját római katolikus szentté formálni. Minket azonban csak az igazság érdekel!

Ha valaki pedig a Koppány vezér elleni hadjáratot vetné Szent István szemére, annak pedig azt is számba kell vennie, hogy Koppány – amint ez a krónikában áll – *István életére tört* és célul tűzte ki az István anyjával kötendő *vérfertőző* házasságot. Koppány jogosulatlan volt a magyar királyi trónra. Teljesen hazug a zsidó származású Bródy János által megformált István-Koppány kapcsolat ama hirhedett „rock-operában” is, mely megformálásnak két célja van, mondhatni két legyet üt egy csapásra: a magyar nemzeti oldal megosztása és a magyarok magyarral való szembefordítása, ugyanakkor a „pogány” és „barbár” Koppány iránti szimpátia keltesével a másik balkezével jókora csapást mér a fiatal lelkekben magára a Római Katolikus Egyházra is, ami e hamis történetben a népe ellenségeként föllépő István hatalomba juttatója. Mindazonáltal Koppányt egy rongyos, birkaszagú, erkölcsstelen, barbár félállatnak mutatja be tüzelő szukái között, s ezzel hatalmas pofont ad azoknak a nemzeti magyaroknak is, akik Istvánnal szemben öhozzá húznak. Ez a magyart megosztó lelki indukció pedig maga a nemzeti lélekrombolás. S mindezt a szentföldi ármánykodást az ostoba, mosottagyú magyarja nem veszi észre, nem lép föl ellene, hanem beengedi még Csíksomlyóra is, sőt félmillió emberben őrzőng nemzetiszínű zászlóival az e helyet megszenteltelenítő szellemi pankráción.

Az igazság az, hogy Koppány legyőzése és kivégzése több mint sors- és szükségyszerű volt, hiszen uralomra jutása megtörte volna mind az előzményekből logikusan következő hatalmi, mind pedig vallási vonalat, azaz megtörte volna a magyar nemzeti üdvőtörténet szertartásrendjét. Ezért nem volt szabad megengedni, hogy trónra kerüljön! Ez a válaszom mindenkinek, aki ifjú- vagy időskori ébredése kezdetén még nem látja a fától az erdőt. S hogy feltétlenül igazam van, azt alátámasztja az a tény is, hogy pl. az 1437-es erdélyi parasztlázadás alkalmával lezajló Bábolnai-hegyi gyűlésen a magyar parasztok megnyírbált emberi szabadságjogaik visszakövetelése kapcsán az ellenük fellépő, immár többségében nem magyar vérű feudalista nemesség érveivel szemben „a Szent király”, Szent István okleveleinek alapján Istvánra vezetik vissza törvényességi jogállásukat, s szent királyra hivatkoznak. Tudjuk, hogy a magyar közember az Árpád-korban még valóban teljes körű szabadságot élvezett. Ha 430–450 évvel később, amikor István ren-

deleiteinek többsége még érvényben volt, ugyanez a magyar közember István nevével és nevében érvel, s okleveleire hivatkozik a régi jogrend visszaállítása érdekében, akkor vajon milyen magyar uralkodóként emlékeztethet vissza rá a késő-középkor magyarja, aki időben, s eszerint lélekben és igazlátásban is sokkal közelebb állott hozzá, mint mi a mai napon? Ezért arra kérek mindenkit a sorainkból, mielőtt erről a csodálatos, hatalmas magyar szentről ítéletet mond, tájékozódjék előbb, s ezalatt felejtse el, hogy az elmúlt elrothadt rendszer és a mai korhatag világ iskoláiban mit döngöltek erőnek erejével a kobakjába! Én mindenesetre a nyílt színen valom ezt a megalapozott képet róla, s nem érzem úgy, hogy ezzel közösséget vállalnék bármilyen teológiai vonallal, amelyet megpróbálnék tisztára mosni alantas történelmi szándékaiban. A magyarnak levés az igaznak levéssel szövetséges dolog.

Agyar sorsunk a kozmosz méreteiben zajlik immár sokezer esztendeje, s ezért – mint a kozmosz maga – olyan erők vagyunk magunk is. Az áradat medret alakít, apály és dagály váltják egymást, falvak pusztulnak el tomboló áradások idején, majd újjáépülnek, vagy lakói elköltöznek máshová, messzebbre a sodró víz partjaitól, de a folyó mindig újra megszelídül, életet ad, tehát életet hordoz, s emiatt megszüntethetetlen jelensége a természetnek. A meder, a mindenkori forma, a külszín változhat, a folyó termékenyítő ereje örök. Magyarságunk is ilyen biztonságban halad Istenünk hatalmas tenyerének őszög ráncsaiban, hogy tápláljon és termékenyvé tegye a teljes, az egyetemes emberi kultúrát, melynek létrejötté ennek a népnek a gyökereiből eredt egykoron. Belső lelki rendünk olykor meg-megbomlik, s főként olyan korokban, mint a mai is, amikor a külszín, a *hég* világa anyagi csábításaival áll élénk, a *mag* törvényi rendjének hordozói elé, s olyan sikerek elérhetőségével biztat, amelyek még illuzórikusabbá teszik az életet számunkra. Erőnk magjának jelentősége abban áll, hogy életünk lényegét nem a kinti világban, hanem a saját birtokunkon, ősi testi-lelki-szellemi jussunkban keressük, s erős kézzel elválasztjuk életünkben a bűzát a konkolytól. S alázattal, szeretettel, békés lélekkel, de Istenünk arcát magunk előtt hordva, s némelykor a harctól, a fegyverforgatástól sem irtózva, bölcs, kemény, ha kell, akaratos magyarként elérjük, hogy a belőlünk nőtt élet, s a velünk élő népek lassan száradó, szomorú lombkoronája is meghajoljon a tápláló gyökérzet előtt. Hogy a hég figyelme a mag felé forduljon, amelyből nőtt.

Aba király, magyarok apja

István halott, Imre herceg gyilkosság áldozata, s a „boldognak” mondott Gizella királyné felbérelt gazembereivel igyekszik bitorolni az ország fölötti hatalmat. Teheti ezt, hiszen – amint arról a Képes Krónika beszámol –, István király öregkorának végén betegen és fáradtan már afőlött kesereg, hogy utódlása a „szent királyok” nemzetségéből nem megoldható. Bár a Képes Krónika papi szerzője így ír erről a tényről: Istvánt keserúség töltötte el, mert „*vérrokonai közül senki sem lát-*

szott alkalmasnak arra, hogy halála után az országot Krisztus hitében megőrizze.”, azonban a későbbiekből kiderül, nem ez volt elkeseredettségének igazi oka. Erről árulkodik az a tény is, hogy amikor felesége Gizella egy felbérelt gyilkos által keresztülhúzza a király számításait, s megvakíttatja és megsiketíti az István király által kiválasztott Vászolyt, a király közeli rokonát, kinek trónját átadni szándékozott, István *„amikor látta, hogy fly szánnivalóan megnyomorították, sűrű könnyhullatásra fakadt, de mert betegségének a nyúge megakadályozta, a gonosztevőket nem tudta a nekik kijáró büntetéssel sújtani.*” Tehát mégiscsak volt olyasvalaki vérrokonai között, akire trónját hagyhatta volna, akire e a trónt kifejezetten hagyni akarta, sőt Gizellának éppen amiatt kellett ilyen sietősen eljárnia a lantás áruló tervében, mert éppenhogy nagyon is volt a szent királyok nemzetségében olyan, aki átvehette volna Istvántól a trónt, s akkor a magyar történelmi sors is egészen másként alakul. A krónikás nem mond tehát igazat. Ha ez korábban történik meg, a királyi ara, Gizella valószínűleg kötélén, vagy a pallos éle alatt végezte volna csatlósaival egyetemben, de a király öreg volt már és beteg, s így a büntetés elmaradt. Amit István ekkor képes még elintézni, az az, hogy magához hivatja apai nagybátyjának, *Kopasz Lászlónak* gyermekeit, *Andrást, Bélát és Leventét*, s azt a tanácsot adja nekik, hogy sebesen távozzanak az országból, különben eléri őket is a vérengző királyi feleség gyűlölete s haragja. Érdekes közlés, hiszen eszerint nem is egy trónutód akadt volna a szent királyok nemzetségéből, akit a király féltő gondoskodással vett körül. István ekkor nem „a Krisztus”, tehát a zsidó messiás hitéért, tehát nem a római kereszténység eljövendő sorsának veszélybe került magyarországi garanciája miatt kesereg, hanem egyrészt fiának, Imre hercegnek elvesztésén, az utódlás magyar vonalának folytatása gondjaiban rágja magát, és érthető módon rokonai életéért reszket.

Abajor asszony gyilkos indulatai azért burjánzanak a gyűlölt magyar nemzettel szemben ilyen félelmetes mértékben, mert minden igyekezetével azon dolgozik, s ezen cél érdekében még a politikai gyilkosságoktól sem riad vissza, *hogy Velencében élő testvérén, Péterén keresztül a magyar területek fölötti kontrollt Henrik német császár kezébe helyezze.* Gizella, érzésem szerint már hajdonként is egy nyugati hódító terv része lehetett, de a tervvel ellentétben fiút szült a Szent Magyar Birodalom szent királyának. Kavics került hát a precízen beállított fogaskerekek közé, s ezért lett áldozata Imre herceg annak a magyar történelemben különféle reinkarnációkon átesett vadkannak. István tehát semmiképpen sem a zsidó messiás (a Krisztus) vallásának magyarországi sorsa fölött kesereg, hanem a töretlen Jézus-házi magyar királyi vonal megtörettetése viszi elkeseredésbe. Menti hát, ami menthető, hiszen nagyon magas itt a tét: az emberiség üdvössége, az ember megválthatósága, az isteni üdvtörténet érvénye forog kockán.

További oka az elesettségre, hogy rá kell ébrednie felesége árulására is. Gizellát ebbeli működésében sem római keresztény vallása, sem hitvesi hűségfogadalma, sem más erkölcsi megfontolás nem riasztja meg, de még az a tény sem, hogy férjének, a Magyar Szent Koronával beavatott István királynak végakarata ezzel hom-

lokegyenest ellenkezik. Ennek a bosszútól és uralmi vágytól lihegő asszonynak az akaratán keresztül kerül a magyar trónra rövid időre az első magyargyűlölő idegen, akit majd a magyar főnemességnek kell eltávolítania a hatalomból. Hogy *Orseolo Péter* és „européer”, nyugati kíséretének jellemére fényt vessünk, álljon itt egy idézet a Képes Krónikából: A magyar nemesek, látván az idegenek szadista és erkölcsstelen tevékenységét az országban, Péter király elé járulnak, s kérik, hogy fékezze meg ezeket. *Ugyanis „...abban az időben senki sem lehetett biztos felesége szeplőtelségében, illetve leányának vagy nővérének a szüzességében a király kísérőinek zaklatásai miatt, akik büntetlenül becstelenítették meg őket.”* Ekkor Péter, Gizella királyné pártfogoltja a krónika szerint gyűlölettől és germán gögtől eltelve így válaszol nekik: „*Ha még valameddig egészséges leszek, minden bírát, a legfőbbeket és a tekintélyeseket éppúgy mint a falusiakat, továbbá a századosokat, sőt még a tizedeseket és a falunagyokat is, az összes főembert és tisztségviselőt Magyarországon a németek közül nevezem ki, földjét elárasztom jövevényekkel, és teljes egészében a németek uralma alá hajtom.*’ S még hozzáfűzte: *’Ez a szó, hogy Hungária a nyomorúságból, ’angariából’ származik, ezért illő, hogy nyomorban éljete.*’ ”

Lez a gyalázatos beszéd, mely ismerősként csenghet a mai magyar fülekben is, s emellett, hogy teljes mértékben megindokol a magyar nemzet részéről bármiféle retorziót e szemtelen gazemberrel és udvartartásával szemben, azonban másról is árulkodik. Egyrészt arra mutat, hogy *ha itt volt még mit idegenekkel elárasztani, akkor ezek szerint – láss csudát! – István korában még minden magyar tisztség érintetlenül magyarok kezében volt: a katonai vezetés, a bírói pozíciók, vagy éppen a falvak, települések vezetőinek posztjai, s nem István király volt az az uralkodó, aki elárasztotta velük az országot, hanem éppen ellenkezőleg: ő volt az, aki megvédte tőlük azt.* Ilyen érdekes, eretnek gondolatok jutnak az ember eszébe, ha független és szabad magyarként olvassa ősi iratainkat, s nem engedi figyelmét és intelligenciáját mindenféle idegen ármánykodással félrevezetni. Újra kell tehát olvasnunk és újra kell értelmeznünk régi krónikáinkat s legendáriumunk írott kincseit! Ha ugyanis István az lett volna, akinek az akadémiai szélhámosság be szeretné őt mutatni, akkor első dolga lett volna, hogy a hadsereg és a törvényhozás területén lépje meg első magyarelles lépéseit, ahogy ezt minden egyéb despota azonnal meg is tette, egészen a mai öszösvetségi, tőzsdéző libero-rezsim uralomba kerüléséig.

Ez egy másik munka témája lehetne, de nagyon az az érzésünk, mintha a későbbi krónikák és a még későbbi történetírói igyekezet István „térítési” tevékenységét egy mintegy háromszáz évvel későbbi, már az Árpád-ház férfi ágának kihalása után, romboló erőket képviselő király életének tényeiből projektálták volna vissza Istvánra, hogy hatalmas alakját ezzel az igyekezettel amolyan történelmi „mumussá” tozítsák. Szántai Lajos ezt a figurát *Károly Róbert* személyében találja meg, aki mint mondja:

1. tényleg *idegenek szálláscsinálója* volt,

2. tényleg egy római *pápa jelöltjeként* ült a magyar trónra, s
3. István királlyal szemben tényleg *kapott koronát* a pápától, amely azonban nem legalizálta jelenlétét a magyar hatalmi rendszerben.

Így viszont fel kell tennünk a kérdést: miről beszél ez a baloldali-bolsevik akadémikus nemzet- és történetrombolás, amikor gyermekeinknek az iskolákban azt sugallja, hogy István király hozta be az idegenek tömegeit Magyarországra, s velük pusztítottatta a magyart, őshagyományunkat? Hazudnak az urak, mert nincsen olyan krónikánk, egy sem létezik, sem legendánk, tessenek utána nézni, amely erre legalább egy csekélyke, homályos utalást is tenne. Ma Magyarországon ennek ellenére mindenki így tudja a történelemkönyvekből. Ha István elárulta volna a hazát, ha nemzete akarata ellenében uralkodott volna, akkor Gizellának nem kellett volna senkit sem megsiketíttetnie és megvakíttatnia, hiszen szóba sem kerülhetett volna, hogy ne egy idegen lépjen a trónra. A történetek drámai feszültsége éppen abban kulminál, hogy a királyné ellenszegül a halott király végakarátának, s ezzel elárulja Istennek tett házassági hűségét is, melyet egy alacsonyabbrendű, törzsi érdek alá rendel. Talán ez alapján érthető, hogy a boldoggá sosem avatott „boldog” Gizella miért nem szent a mai napig sem. Mert még a római egyház sem engedheti meg magának, hogy gyilkosságra, szadista kegyetlenkedésre fölbujtókat, s a házastársi hűség megszegőit felvegye szentjei sorába. Bár legutóbb egy Habsburg boldoggá avatásával újabb bomlás indult meg a latin egyház dogmatikáját, s ezen belül az ún. „pápai tévedhetetlenséget” illetően.

Péter uralkodásának harmadik évében azonban – s most nagy és éles magyar figyelemmel idézzük ismét a krónikást – *„a magyarok főemberei és vitézei a püspökök tanácsára egybegyültek Péter király ellen, és izgatottan kutatták, hogy az idő tájt találhatnak-e az országban a királyi nemzetségből származó olyan valakit, aki alkalmas volna az ország kormányzására, és megszabadíthatná őket Péter zsarnokságától. S miután az országban senki ilyent nem találhattak, kiválasztottak maguk közül egy bizonyos *Aba* nevű ispánt, Szent István király sógorát, és őt tették meg királlyá maguk fölött. *Aba* pedig a magyarok hadseregét egybegyűjtve, harcra készen Péter király ellen vonult. Péter pedig látva, hogy nem számíthat a magyarok segítségére, rettenetesen megijed, és Bajorországba menekült, hogy *Henrik* német királynak a segítségéért esedezzek.”*

Fordítsuk le most magyarra, mi is játszódott le történelmünk ezen idején valójában! Péter király kiönti a magyarok elleni gyűlöletét, s a főurak megelégedve ennek hatalmaskodását, összegyűlnek, hogy megtanácskozzák, hogyan távolíthatnák el, s kit tehetnének a helyében királlyá. Itt azonban elhangzik egy krónikai közlés, mely már nagyon is figyelemre méltó: mindez történik pedig *„...a püspökök tanácsára...”*. Miféle főpapokról beszél itt a krónikás? A Római Katolikus Egyház püspökeiről és előljáróiról nem lehet szó, hiszen ezek semmi esetre sem fordulnának az ellen a császár, s az ellen a király ellen, akik magyarországi biztonságuk és testi

épségük, s ezen túl gazdagságuk és hatalmuk letéteményesei. Milyen főpapokról esik akkor szó?

1. Mindenesetre olyanokról, akik a pápa által támogatott Péter ellen uszították az egyébként ezen uszításra rá nem is nagyon szoruló magyar főnemeseiket. Tanácsuk és jelenlétük azonban hatalmas lendületet adott az eseményeknek.

2. Olyan főpapokról, akik a német császár, a német Gizella királyné, és általában a magyarság ellenségeinek ellenségei voltak. Magyar főpapok voltak, akiknek nem esett nehezére a római latin egyház szándékaival szembehelyezkedniük, hiszen tudnivaló, hogy amikor a magyarság elzavarja Orseolo Pétert a magyar trónról, akkor kollektíven az egész magyar nemzetet „*a pápa úr kiközösítéssel sújtott*”-ta, s ezek a püspökök is beletartoztak a nemzetbe. Íme a „Benes-dekrétumok” középkori vatikáni előképe, mondhatni: a recept, hogyan kell ezt csinálni a kutyafejű magyarokkal.

3. Olyan főpapokról esik szó, akik a nyugatról Magyarországra importált római rítust elvetették, s helyette az ősmagyar kereszténység, s emellett természetesen magyar nemzetük elemi jogait és érdekeit védelmezték. Még ha a krónikás erről ilyen nyíltan nem is ír, mégis erre mutat egy szorosan alkalmazott logika. Magyar főpapok voltak, akik a magyar szellem rítusa szerint végezték kötelességüket, más-ként nem történhetett volna meg, ami megtörtént. Ha eddig eljutottunk, akkor most szélesítsük ki kérdéseinket!

A ilyen vallású nép lakott tehát azon püspökségeknek a területén Szent Istvánunk uralkodása alatt, ahol ezek a személyek voltak a vallási élet irányítói? Ki erősítette meg őket hatalmukban? Ki lehetett az illető más, mint maga Szent István király? Hiszen tudjuk, hogy a középkor folyamán az Árpád-házból származó magyar királynak *születési joga*n, a nem e családból származó, mindenkorai magyar királynak pedig a Magyar Szent Korona minden evilági hatalom fölötti rendelkezési jogállása folytán elemi joga volt a magyar egyházi vezetők ki-nevezése, azaz a Szentszéknek a Boldogasszony Szkíta-Magyar Egyházának bel-ügyeibe nem volt beleszólása. Hogy az Árpád-ház születési előjogai mit jelentet-tek, arra Szántai Lajos is utal, amikor arról beszél, hogy amíg a keleti bizánczi és a nyugati római egyházak december 24-ét az „*Ürjövétel*” napjának, *Jézus születése napjának* tartják, addig annak ellenére, hogy a magyarság ezen a napon szintén Jézus születését ünnepli, mégis e napot Jézus ősmagyar nevével jelzi: **KARÁ-
CSONY**. Ez a szó Jézus eredeti magyar neve, mely elárulja, hogy Jézust az ősi ma-gyar lélek a *kerecsen*-sólyommal, azaz a *koronás Turul*-lal azonosítja. S innen már csak egy lépés, hogy az árpádok másik nevét kimondjuk: *Turul-ház*. S ha tudjuk, hogy a régi szumer vallásban és nyelven a *Turul* a „*Fény Madar*”-t jelenti, akkor megismerjük ennek az uralkodó családnak a harmadik hiteles nevét is: *Fény-Háza*. Így nyilvánvaló, hogy *Badiny Jós Ferencnek* igaza van, amikor azt bizonyítja, hogy az árpádok Jézus Házából származnak, s vérségi rokonságban állanak Mária családjával, akiket a korabeli Közél-Kelet népei mint *Adiabene hercegi családot* ismertek. Ez a hercegség szkíta-pártus származása, s az 1990-ben az *Orbis Ver-*

lag által Münchenben kiadott „*Grosser Atlas der Weltgeschichte*” c. tudományos alapossággal elkészített történelmi atlasz szerint az akkori *Örményországtól* délre fekvő, *pártus fennhatóságú* területek észak-nyugati részén uralkodott a Jézus előtti I. évszázad közepén. Ez a későbbi *Galileához* közel eső terület volt tehát *Jézus Házának* hercegsége, ahonnan a világ Megváltója rögzös útjára indult, s ebből a családból származott Atilla, majd az Ő vérvonalát folytató árpádok nemzetsége is. E hercegség birtokokkal rendelkezett Galilea határvidékén is, s így e „nemzsidó ország”-gal határos *Dekapolis* államszerveződés, vagy inkább tartomány fővárosában, *Beth-sean*-ban is volt palotájuk. Ezt a várost korábban *Skythopolis*-nak, tehát *Szkitavárosnak* nevezték, ami nem véletlen, s feltehetőleg ennek a városnak *arámi* nevét cserélte föl a Jézus születéstörténetét feldolgozó sauli akaratosság a judeai *Beth-lehem* névvel hasonló hangzásuk alapján, hogy ezen a vonalon is hozzáköt-hessék Jézus személyét a zsidó ószövetségi jóvendölések alapján Judea zsidó népéhez, s a gyilkos és szexuálisan aberrált Dávid király, s a gyáva Ábrahám vérvonalához.

Az Árpád-ház tehát leszámazási alapon oldalágon vérrokona Jézusnak és Máriának, így egyenes ágon az Adiabene hercegi családnak is, ami azt jelenti, hogy ez a királyi ház minden földi uralkodóház fölött áll, mert születési joron a „*Világnak Világát, Virágnak Virágát*” hordozzák vérükben. Így érthető az is, hogy miért nevezi az egyik karácsonyi ének Jézust hercegnek: „*Csiffa, csiffa kisedecske, betlehemi hercegecske...*”, mégha az egyházi befolyás törölte is annak a városnak a nevét a magyar népi emlékezetből, ahol az Úr valójában megszületett. Így az az Egyház is, melyet az e családból származó *szent királyok* támogattak, fölötté állt minden emberi érdekek alapján létrehozott egyházi képletnek, s így a római rítusú egyháznak is.

A másik fontos dolog, hogy a fő nélkül maradt magyar nemzetcsaládnak milyen vezetőre volt tehát szüksége történelmének e sorsfordító, sorsrontó idején? Olyan vezetőre, aki nem uralkodni, hatalmaskodni akart, mint az elűzött idegen, hanem *atyai* szeretetével örködött a magyar nemzeti és kulturális fölény nemzetének vallási és politikai függetlensége fölött. Apára volt szüksége a magyar sorsnak e meg-rázkódtatásokkal telített világban, s ezt az apát meg is kapta. Az új király neve **ABA**.

Jézus szenvedése magaslatán a kereszten így kiált arámi nyelven Istenéhez: „*Abba, Abba, lamma sabaktani?*”, azaz „*Apa, Apa, miért fordultál el tőlem?*” Akik mélyebben ismerik a Jézus korabeli arámi nyelvet, azok tudunk engedik, hogy ez az „*Abba*” nem egészen azonos a római egyház általi szentirati fordításban szereplő „*Atyám*” szóval, mert ez a kifejezés becéző jellegű, s így – mai magyar nyelvünkön – inkább „*apukám*”-at jelent, mintsem a szigorú „*atyá*”-t. A Magyar Egyház püspökeinek jelenléte a krónikában említett tárgyaláson arra enged következtetni, hogy az égbe szálló fohász meghallgatásra talált.

Aba király aztán rögtön nekifog a rendcsinálásnak. Először is minden igyekezetével azon van, hogy Pétert elfogja, s kivégeztesse, de ez megszőkik hadai elől. *Va-
zul* megcsonkítóját, *Seböst* kerékbe törik, a hazaáruló *Budát* élve darabokra vágják, s amint a krónikás hírt ad róla: „*Egyeseket megköveztek, másokat meg vasmán-
gorlókkal agyonverve gyilkoltak meg.*” Nem lenne haszontalan talán, ha az egyko-
ri nemzetárulók mai utódai, az országunkba befészkelte idegenszívűek is nagy fi-
gyelemmel, s hivatalaikba indulásuk előtt okulásul naponta elolvasnák ezt a peda-
gógiai érvényt is hordozó történetet a Képes Krónikában.

A római pápa ekkor – nem hitbeli, hanem egyértelműen politikai-hatalmi alapon – kiátkozza a teljes magyar nemzetet, s az ún. Benes Dekrétumok előképeként Pé-
ter király megalázásáért megállapítja a magyarság kollektív bűnösségét. Mai fogal-
lommal szólva: *kollektíven diszkriminálja a magyar nemzetet*. A kereszténység fő-
papja Jézus parancsával szembehelyezkedve, politikai alapon átkozódik: megátkoz
egy keresztény, Jézus-hitű népet. Idézzük csak fel emlékeztünkben, milyen isten-
kép is az a bizonyos, amelynek nevében szinte kötelező, bevett szokás az átkozó-
dás!

Aba második cselekedete jogrendi lépéseket tartalmaz, ugyanis válogatás nélkül
hatályon kívül helyez minden olyan intézkedést, rendelkezést és törvényt, amit az
ellenség hozott meg, s ebben három, jogilag iskolázott, igaz magyart bíz meg:
Viszkét, Tojszlót és Pecsilint. Róluk azt olvashatjuk, hogy ők azok, „*akik a saját
népük szabadságát keresték, és arra törekedtek, hogy az országot hűségesen visz-
zaadják a király ivadékanak.*” Szent Istvánnal ellentétben Péter leverése után e-
szerint volt már mit „visszaadni” a király leszármazottjának. Amit vissza kell adni,
azt azonban először el is kellett venni. Ha Péter alatt volt mit elvenni, akkor viszont
István alatt még minden rendben volt!

A mikor Aba király híret veszi, hogy a német császár bosszútól lihegve Ma-
gyarország ellen készül, először igyekszik ennek hitelességéről megbizo-
nyosodni, s amikor a német arcátlan válasza megjön a magyar király puhatolódzó,
de udvarias és intelligens kérdéseire: „*Amiért ön sértésekkel zaklatta az enyéimet,
majd érezni fogja, hogy mire és mennyire vagyok képes.*”, Aba nem tévovázik,
nem töri a fejét azon, hogy miképpen hozhatna mégiscsak udvarias lépéseket a
„nagy Nyugat” e hatalmasságával szemben, s nem töri a fejét semmiféle langyos
diplomácián a betolakodóval szemben, hanem „*....Haragra gyűlva nagy sereget
gyűjtött össze, s rátámadt Ausztriára és Bajorországra; a Duna folyó két partján
vitéz harcosait két szárnyra osztva kardélre hányta a németeket. ...Ezek után Ka-
rintiába küldött vitéz harcosokat, akik rengeteg foglyot ejtettek, majd visszain-
dultak Magyarországra.*” Mintha Lél és Bulcsu vezérek szelleme ébredt volna meg
ebben a hatalmas uralkodóban! Mert amikor a magyar nemzet sorsáról, fenn-
maradásáról esik szó – s ezt jó lenne megtanulnia minden olyan magyar politikai
erőnek, akik nem csak mimelik a nemzeti érzelmeket –, akkor nincsen helye mérle-
gelésnek, kivárásnak, nincsen helye udvarias diplomáciának, sajtóvitáknak, hordó-
szónoklatoknak, parlamenti lamentálásnak, félredumálásnak az „emberi jogokról”

és a „demokratikus játékszabályokról”, nincsen helye előrehozott választásoknak, csak egynek van ekkor helye: szembefordulni az ellenséggel, s olyan mértékben kipáholni, amilyen mértékkel elérhető, hogy azonnal és eszeveszett gyorsasággal takarodjon Magyarországról.

A i történik ezután? A császár, bár többször próbálkozik Magyarország megsemmisítésével, a játszma végén mégiscsak meghunyászkodik, s visszariad a tettlegességektől. Eljöhethetne hát az építés ideje, s Aba valóban betölthetné a magyar apostolkirály szerepét. Mi szereli le a császár próbálkozásait? Jellemző eset történik. A magyar nemesség soraiban némelyeket megszedíti a hatalom iránti vágy, s követségben járván a császárnál, azt ígérik neki a béke árán, hogy „*a magyarok mindenben a rendelkezéseire állnak, kivéve abban, hogy Pétert elfogadják királyuknak, amit viszont a császár mindenáron keresztül akar vinni.*” Ebből a jellegzetes magyar főnemesi „kállai kettősből” Aba király a szokásos európai diplomáciai huzavonák elvetése mellett azt a tanulságot vonja le, hogy a nemesség a hatalomgyakorlás mindenkori gyakorlata miatt minden esetben korrumpálható, ezért teljesen megbízhatatlan. S ez igaz is, hiszen ezek Péter királlyal is csak akkor fordultak szembe, amikor kijelentette, hogy Magyarország teljességében a hatalom gyakorlásának állami pozícióit kiveszi kezükből, s idegenek kezébe helyezi. Ekkor határozták el, hogy a Magyar Egyház püspökeinek unszolására végre mozgósítják soraikat, s elkergetik a királyt a trónról. Amikor azonban fordul a széljárás, a fellázadt főnemesség egy része, s ezt erősen hangsúlyoznunk kell: tehát csak egy része, mintegy ötszáz fő, Aba király ellen fordul, s a császár kegyeit kezdi keresni. Egy apának azonban nem a jólétben és hatalomban élő gyermekeinek érdekeivel kell elsősorban törődnie, hanem a valódi veszélyben levőkkel, s apaságának valódi kincsei ekkor ütnek át jellemén. A krónikás így folytatja: Aba király „*....Az ország nemeseit semmibe vette, s mindig a parasztok és a nemtelenek társaságában tartózkodott. A magyar nemések azonban ezt nem kívánták tőle elviselni, sértő magatartását zokon vették, összeszövetkeztek és összeesküdtek ellene, hogy meggyilkolják. Valamelyikük azonban tudomására hozta a királynak, hogy kik esküdtek össze a meggyilkolására. Aba ezek közül akiket tudott, elfogott, és bírói vizsgálat nélkül megölette őket – ami nagy kárára volt a királynak.*” Mit tesz ezáltal Aba király? Egyszerűen visszaállítja a feudalizálódó magyarországi belviszonyok helyére az Árpád-kor, s az azt megelőző évezredek magyar rendszerét, melynek alapja, hogy a magyar nép minden tagja nemes (Ekkor nem egy arisztokratikus kisebbség megkülönböztető jelzője ez, hanem „nem”-mel rendelkezőt, jogaiban és kötelességében definiálhatót, azaz egyenrangút jelent.), egyenlő, és szabad. Akadtak azonban olyanok is szép számmal az új rend „nemesei” között is, akik jellemesen tartották magukat a magyar szellemi érvonal törvényi rendjéhez, s még hatalmunk csorbulása láttán sem álltak át az ellenséges oldalra, s akiket nem szedített meg a császári ígéretek sokasága.

A „*parasztok és nemtelenek*” között érezte magát otthon Aba király, a nép között. Itt láthatjuk, hogy mily mértékben megváltozott a magyar élet belső, gondolati

rendszere a Nyugathoz dörgölözés nyomán egyetlen évszázad alatt. Mintha a főnemesség ugyanazt vetné a király szemére, amit a farizeusok vetettek Jézuséra. ti. hogy *pénzváltók, utcalányok és vámszedők társaságát keresi*, sőt házukban meg is látogatja őket, velük étkezik, bort iszik közöttük. és mindezt még azzal is tetézi, hogy nem mindig mos kezét étkezés előtt.

Amikor Aba király azonban ötszáz összeesküvőt megölet, hiszen az osi magyar törvények szerint a hazaárulásra, a nemzetárulásra nincs kegyelem, Szent Gellért csanádi püspök alaposan megmossa a fejét. A megmenekültek hová is mehetnének ekkor máshová jogorvoslatért, mint a német császárhoz, s ezzel vádolják a királyt: *„Semmibe veszi az esküt; a nemeseket, akik maguk fölül királlyá tették, megveti, a nemtelen paraszttal együtt eszik, lovagol és állandóan csak velük társalog.”*

Amikor a császár ezek fölbujtására Magyarország ellen vonul, Aba békés szándékkal a császár elé küldi követeit, akik a császárhoz menekült gazemberek és összeesküvők kiadatását követelik a következő indokkal: *„Magyarország útonállóí és latrai azok, és ők a fő szítói a háborúságnak és a viszálynak a császár és a magyarok között ...”*

A császár azonban Sopronnál betör az országba, s a német túlerő legyőzi Aba király seregét. Ő a Tisza felé veszi útját, ahol egy faluban magyar főurak elfogják a menekülőt, s egy verembe dobva meggyilkolják.

A magyar üdvtörténetben ekkor egy olyan uralkodó hagyja el a földi teret, aki minden igyekezetével magyar nemzete szolgálatára állt, akinek uralkodásában nem a hatalom megtartása, hanem az isteni üdvrend teljesítése volt elsődleges szempontja, s aki vissza kívánta állítani a nyugati feudalizmus előtti magyar rendszert, melyben *magyar sosem lehetett magyarnak szolgája, s így nem léteztek nemesek és nemtelenek*. Ez utóbbi látásmód már a nyugatról importált romlás eredménye, mely a nemzet egységének megbontását célozta, s melynek ez a hatalmas egyéniség útját akarta állni. Ezért kellett elbuknia. Eszménye a jelek szerint szintén Atilla király volt, aki ugyanezeket a politikai elveket vallotta, vallása pedig az a magyar nemzeti kereszténység, mely csupán egy bünt látott megbocsáthatatlannak: az árulást. Nem véletlen, hogy Isten Abát, a magyar nemzet apját olyan csodás jelekkel áldotta meg, amilyennel csak a legnagyobb szentek dicsekedhetnek: *„Testét abban az egyházban temették el, mely a falu közelében volt. Néhány évvel később vizsont, amikor kiásták a sírból, szemfedőjét és ruházatát épségben, sebhelyeit begyógyulva találták. Testét végül saját monostorában, Sároson temették el.”*

A magyar történet pedig a nemzeti szabadság diadalának e kis kitérője után tovább halad a nagyhét szertartási rendje felé, s Péter. a magyarokat gyűlölvé gyűlölő német pojáca ismét visszaülhet a magyar királyi trónra, miközben a császárnak hűséget esküdött kollaboráns főnemesség a császár irtalmáért esedezik, s a magyar vidék népe gyászba és reménytelenségbe merülve, lehajtott fejjel hallgat.

„Rajtad lépdél az egeknek trónjához Pannónia”

Krónikai nyomai vannak annak, hogy a Turul-, azaz az Árpád-házat a világ a maga korában „szent királyok” házaként ismeri. Itt kiemelendő tény, hogy a kortársak már Géza fejedelmet is a „szent” jelzővel illetik, aki bár élete alkonyán megengedi a római rítus főpapjának, hogy véghezvigye személyén is az eszerinti keresztiség szertartását, de ezt az eseményt, melyet a római egyháztörténelem oly igen jelentősen hangsúlyoz, mi csupán a diplomácia címszavával fémjelezzük. Erre mutat az a közlés is, miszerint Géza előbb egyébként a bizánczi egyház keresztiségét is felvette, azaz mindkét egyház magától értetődően formál jogot jelenlétére, de érdekes módon egyik sem teszi ezt meg. Gézának emögött a ténykedése mögött az a bölcsesség áll, miszerint a Magyar Szent Birodalom, azaz Istenkirályság papkirálya tisztában van a történelmi ténnyel, hogy a kor Európájában különböző istenképek csapnak össze egymással, s ezt az egzisztencia harcot tovább árnyalja az immár 820 és 860 közötti időben jelentkező kelet-nyugati első egyházszakadás. Géza nem aggódik emiatt, hiszen tisztában van azzal is, hogy az eredeti, Mezopotámiában, aztán Kisázsziában elterjedt Jézus-vallástól már a kezdetekkor elszakadó saulpáli zsidó vonal egyházi alakulatai a történelmi időben pusztán politikai-hatalmi jelentőséggel rendelkeznek, és Európa szívében, a Kárpátok övezte szélvédett mendencében tovább él és terem a valódi Istenfiú által elhintett búzmagvak kikelt Isten-kalásza, melyet a magyarai szkiták népi és nemzeti vallásossága táplál éltető vízzel és lelki napfényel. Így a magyar fejedelem valóban bármit megtehet, diplomáciai okokból megkeresztelkedhet ennek vagy annak a vallási alakulatnak a rítusa szerint, a gyökérzet elemi erején, melyen át a fa törzsébe kerülnek az életet biztosító energiák, a lényegen ez vagy az a rituális jelenlét semmit sem változtat. Így Géza nem tesz mást, mint elfogadja annak tényét, hogy mindkét új vallási alakulat létezik, gesztust tesz irányukba, de ez lelke igazi mélyét, tartalmát nem érinti. Ez a csodálatos hagyomány öröklődik át aztán fiára, Vajk hercegre is, aki érett uralkodóként szintén ennek a kettősségnek nevében cselekszik: az emberélet külszínén eltűri az Isten valódi szándékától elhajló tanítás jelenlétét birodalmában, de ennek csak diplomáciai jelentősége van, s csak azt védi és építi életével, törvényeivel, s a külső támadásokat mindig visszaverő, félelmetes hatalmával, amit családja, ez az egyedülálló módon és eredendően szent nemzetség szíve mélyén hordoz az idők kezdetétől fogva, a nimrudi jelenség megtestestülte óta. Nem véletlen, hogy nagy nyomatékmal így ír az Ő hatalmáról a Képes Krónika szerzője: **„Miatán pedig az Úr dicső példát adott könyörületességről Szent István királlyal, 'kardjának színe előtt' megfutamította a királyokat, s az összes körülötte levő idegen nép fejedelemségeit és hatalmasságait uralma alá vetette...”** Ugyanakkor megjegyzi: **„Szent István király azon gondolkodott, majd szilárdan elhatározta, hogy az evilági dicsőség minden pompáját félredobja, s a mulandó királyság koronáját letéve csak az Isten szolgálatának szenteli magát...”** Ezt csak egyféleképpen lehet érteni: élete célját az uralmi képletként föllépő egyházi alakulatok fölé helyeződésben

jelölte meg. Mert István is tudta már, hogy Isten nem sorolható be ennek vagy annak az egyházi szervezetnek a keretei közé, s hogy az Isten képében föllépő magyar szent király is csak ebben a mindenk fölött álló isteni rendben állhatja meg a helyét. Nem beszélve arról, hogy az összes körülötte fekvő nép fejedelmeinek és hatalmainak ura nem egyszerűen egy országban, hanem atillai módon egy birodalomban gondolkodott, s nem is tehetett másként, hiszen a birodalmak, s főként a korai európai képletektől messze elüthető szkíta-magyar birodalmak mindig sokféle színnel árnyalt etnikai, vallási, politikai palettán keverik ki az államalakulat belső rendjének megalkotásához szükséges színárnyalatokat.

Látszatra mintha ellentét lenne a két kijelentés között, melyek egyrésztől az Európai tér hatalmas uralkodójaként jelenítik meg Istvánt, másrésztől pedig mint a hatalomról lemondó, Isten ügyében járó, szerény magánember képét festik meg. Mégsincs ebben semmi ellentmondás, s a látszat is azonnal oldódik, ha a Turul-ház uralmi rendjének ősi lényegét ismerjük. Ebben a leképezésben ugyanis nagyon mélyen összefonódik az Istentől egyenes úton való *uralkodói* kiválasztottság küldetésudata a világi birodalmi képlet megkívánta *papkirályság* eréjének megnyilvánulásaival. István eszerint a valódi történelmi tényre alapozott értelem szerint valójában az egész Európa hatalmas uralkodója volt, akik előtt meghajoltak a többi uralkodók, ugyanakkor felülről kapott hatalommal uralkodó papkirályunk is egyben. István Európa ura és parancsolója volt, akárcsak Atilla. Ennek az örökölt szentségnek a megtestesítője, egyenes ágú örököse az a szent királyunk is, kiről a magyar népének így beszél: **„Rajta lépdel az egeknek trónjához Pannónia.”**

László nevét a latin „*Ladislaus*” formából vezeti le a 13. század első évtizedében íródott Szent László legenda kortárs ismeretlen szerzője, mely – amint írja – a **„népeknek istenadta dicsőségét jelenti”**. A magyar kortárs tehát László életének értelmét úgy fogta föl, hogy dicsőséget szerzett népének az Istentől, aki őt az uralomba küldte. Ez a névértelmezés csakúgy, mint a Szent Lászlóval kapcsolatos egyéb, más, vallási áhitattal megfogalmazott, színarannyal szőtt krónikai közlések, egyébként is egy kissé zavarba hozzák a zsidókereszteény kultúrkör világlátásán nevelkedett főt, hiszen ez a szerepkör ezeddig egyedül Isten földre szállt Fiának, Jézusnak tulajdona, most pedig egy magyar szent királyt jellemez vele a kortárs, aki nagyon is tisztán látta László uralmának lényegét. A megértéshez el kell ugyanis felejtünk a zsidókereszténységnek az elhivatott emberrel kapcsolatos „*lelki*” küldetés- és meghívás-értelmezéseit, s vissza kell ásnunk a táltos-mágus kultúrkörhöz, mely már csecsemőkorban ismeri azokat a testi jegyeket, melyek alapján eljegyezhető valaki a táltosi küldetéssel, s ezeknek a testi jegyeknek meglehetősen nagy fontosságot is tulajdonít. Jellemzésében a krónikás is kiemeli némely testi jegyet, melyek Lászlót a főnemesi sokadalomból kiemelték: **„Boldog László király kiralyogva kimagaslott Magyarország királyainak fényes nemzetségéből.”**, aztán így folytatja László jellemzését: **„Kétségtelen gondviselése a Teremtőnek – kiről írják, hogy 'szébb az emberek fiainál', és nincs határa bölcsességének –, hogy önön hasonlatosságára műve jóreményű helytartójául állította, s eljövendő méltó-**

sága fundamentumát úgy alkotta, hogy mindjárt alkotában testi és szellemi szépségére kiválasztott fiúnak nyilvánítsa, ki azért jött e világra, hogy e szerepet felnőttként is eljátszhassa.”

A minden kétséget kizáróan olyan kijelentések és tényközlések ezek, melyek megdöbbennek az olvasót. Hiszen mit állít ezekben az ismeretlen szerző?

1. Isten gondviselése küldte Lászlót az emberi történelembe, aki Isten teremtett művének reményteli helyreállításában játszik szerepet;

2. aki abban különbözött minden kortársától, hogy Isten minden emberi szépséget meghaladó, mérhetetlen szépségét hordta testi mivoltán. Talán ezért nevezték a melléknévi felsőfokot használva a külföldi kortársak „*Dux elegantissimus*”-nak, azaz a „*lelegegánsabb királynak*”. Itt tehát nem arról beszélünk, hogy Lászlót mint egyébként minden emberi jelenséget is, Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette, hiszen ez általában az emberre jellemző, hanem emberfölötti, azaz természetfölötti módon szép vonásokat domborított ki személyiségén. Úgy is mondhatnám, hogy László testi jelenségén a teremtés kezdetének Isteni szándéka: a Fény minden eddiget meghaladó módon átütött, s oly módon, hogy aki először találkozott ezzel a személyiséggel, azt lenyűgözte, magával ragadta, elbűvölte annak mérhetetlen szépsége.

3. Aztán közli, hogy László király nem csupán egyszerű uralkodó, ami az eddiekből is következhetnék, hanem Isten művének, azaz *a teremtés teljességének helytartója*. Ha erről az értelemről lemondunk, akkor az idézet jelentését arra szűkítjük, hogy a krónikás László királyról mint a kárpáti haza helytartójáról beszél. Ezen az úton azonban szintén messzire hatolunk, hiszen ez esetben *Isten személyes műve* alatt a történelmi Magyarországot kell értenünk. Ezzel bizonyosságot kaphatunk arról, hogy a szerző korának embere a Magyar Királyságot az isteni gondoskodás személyes művének tartotta. Döbbenetes közlés mindkettő, hiszen az első értelmezés szerinti titulus egyedül Jézust illeti meg, ki eljövendő az ég felhőin, hogy az idők végén elfoglalja trónját a földi szférákban helyreállított Országban, a második szerint ez a dicsőségben helyreállított mű egyenesen a Szent Magyar Birodalom. Így e két értelmezés nemhogy ellentmondana egymásnak, sőt, kiegészíti egymást. Az előző állítást a szerző még megtoldja azzal is, hogy László nem más, mint Isten „*eljövendő méltóságának fundamentuma*”, mely a végítéleten átesett világ Istentől újjáépített rendjében, az Új Birodalomban az Ég és az anyagvilág újbóli egyesülésének alapját képezi. Szédítő magasságokba emel ez a gondolat, hiszen a szerző azt írja le, amit korának embere Lászlóval kapcsolatban hitt és vallott, s nem kevesebbet állít, mint hogy *László király személye Isten eljövendő birodalmának alapköve*. Ha nem feledjük el, hogy Jézus saját magát egy megszólalásában Isten eljövendő, szellemi temploma „sarokkövének” nevezte, mely kő minden épület fundamentumának alapja, akkor e közlés egy római rítusú papszerzőtől egyenesen döbbenetes.

4. Aztán megerősítésként még egyszer – a gyengébbek kedvéért, nehogy valaki félreértse, miről is van szó – összefoglalja közlése lényegét: E „*testi és szellemi*

szépségre kiválasztott fiúnak” szerepe abban foglalható össze, hogy: *„ki uzeri jou a világra, hogy e szerepet felnőttként is eljátszhassa.”* De hiszen a szerző itt Lászlóról, a felnőtt királyról beszél, nem a kisgyermekről, vagy egy csecsemőről! Mit értsünk akkor azalatt, hogy majd *„felnőttként is”* el kell játszania ezt a szerepet? Miért, mikor játszotta el csecsemőkorában *„is”*, amit majd felnőttként is el kell játszania? Miről beszél itt a krónikás? Talán arról, hogy ezt a szerepet egyszer már eljátszotta földi uralkodása idején, melynek végén egy, a XIV. századi krónikakompozíció szerint *„Az Úrhoz költözött az Úr 1095. évében, július 29-én (30-án), vasárnap”*, de majd akkor érkezik el László ideje a történelem során a maga teljes fényében, amikor az idők megértek erre az eseményre, s László személyiségének immár csillagmítoszi méretei *felnőttek* az Isteni Birodalom helyreállításának feladatához. Ez pedig maga a végítélet. A szerző így részben saját koráról, László király, a történelmi figura földi életéről, részben pedig egy eljövendő, távoli korról beszél, melyben majd Isten Szent Birodalma a földön is helyreáll, s akkor eljön a Világ Ura, aki belép királyságába, s akinek képében nem más tér vissza a magyar nemzethez, mint Szent László királyunk az árpádok nemzetségéből. De utalhat arra is, hogy László „onnan” jön le a földi szférába, ahol a szerepeket mindig újra osztják, s némelyeknek megadatik az isteni lehetőségárból, hogy szellemisége újjá szülessen? Ki lehetett hát az a személy, akinek lelkiisége most benne ismét a világra születik? Ki volt az a személy az emberiség történelmében, aki Isten *„eljövendő méltóságának fundamentuma”*? Mindezt árnyalja még az a tény, hogy tudjuk, a Magyar Szent Koronát Szent László király idejében nevezik először ezen a módon. László személyében a koronázó beavatással tehát olyasvalaki jön el, hogy a magyar történelembe ágyazódva tovább lendítse annak menetét a máig tartó üdvtörténeti úton, akinek nevét nem írjuk most itt le, hogy ne sértsünk esetleges érzékenységeket, s mondandónk megmaradjon a kérdésfeltevések szintjén. De ha józan logikával összerakjuk az eddigiekből alakulató mozaikot, s ezt kiegészítjük szabad magyar intelligenciánk alapján a legkézbevehetőbb lehetőség kövecskéivel, ezzel meg is kapjuk a László név immár idézett értelmét, mert az említett újbóli eljövétellel a szent király Isten helytartójakénti történelmi színrelépése valóban a *„népeknek istenadta dicsőségét jelenti”*.

Nem szabadulhatunk tehát attól az érzéstől, hogy a szerző itt tudatosan, s egy sugalmazott prófécia keretében mossa össze László király és a megsejett személy kedves alakját, hiszen e leírás szerint mind küldetésükben, mind pedig hatalmuk kiteljesedésében fedi egymást történelmi szerepük. Ha emellett még azt is figyelembe vesszük, hogy a magyar népi vallásosság úgy tartja, Ő mellette László király az egyetlen szent, aki nevének segítségül hívásával gyógyítani és ördögöt űzni lehet, akkor végképp zavarba jövünk. Ezt a zavart csak fokozza, hogy a Szent László ábrázolások mind az ún. Szent László-herma, melyet a győri székesegyház Héderváry kápolnájában őriznek, mind pedig a különböző (gelencei, székelyderzsi, tereskei, kakasloimnici, veleméri templomaink freskóinak Szent László ábrázolatai szintén ezt teszik: kivétel nélkül olyan Lászlót ábrázoló arcokat látunk ezeken, me-

lyeket akár Jézus-ábrázolásoknak is hihetnénk. Honnan ered hát ez az összemósa, mondjuk ki hát mégis, Jézusnak és Lászlónak? A legendairó erre is magyarázatot ad: *„Mert ámbár a világ virágjában ragyogott rá, mégis elhervadt az az ő szívében; csak az a vágy vonta kőpadra: bár ő maga is Isten fiai közé jutna. Ennek okáért halandó testében már nem is ő maga élt, hanem benne a helyes, igazi, katolikus hit, amely Krisztus Jézuson alapszik...”* Íme hát a krónikás bizonyosság, hogy nem a levegőbe beszélünk az imént. S itt, akárcsak az idős Szent Istvánnal kapcsolatban, megismétlődik egy jelzős szerkezet: *„a helyes, igazi katolikus hit”*-ről beszél a szerző, amely csakis úgy értelmezhető, ahogy azt Istvánnal kapcsolatban e munka egy korábbi fejezetében értelmeztük: arról a valódi egyetemes vallásról van szó, mely nem azonos az Európában ekkor már szélesen elterjedt római katolicizmussal, másként nem kellene eléje biggyeszteni a *„helyes”* és az *„igazi”* megkülönböztető jelzőket.

A király tehát tudatosan átengedte testi létét is, s ezzel átadta teljes földi hatalmát is Isten Fiának, Jézusnak. Habár e részletben a Magyar Szent Koronáról egy szó sem esik, mégiscsak meg kell jegyeznem, hogy itt tulajdonképpen arról a mély és kimeríthetetlen titokról beszél a szerző burkolt formában, amely a Szent Koronával való beavatás lényege, ti. hogy a beavatás során az uralkodón teljes személyiség átalakítás zajlik le. Aki erre a változásra nincs felkészülve, arra ez a szertartás iszonyatos erővel le is sújthat, s megőrülhet az illető, hiszen a koronázás alkalmával a király fejét, az agyközpontot Isten hatalma és ereje veszi körül. Aki azonban jogosult erre a szertartásra, s akin Isten ereje a Szent Koronán keresztül áldásként fejti ki hatását, az immár többé nem XY földi uralkodó, hanem teljes személyiségében Jézussal azonosul. Ez azt jelenti, hogy minden egyes, a Magyar Szent Koronával történő jogos és helyesen előkészült királykoronázáskor Jézus személyes uralma kezdődhet újra egy földi birodalom kereteiben, s ez a jelenség hatványozottan, azaz a lehető legteljesebben megtörténik László esetében. S vajon mi nevezhető valóban *egyetemesnek*, azaz *katolikusnak*, mint az az esemény, amikor a Világ Királya visszatér az emberi létkeretek közé. Ettől kezdve külső megjelenésében is igazodik ehhez a szellemi átalakuláshoz: *„Természeti adottságaiban pedig az isteni irgalom különös kegyelme a kiválóság kiváltságával a közönséges emberi értékek fölé emelte. Mert erős volt a keze, tetszetős a külseje, s miként az oroszlánnak, hatalmas keze-lába, óriási a termete, a többi emberek közül vállával kimagaslott: így árasztotta el az adományok teljessége, s ez már testileg is méltóvá nyilvánította a koronára.”* A változás árama tehát azt a menetet követte, ami az emberi tevékenység természetes útja: *gondolat* (szellem) – *szó* (teremtő ige) – *tett* (az anyagban megvalósuló gondolat). Először lelkileg és szellemileg tette Őt az *„istenti irgalom”* készségessé, majd belső lelki értékeit alakította ki ugyanezen erő, s végül beavatása külső, fiziológiai fejlődési jegyekben is megnyilvánult: Jézus visszatért a földi térbe a Szent Magyar Birodalom keretében, s elfoglalta a kezdetől neki szánt trónust országában, hogy tanítását kifejthesse, csodáit megtehesse, s hogy a magyar nemzet testében ismét megfeszíthessék Őt e világ hatalmasai. Lász-

ló tehát a kapu, amelyen át a magyar nemzet teljességére kiárad a jézusi sorsküldetés ajándéka.

Ai történt ezután? László király uralkodása alatt hihetetlen jólét köszöntött a nemzetre s az országra. Visszatért a Kárpát-medencébe az ősidők szent kozmikus birodalmi eszménye, s úgy történt minden, miként azt az ősi hermetikus tanítás kijelentette: lent minden olyanná lett, amilyen fönt volt. Mert László király „...*Hűséges és odaadó volt tehát a Teremtőhöz fogadalmakban és felajánlásokban, jóakarátú a népével, bőkezű a külföldiekkel, adakozott az alattvalóknak, irgalmazott a megkínzottaknak, s az elnyomottak hatalmas megszabadítója volt.*” Vallása pedig szószerint az volt, amit a szerző kijelent: a „*helyes, igazi katolikus hit...*” Ezeket azért kell ilyen módon, külön-külön is kiemelni, mert egyrészt minden kifejezésnek külön megfontolandó értelme van, másrészt ebben a korban másként, s ennél érzékletesebben nem fejezhető ki, hogy a magyar vallási viszonyok nem voltak azonosak az Európában elterjedt római vallási keretekkel. Mert mihez képest lehetne ez a vallás „helyes”, „igazi” „katolikus” hit, ha nem ahhoz a valláshoz képest, mely magát általában katolikusnak nevezi. A szkíta-magyar vallás ugyanis valóban „egyetemes” vallás volt, ami azt jelenti, hogy az egyetemes kereszténység történetében azóta sem látott toleranciát mutatott más vallásokkal szemben, ezért nem kellett térítenie, hiszen szelídsége maga volt a legmeggyőzőbb istenérv, s így befogadjává lett a békés szkíta-magyar népek mellett minden más politikai, elnyomó, uszító, másokat megvető vallási képlet üldözöttjeinek is.

Most László király történelmi kontrasztjaként, vagy ha úgy tetszik, korunk „konkoly-jelenségeként” gondoljunk csak jelenkorunknak arra a szégyenletes politikai közszereplőjére, aki „vállánál fogva” egyáltalán nem emelkedett ki a kortársak közül, hacsaknem alkoholizmusával, vagy szellemi proletariánizmusának azzal a flegmatikus arroganciájával, mellyel a szégyenletes múltját feltáróknak válaszolt: „*Na és?*”. És akkor minden nehézség nélkül megértjük a különbséget, mely jelenkorunk, és az árpádok alatti magyar istenkirályság hatalmi gyakorlata és az uralkodót választó és elfogadó közember szellemi minőségei között feszül.

Néhány gondolat útravalóul

A sort még sokáig folytathatnánk annak bizonyítására, hogy magyar történelmünk beszédes nevű uralkodói pro és contra ugyanazon történelmi érdemük két felületén, a napfényes- és a sötét oldalon helyezkednek el, illetve hogy a magyar uralkodói rendben sorsszerűség húzódik meg. Érdekes lenne Károly Róbert, Nagy Lajos, vagy a hódoltság alatti János király, de akár történelmünk egyik legnagyobb diplomatája, a különös módon félig horvát, félig talján, mégis teljes személyiségében magyar Fráter György pálos szerzetes, a Rákócziak és a kuruc kor nagyjai, vagy éppen a Habsburgok történelmünkben betöltött szerepéről ilyen összefüggésekben elgondolkodni, s megkeresni a fönti világ s az evilág kapcsolódási pontjait sorsukban. Talán egy másik tanulmány keretében meg is teszem ezt. De mint min-

den munkának, ennek a dolgozatnak is határokat kell szabnunk, hiszen hitem szerint a lényegről eleget beszéltem már.

Talán ebből is kiderült, hogy a név mágikus szerepe milyen mélyen érinti életünk folyását, s ennyi is elég az elgondolkodásra és mérlegelésre, s annak bizonyítására, hogy a magyar nemzet egy küldetés útján halad, s e küldetés jelköveit adják azok a történelmi nevek is, amelyeket nagy uralkodóink vesznek vállukra a magyar üdv-történeti sorssal együtt. A konkoly-jelenség történelmi kicsapódásainak jelenségét kikerülni nem állt módunkban, hiszen ezek velünk együtt nőttek, s nőnek a gazok léttörvényei alapján ma is ugyanazon a csodálatos termőerejű földön, ezért érintőlegesen foglalkoztunk velük, de mert magyarok vagyunk, küldetésünk ma az aratás előkészítése, s így főként a búza, az élet-növény sorsára koncentráltuk figyelmünket, hiszen ez biztosítja jövőnket, holnapi életünket, sorsunk folyását.

Nemzetszeretetünk növelése és nemzeti létünk acéllá erősítése elemi lelki igényünk, s ez nagy nyomatékkal hangsúlyozza ebben felelősségünket is. Szabadságvágyunkat, magyar erkölcsünket, igazmondásunkat, nemzeti becsületünket megtörték, megrontották a sötétség konkolyt növelő/nevelő hatalmai, s mára a nemzet odáig fajult, hogy ha egy degenerált közéleti paprikajancsi a tv-ben ki meri jelenteni, hogy „*a Boldogasszony levette a kezét Magyarországról*”, s most jön ő, hogy azzal az állat-arcral, amit a feje napos oldalán hord, átvegye az Égi Édesanya helyét a magyar életben, akkor nem akad egy egyenes derekú magyar sem az ország gyűlésében, aki szájon üsse az illetőt, mégha miniszterelnök is az. Nem hiába nevezik ezt a zsbivásári sokadalmat, az üresfejűségnek ezt a sáskahadát ma „országgyűlésnek”, s nem *nemzetgyűlésnek*, mint egykoron, a magyar történelmi sors egészségesebb idején. Mindenesetre a 2005-ös télvég gazdatüntetése, s az országban a magyar parasztember iránti mérhetetlen együttérzés és szeretet megnyilvánulásai, aztán a decemberi elvetélt szavazás nyomán erősödő nemzeti sokadalom, s főként az Erdélyben egyre hangosabbá váló magyar kiáltás az etnikai önrendelkezés után, mégis megmutatták, hogy a nemzet, mint hamu alatt a parázs, él még, s habár történelmi nemességünk – konkrét és átvitt értelemben egyaránt – eltűnt a múltak süllyesztőjében, a nemzeti szellem minden eddigi elnyomás ellenére felemeli a fejét, ha szükség van rá. Amint Magyar Szent Koronánk, s az általa képviselt hatalmi rend is megszüntethetetlen, ellenségeink is meg fogják hamarosan tapasztalni, hogy a magyar nemzet éppúgy megszüntethetetlen, mert a megragadhatatlan, s ezért megölhetetlen Fény halhatatlan erővel ég magyar lelkünk mélyén.

„*A víz szalad, de a kő marad.*” – írta jelenkorunk egyik legtragikusabb magyar szelleme. Ezt még meg kell toldanunk azzal, hogy ha majd a történelmi szél a szemtetet, ezt az – egy evolúciós tévedés következményeként – antropomorf formát öltött, a nagyvilág minden részéről e csendes és békés sarokban összesodródott utcai piszkot elsöpri, akkor helyreáll lelkünk eredeti rendje, s nem kell félnünk, hogy bemocskolódunk, ha kilépünk magyar életünk tereire. Fel fogunk ébredni hamarosan, s akkor jaj lesz mindazoknak, akik művi altatásunk folyamán kifosztották otthonunkat, felélték éléskamránkat, meggyalázták szentélyeinket, s megosztottak kár-

páti köntösünk fölött is. „Fegyvert s vítézt énekelek” ma én is, éberségre, készületi virrasztásra, s fegyvertisztításra hívom mindazokat, akikhez elér a hangom, s kemény és radikális ellenállást kiáltok, mert ma erre van szüksége nemzetünknek, nem a lábvíz hőmérsékletű polgári szalon-gügyögsre.

Nyelvünk csodájában élünk tehát rendületlenül, száműzhetetlen magyarok – a saját szellemi anyaföldükön. Anektálhatatlan, elvehetetlen, csonkíthatatlan hazánk ez a történelmi-nyelvi hagyaték, melynek szókincse, de éppúgy az a belső szerkezeti logika is, melyet ma *nyelvtannak* nevezünk, a teremtés első pillanatában megnyilvánuló isteni kinyilatkoztatás, a végtelen szeretet hordozója. A nyelv azonban mindig igazodik a lélekhez, így érzelmi életünk magassága vagy alacsonyossága függ nyelvhasználatunktól. Figyelmébe ajánlom ezt minden magyar nemzeti gondolkozású paraszt- és munkásembernek is, akiket egy közröhejre hangolt, ószövetségi karakterű kabaré-páros a magyar közmédiákban – egyébként zseniálisan karikírozó plebejussággal – kollektíven és nagy sikerrel megkísérelt az elmúlt két évtizedben a „hugyosjózság” szintjére süllyeszteni. Ugyanezt a leépült, az alkoholizmus disszonáns felhangjaira hangolt, trágárságtól és közönségességtől bugyborékoló „proliságot” terjesztette a magyar életben a „szintén zenész” Hoffmann Géza is, a maga szintén zseniális sör- és hónaljszagú, gyárudvart köpködő pária-szemléletével. Az ősznépi röhögés lassanként elül e patológikus jelenségek fölött, de sajnos a lehúzó hatás a mai napig érezhető. Mert az ellenség nagyon jól tudja, hogy az ember a lelkén keresztül ragadható meg és zülleszthető le, de a lélekhez a nyelven keresztül vezet az út. A magyar paraszt a történelemben mindig a világ parasztságának független szellemű, műveit és szabad arisztokratája volt, ahogy a magyar munkás lelke is mindig távol állott éppúgy a nyugati nagyvárosi lumpen elem beszűkült lelkületétől, mint a korbáccsal vezényelhető, öntudatlan keleti birodalom majakovszkiji söpredékétől, s ez a társadalmi réteg és ez az osztály eredeti szellemi fölényével a vidéki Magyarországon még ma is nagy számban létezik, s ha intelligenciánk nem csal meg minket, éppen napjainkban újul meg, mint a hamvaiból megéledő phönixmadár.

A választékoság és az igényesség, a műveltség, s az artikulációs bázis helyes, emelkedett használata nem szegény, nem „úri csibészség”, nem a „felsőbbrendű” értelmiség féltett privilégiuma (ha létezik még ilyen egyáltalán), s nem méltatlan a kétkezi emberhez, aminthogy éppígy nem szégyellni való a népnyelv és a különböző magyarországi területeken meghonosodott, csodálatos, archaikus magyar dialektusok tudatos használata sem.

Tudnunk kell, hogy a kultúrálatlanságon beszűkült, eldurvult artikulációs bázissal nem lehet emelkedett lelket nevelni bensőnkben. Ezen kívül Istenéhez, önmagához, hitveséhez, gyermekeihez, szüleihez, őseihez, szülőföldjéhez, és nemzetéhez is csak olyan ember képes hűnek maradni, aki élvezzi saját nyelvét, aki valóban kincsnek érzi a szavaiból kibontakozó csodálatos, ősi nemzeti szellem fűvását, s aki ugyanígy szellemi hazája mellett szereti városkáját, faluját, aki odaadó módon ragaszkodik őseinek élő, egészséges természeti környezetéhez, s aki nem hagyja

magát üres és ostoba reményekkel a hamis illúziók lelkileg kiüresedett nagyvárosa, s főként nem a felületes Nyugat világa által elcsábítani, miként ez sokunkkal történt. Aki nem adható-vehető kataszteri holdakban méri az anyaföldet, s ki nem áll idegenek szolgálatába semmilyen gazdagság vagy megélhetés reményében, hanem a sajátján ismerőse minden fa, minden útkanyarulat, a dombok íve, az összebújó házikók ősi rendje, s szívében hordja a magyar táj, a haza májusi, litániás estéinek langyos szellőiben kialvó, csodálatos koloritjait.

Észre kell vennünk, hogy ma az ellenség éppen azon dolgozik, hogy magyar falvaink, a fővárosi kávéházi-tözsdei szubkultúra pohos közéleti sameszai által oly nagyon gyűlölt és lenézett „vidék” csodálatos, organikus világát tönkretegyje, mert a termőföld a falu életéhez kötött tényező, s ha a falu kivénül, kihal, s az ősi létforma kiürül, akkor a termőföld elveszíti értékét, s olcsón felvásárolható az idegenek számára. Ezért zárják be a postahivatalokat, a patikákat, az iskolákat, ezért apasztják el a közlekedési lehetőségeket a magyar falu számára, mert a hazát akarják kihúzni a magyar lába alól. Immár másfél évtizede folyik a magyar táj idegenekkel való tényleges betelepítése is! Ez ellen csak elszánt, magyar öntudattal lehet szembeállni, s olyan összefogással, ami egykor Vata és Dózsa György népére volt jellemző. Vissza tehát a magyar falu melengető, lelket gyógyító anyaölébe, vissza az ősi tűzhelyekhez, a magyar föld tradícióihoz, a megéledő magyar tájba, s vissza minél hamarabb, s minél nagyobb számban! A magyar falu- s tanyavilág ma azért haldoklik, mert akik tenni tudnának érte, valamiféle lélekrontó illúzió vágyától hajtva elhagyták azt. Ezért haza mindenki, aki csak tud, minél nagyobb számban, s addig, amíg van még hová. S ha végre otthon vagyunk ismét a magyar otthon tűzhelyénél, vegyük elő gyermekeink, unokáink számára nemzetünk igaz történetét, s szeretettel kössük életüket ahhoz a nemzeti környezethez, amelybe beleszülettek, vagy amelybe születniük kellett volna.

Sem ideológiai, sem irodalmi, sem zenei, sem más idegen szemetet ne engedjünk be életünkbe, mert az ilyesmi nem tartozik hozzánk. Fektessünk hatalmas hangsúlyt a művelődésre és a tájékozódásra, hiszen a tudás, a műveltség nem csupán hatalom, hanem kilátás is a kilátástalannak tűnő helyzetekből, s az összefüggések mély megértése megszabadít a fölösleges súlyoktól. Újítsuk meg magyar gyökereink népi kultúráját! Ha valakinek a világon, akkor nekünk, magyaroknak van mire építenünk! Vigyázzunk hát nagyon gyermekeinkre, hogy ezek a csemeték ne Pest Dob utcai mekegésén nőjenek fel, s a romboló Barbie-szubkultúrát tartsuk messze magyar leánykáinktól. Tudassuk velük, hogy az, amit a „divat” kifejezése fed, s most egyértelműen a viselkedési divatokra gondolok, nem természetes úton született adottsága az embernek, hanem úgy kotyvasztják össze egy tudatosan működő, idegen, elnemzetietlenítő boszorkánykonyha mélyén, úgy lopják be a gyanútlan ember tudatába, mint a terroristák a bombákat a megsemmisítendő épületekbe. Éppen ezért megadatott szellemi szabadságunk követni, vagy éppen elvetni azt, s ez vonatkozik minden divatossá tett nyelvi, szellemi irányzatra is. A „modernség” fogalmát helyettesítsük be a gyökeres, a hagyományos értékek fogalmai-

val, ne szégyeljünk konzervatívnak maradni, s tekintetünket vessük az örök, a romolhatatlan, a múlhatatlan világra. Írjuk fel szellemi lényünk homlokára: „*Legyen úgy, mint régen volt!*” A nagy bajok kemény, gyors, hathatós radikalizmust követelnek, s az élet megmarad. Minden mozdulásunkkal igazítsuk gyermekeink, unokáink figyelmét, már a mesével is az örök értékek, történelmünk üdvös tanítása, népi-nemzeti kultúránk, csodálatos magyar istenképünk és vallásunk irányába. Minden erőnkkel köpjük ki magunkból a magyar lélektől idegen urbánus-liberális gondolkodás minden kártékony irányzatát, mely ott hemzseg a sajtóban, ott lobogtatja sötét, füstös tüzeit a tv-csatornák műsoraiban, s ott csiga-nyáladzik a magyar parlamenti „patkó” sorai közt is. Mert csak így tudunk együtt lélegezni a magyar földdel, s őseink szellemével.

Viselkedésünkben kövessük szkíta Jézusunk tanácsát: „*Legyetek szeldek, mint a galambok, s ravaszak, mint a kígyó.*” Ez azt jelenti, hogy a szeretetreméltóakat, a mieinket szeretnünk kell, odaadóan és szelíden, de az idegenből belopottat, az érdektelen szellemi és erkölcsi csempészárut egy kígyó óvatosságával kell vizsga alá vetnünk, hogy megállja-e történelmi magyarságunk szigorú próbáját, s építi-e életünket, vagy rombol és gyalázatba taszít.

Őseink velünk élnek, s mi nem fordulhatunk el tőlük, gyökereinktől. Szántai Lajostól hallottam: nem véletlen, hogy az ország egyik könnyező Madonnája éppen egy magyarországi temetőben található. Nem véletlen, mert éppen őseinket és történelmünk valódi tanítását ölték ki a sötétség évszázados hatalmai magyar lelkünk-ből, s így a magyar temetőben, ahol az ősök hamai nyugszanak, van is sírnivaló. Pedig ők ott vannak ünnepeink terített asztalainál, ott hallgatnak a vasárnap délutáni csendben, a szobába hulló, ferde őszi napsugár törésén átsejlik alakjuk mozduló fénye, ott állnak erdeink, folyóink zajai mögött, magyar földünk illatos, tavaszi szelében, s a csillagos égen sziporkáznak, hogy a sötétben se maradjunk egyedül. Ha ma még alszunk is egy kissé, létünk mélyén ott vigyázzák igaz, kiolthatatlan magyarságunk makacs ébrenlétét. Egészséges élet-törvényünk az ő jelenlétük sugalmazott tanúsága.

Szellemük azt sugallja nekünk, hogy ma, ebben a lassan beálló történelmi alkonyatban ébren kell maradnunk, mint az akaratos kisgyermek teszi, mindenáron, mert az ellenség tombolásának virtuális és valóságos harci lármájában generációról-generációra lankad a figyelmünk, s fokozatosan veszítjük el ősi magyar intelligenciánkat ebben a pusztító, nyugatról áthullámzó áramlatban. Pedig sokszor egy gomb megnyomásával, s egy hátat fordító mozdulattal megszabadulhatnánk a rontástól, s annak minden következményétől. Mert magyar életünk alapja a mindig helyreállítható magyar egyensúly erős kívánalma.

Megmaradni, szaporodni, újra a talaj fölé egyenesedni, talpra állni, gyökereinket megerősíteni a magyar földben, s nem tűrni a lealázó erőket életünkben – ez a magyar kötelessége ma, amikor Istenünk újra teremtő ereje ismét leszálló ágba került, s ez a leszálló pálya magyar életünk szellemiségébe torkollik. Ezért jelszavaink legyenek a „*Csakazértis!*”, s a „*Hűség és bátorság mindenáron!*”.

A magyar népesség egyre fogy – mondják. Én azt mondom: a magyar éberség fogy egyre, mert a régiek azt mondták: ahová az Isten báránykát ad, oda ad legelőt is, s ebben a hitben soha nem is csalatkoztak. Ha az öntudatunk, az önbecsülésünk nő, nő majd a létszámunk is, ezért minden erővel az öntudatot, az önhitet kell erősítenünk. Ez a munka most az idősebbekre vár, azokra, akik tiszteletben állnak a családban és a közösségekben. Ifjúságunk lelkét kell megreparálnunk, s ez csak mérhetetlen odaadással és szeretettel, megértő bölcsességgel, értő és nyitott szellemmel, de kitartó és rendíthetetlen hittel és makacssággal fog menni. Hinned kell abban, hogy nincsenek elveszett lelkek, mert a szeretet előtt nincs akadály. Mielőtt ebbe a munkába belefogsz, először azonban magadban kell rendet tenned. Keresd a természetben a példát, a lehetőséget, ha hatni akarsz, hiszen magad is a természetből jöttél az idők kezdetén! Nézd a vizet, ahogy feltartóztathatatlanul terjeszkedik, pedig a levegő után a legképlékenyebb anyag a világon, mégsem képes semmilyen erő kordában tartani. Nézd a szelet, a megtisztító erőt, mely benne lakik. Nézd a földet, mely kihever minden szennyeződést, mely kesergés és sopánkodás nélkül mindig újra formálja az élet sokszínűségét. Nézd a képlékeny, a megragadhatatlan tüzet, mely előtt meg nem marad a legszilárdabb fém sem. S akkor tudni fogod, hogyan kell dolgoznod, hogyan kell erősnek lenned, hogyan kell kifejtened úgy az erőidet, hogy azok ne csökkenjenek, hanem még meg is hatványozódjanak mindentől. A természet megtanít mindenre, amire szükséged van, mert Istened végtelen bölcsősége lakik benne.

Vissza kell hát állítanod lelkedet a magyar fundamentumra, s ennek egyik fontos lépése, hogy meg kell tanulnod magyar módon imádkozni újra. A test fejlődésének módja a helyes táplálkozás és a megfelelő mozgás, a munka, de a szellem és a lélek csak az Istennel, az Égi Apával való párbeszédben, szeretben fejlődik. Istentagadó ember nem lehet igaz magyar! Emberi természetünk kordában tartása a természet életével való együttélés nélkül, a természet adta törvények újra értelmezése nélkül elképzelhetetlen, de ugyanígy elképzelhetetlen Isten nélkül élni s magyarnak lenni egyben, mert **a normális emberi élet törvénye a természet törvénye, a természet törvénye a levelek törvénye, a levelek törvénye a szár törvénye, a szár törvénye a gyökerek törvénye, a gyökerek törvénye a mag törvénye, s a mag törvénye és Isten törvénye egy és ugyanaz.** A mag és a gyökerek ereje nélkül nincsen levél-élet, nincsen klorofilltermelés, nincs egészséges fotoszintézis, s az élő fa elszárad s meghal. Ezt kell végre megértened, mert ha odalent világfánk gyökérszeme él, akkor vagyunk csak képesek idefent a ránk hulló napfényből életet nyerni, s életet teremni. A magyar világfa magja Isten Alkotó Igéje, az Egyetlen Törvény, gyökerei a néphagyomány és szent nyelvünk, törzse a nemzet, s levelei mi magunk vagyunk. A „lent” és a „fent” világának harmóniában kell élnie, s ez Isten nélkül lehetetlen.

S ami még nagyon fontos: felelősségünk alól ki lehet bújni, de a kényelmesek felelőtlenége a személyes sorsban is visszaüt. Ezt pedagógusként jól tudom az olyan liberális elveket valló szülőktől, akik nevelés helyett azt szajkózták, hogy

„manapság már nem lehet és nem is szabad a gyerekeknek parancsolni, mert a kor-szellem ilyen”, s nyugodtan és kényelmesen hagyták, hogy a növendék lelkek korda és törvény nélkül nőjenek bele az életbe, mint a gaz. S hányan törtek össze ezek közül, hányan álltak előttem összeroppant arcvonásokkal, szürkén mélyülő ráncokkal az évek múltán, amikor gyermekük a kábítószer áldozata lett, vagy lopásai miatt zaklatta őket a rendőrség. Ezek a szerencsétlenek nem ismerték az ősi, meditatív japán bonsai-kultúra alaptörvényét: a kis fácska annál értékesebb lesz, minél hosszabb ideig nyesegetik egy sajátos esztétikai elv sugalmazott törvényei alapján egy szellemi forma növekménye szerint. Vegyük hát tudomásul, hogy minden magyar felelős minden magyarért, de a család felnőtteit, a szülőket és nagyszülőket, a keresztszülőket és rokonokat, a nemzetséget mérhetetlen felelősség terheli gyermekeink, unokáink nevelésében! Minden magyar felelős minden magyarért! Mert eredetünkben, ha genetikánkban nem is mindig, de szellemünket illetően egyek vagyunk. Ha te züllesz, akkor bennem is süllyed valami. Ezért ősi életösztonőmnél fogva eleve többnek tartalak bárkinél, aki nem én vagyok. Mert ha Istent szeretni akarom, akkor magamat kell legelőbb szeretnem. S kiben szerethetném magamat és szerethetném Istenemet jobban, mint benned, nemzettestvéremben, akivel egy nemzésből, egy fészekaljából származom?

Az embernek jólesik, ha gondolatai valahol a világban visszhangot vetnek. Az is, ha ezeknek harmóniái egy régi hangszer húrjain megszólaltatják régi korok harmóniájának felhangjait, mert akkor tudja, amit szélbe kiáltott, annak hagyománya van, az nem a semmiből jött. Talán ezért szeretem magam is mások gondolataival zárni munkáimat, mert jó tudni, hogy az emberi szó nem hal el a messzeségben, mert voltak már mások is, akik ugyanazon az úton jártak, amelyen ma én, akiknek emberi nagysága alapot adott mai sorsunk építményéhez. Ezért választottam befejező gondolatnak a következő summázást, melynél szebben magyar életünk csodáját, magyar útravalónk gondolatait senki sem képes megfogalmazni. Halljuk hát Wass Albert öreg mezősegi táltosát a „Hagyaték” című novellafüzérből:

„ ... Nézd ezt a fát. Látod a sok falevelet rajta? Mindegyiknek, még a legkisebbeknek is van mélyen lent a földben egy kis hajszálygyökerecskéje, mely élettel látja el. Ősszel lehull a levél, az igaz. Minden ősszel lehull. De annak a kis hajszálygyökerecskének a jóvoltából visszatér újra minden tavasszal. Ha azonban a gyökérszál pusztul el ott a föld alatt, a levelecske nem tér vissza többé, s idő múltával elpusztul a fa is. Mert a gyökérben van az élet, érted? Aki pedig elmegy, nem viheti magával a gyökeret. S akinek nincs gyökere, az elvész. Sok magyar veszett el így, nagyon sok. Gondolj a gyökérre. Isten ültette a magyar gyökeret ebbe a földbe, s Isten gondját is viseli, ha hagyod. Bíz gondodat az Úrra. Ő a te gondviselőd.”